

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\McCaffrey_Anne-Drakeni_z_Pernu_6-Draci_dar.pdb

PDB Name: McCaffrey Anne-Drakeni z Pernu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.6.2007
Modification Date: 16.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ANNE McCAFFREY
DRAČÍ DAR

NEJMENŠÍ Z DRAČÍCH JEZDCŮ

Ačkoliv se Keevan snažil natahovat nohy, jak jen to při jejich délce šlo, nedokázal udržet krok s ostatními kandidáty. Věděl, že bude zas terčem posměchu.

Protože se od své pěstounky dozvěděl mnoho věcí, na které by sám nepřišel, věděl, že nejstarší z dračích chlapců Beterli nasadil ostrý krok jen proto, aby ho zahanbil. Keevan, nejmladší z družiny, má dorazit poslední a bez dechu, s bodáním v boku a instruktor letky ho za to asi stihne přísným pohledem.

Od dračích jezdců, i když zatím byli pouze nadějnými kandidáty pro zářivá vejce tvrdnoucí v horkém písku jeskyně Líhně, se očekávalo, že budou přesní a připravení. U Bendenského Weyru nebyla lenost tolerována. Bylo dobré si to uvědomit právě teď. Líhnutí dračích mláďat - chvíle, kdy se mláďata vyklubou ze svých mateřských skořápek a dovrávorají ke svým jezdcům, které si vyberou jako společníky pro zbytek života - mělo nastat každým okamžikem. Když na to Keevan pomyslel, stěží zadržoval dech v hrdle. Být tak vybrán — stát se drakenem! Posadit se obkročmo na záda okřídleného stvoření s očima jako klenoty: stát se jeho přítelem, být s ním v telepatickém spojení po zbytek života; být mu doprovodem v dobrých časech i v urputném boji; lehce se vznášet nad zeměmi Pernu! Nebo letět kamkoliv na světě mezimezím, což bylo napínavé, ale i nebezpečné.

Keevan proklouzl dopředu k černému ústí Weyru, kde mladí draci a jejich vyvolení jezdci žijí. Díval se směrem k meteoritu, který korunoval vrchol staré sopky zvané Bendenský Weyr. Modrý strážní drak s jezdcem pevně usazeným na svých zádech roztahoval svá velká blanitá křídla, která ho nosila větrem Pernu, aby bojoval proti smrtícím Vlákňům, jež občas padala z nebe. Duha odrazů z diamantových plošek jeho očí jemně zářila v nazelenalém slunci. Pak si drak složil svá velká křídla na záda a strážní dvojice strnula v sošné póze ztělesněné bdělosti.

Když Keevan vstoupil do jeskyně Líhně, tento kouzelný výjev mu zmizel z očí. Písek pod nohama byl horký i přes boty z tlusté veršy kůže. Jak jen se švec zlobil, že je musí ušít tak malé. Keevan si už dlouho lámal hlavu tím, proč je malý vzrůst tak trestuhodný. Lidé o něm mluvili jako o „dítěti“ a posílali ho pryč, protože byl „příliš malý“ nebo „příliš mladý“, aby dělal to či ono. Keevan pracoval dvakrát usilovněji než ostatní chlapci v jeho věku, jen aby dokázal, že je schopný. Cožpak jeho svaly nejsou tak velké jako Beterliho? A byly právě tak tvrdé. A jestli by někoho nedokázal přemoci ve wrestlingu, jistě by ho přemohl v přetlačované.

„Draka si chytíš, jen pokud budeš dost rychle utíkat,“ posmíval se Beterli příležitostně Keevanovi, a teď právě si vzal na mušku jeho hbitost. „To je jediný způsob, jak se můžeš stát dračím jezdcem!“

„Jen počkej a uvidíš, Beterli, jen počkej,“ odpověděl Keevan. Tak rád by smazal spokojený úsměv z Beterliho tváře, ale přeci se s tím klukem nemohl prát před zraky velitele letky. „Nikdo neví, podle čeho se draci zasvěcují!“

„Musí být schopni tě najít, chlapečku!“

Být nejmenším z kandidátů nebyla zrovna záviděníhodná pozice. Tím spíš bylo pro Keevana důležité nalézt svého draka již při první Líhni, ke kterého ho přijali. To by vyrazilo dech všem v jeskyni a vydobylo mu respekt náležející každému z jezdců. I tomu nejmenšímu.

Kromě toho nikdo přesně nevěděl, co draka ovlivňuje, když se vyklube skořápkou a vydá se hledat svého životního partnera.

„Věřím, že draci vidí člověku do srdce,“ říkala Keevanova pěstounka Mende. „A že hledají dobrotu, čest, pružnou mysl, trpělivost a odvahu - a toho ty máš fůry, drahý Keevane. Viděla jsem mnoho dobře rostlých mladíků, kteří zůstali v Líhni stranou, a zvoleni byli jiní, kteří nebyli ani tak silní, vysocí nebo hezcí. A pokud mi slouží paměť,“ - která jí jako obvykle sloužila, protože Mende znala slovo od slova všechna Harfeníkova vyprávění, ale Keevan ji nikdy nepřerušil, aby ji o tom ujistil — „nemohu zapomenout, že F'lar, náš velitel, byl cokoliv jen ne vysoký, když si ho vybral bronzový Mnementh. A Mnementh byl jediný bronzový drak z celé Líhně.“

Sny o Zasvěcení bronzového draka byly tím nejsmělejší, čeho se Keevan odvážil, ačkoliv o tom snil každý z nadějných kandidátů. Zelení draci byli malí a rychlí a především početnější, ale daleko větší proslulost si jezdec vysloužil Zasvěcením draka modrého či hnědé. Keevan zřídka kdy dospěl ve svém snění až k obrovskému hnědému bojovníkovi, jako byl třeba Canth, F'norův věrný druh a největší hnědák na Pernu. Ale létat na bronzovém? Bronzovní byli téměř tak velcí jako královna, a jen oni vzlétali v den královnina páření. Bronzový jezdec se mohl stát i vůdcem

Weyru! Nicméně, utěšoval se Keevan, z hnědáků se stávají velitelé letek, a to také není špatné. Pořád ještě ale mohl usednout na zeleného draka: ti sice nebyli největší, ale to nebyl ani on. Ale co! Hlavně musí nějakého draka získat už při svém prvním Zasvěcení. Protože pak by se mu už nikdo z Weyru nemohl pošklebovat, že je malý.

U dračích skořápek, pomyslel si Keevan, ten písek je ale horký!

„Zasvěcení je na obzoru, milí kandidáti,“ řekl velitel letky. Všichni se kolem něj uctivě shlukli. „Všimněte si množství puklin na tomto slibném vejci.“ Známký roztahování byly patrnější než včera.

Všichni se naklonili kupředu a zamyšleně přikyvovali. Zmíněné vajíčko bylo přesně to, které si Beterli vyhradil sám pro sebe a nikdo z ostatních kandidátů se k němu neodvážil blížit, protože hrozilo, že Beterli ztluče případného odváživce hned při prvním pokusu se přiblížit. Vejce mělo na skořápce velkou nažloutlou kaňku v podobě přistávajícího draka s vystrčenými drápy, jimiž se snaží obemknout skálu. Každý věděl, že rozlišující znaky nesou vajíčka bronzových. A bylo přirozené že Beterli, který se zúčastnil již osmi Líhnutí a byl z kandidátů největší, si toto vejce vybral.

„Jak jsem řekl, velký den Líhnutí již téměř nastal,“ pokračoval velitel letky a pak jeho tvář ztvárněla. „Jak dobře víte, je tu jen čtyřicet vajíček, ale sedmdesát dva kandidátů. Někteří z vás budou v tento velký den zklamáni. Nemusí to nezbytně znamenat, že nejste vhodní kandidáti, ale že se ten správný drak pro vás ještě nevylihl. Budete mít další příležitost při příštím Líhnutí, a není žádné neštěstí být jednou či dvakrát vynechán. Nebo i vícekrát.“

Keevan s určitostí věděl, že velitelovy oči spočinuly na Beterlim, který už zůstal stát stranou při tolika Zasvěceních. Keevan se pokusil se přikřčit, aby si ho velitel letky nevšiml. Bylo mu totiž až příliš často předhazováno, že ho zvolili kandidátem náhodou. Ze všech nadějných kandidátů by asi nejraději viděli v ten velký den opomenutého právě jeho. Zkrátka o důvod více proč se musí zasvětit už při prvním Líhnutí, kterému bude přítomen.

„Projděte se okolo vajíček,“ řekl velitel letky. „Dotýkejte se jich. Nevíme sice, zda jim to dělá nějak dobře, ale určitě je to nemůže ohrozit.“

Několik chlapců se nervózně zasmálo, ale všichni začali kroužit kolem vajíček. Beterli se neúnavně ochomýtal okolo „svého“ vajíčka a mračil se na každého, kdo se přiblížil. Keevan se usmíval, protože se ho již dotkl - dělal to každý den, když ostatní opouštěli Líheň a nikdo ho nemohl spatřit, jak se u něj křčí a hladí ho.

Keevan měl také jedno vejce, na které se soustředil, takové s jemnou kresbou, trochu dál od ostatních. Skořápka měla jemný zeleno-modrý nádech s nevýraznou krémovou kresbou. Takováto vejce běžně obsahovala jen zeleného draka, takže se Keevan nemusel bát tolika soupeřů. Trochu ho znepokojilo, když zahlédl Beterliho, jak k němu kráčí.

„Nevím, proč ti dovolili účastnit se tohoto Líhnutí, Keevane. Je nás tu dost i bez dětí,“ řekl Beterli.

„Mám na to věk,“ odpověděl Keevan stejně hlasitě. Nenechám se trýznit pouhými slovy, pomyslel si.

„To teda!“ Beterli se postavil se na špičky. „Sotva přes to vejce vidíš. Až se draci vylihnou, stůj raději někde vpředu, jinak tě vůbec neuvidí. Samozřejmě, mohla by se o tebe také strhnout pěkná tahanice. Mimochodem, zapomněl jsem, ty umíš rychle utíkat, nebo ne?“

„Raději se starej o to, aby draci tentokrát viděli tebe, Beterli.“ Odpověděl Keevan. „Ty jsi zase trochu starý, nebo ne?“ Beterli zafuněl a udělal krok kupředu, ruku napřaženou. Keevan zůstal na místě, ale kdyby Beterli udělal ještě jeden krok, tak by přivolal velitele letky. V Líhni se nikdo nepral. Beterli to určitě musel dobře vědět.

V tom okamžiku naštěstí svolal velitel chlapce a odvedl je z Líhně, aby začali s večerní prací. Bylo třeba nakrmit „plameny“ v hlavní kuchyni jeskyně, v ubikacích, v hlavní chodbě haly a v královnině apartmá. Pytle s Ohňovcem bylo třeba doplnit pro případ útoku Vlákna a Hořlavé kameny bylo třeba přenést do krbu v kuchyni. Chlapci se pustili do svých úkolů trýznění vůní rožněného masa. Obyvatelé Weyru se začali shromažďovat k večernímu jídlu a dračí jezdci se vrátili na svých okřídlených strážcích z Pastvin.

To byly chvíle, které miloval Keevan ze všech nejvíce: úkoly už měli hotové, a než se podávala večeře, mohli se chlapci často dostat do těsné blízkosti dračích jezdců a vyslechnout jejich rozmluvy. Dnes večer seděl Keevanův otec K'last u hlavního jezdeckého stolu. Keevana zarazelo, že K'last - vysoký chlapík a jezdec na hnědém draku — je právě jeho otcem, když je Keevan tak malý. Zřejmě to však překvapovalo i K'lasta, protože svému malému synkovi jednoho dne řekl: „Za několik Oběhů budeš tak vysoký jako já — nebo ještě větší!“

K'last rozléval bendenské víno všem u stolu. Drakeni odpočívali. Ještě tři dny neměla Vlákna útočit, a tak budou možná vyprávět příběhy - lepší než příběhy Harfeníkovy - o nebezpečných manévrech na dračím hřbetě. Kdykoliv se útok Vlákna blížil, stácel se hovor k taktice uhýbání, k létání mezimezím, k radám jak dlouho viset pod břichem, než hořící křehké Vlákno seschne, rozlomí se a spadne neškodně z draka i jezdce. Probírali dobu, kdy je nejlepší krmit draka Ohňovcem, aby byl plamen co nejlepší a aby vysušil Vlákno ještě ve vzduchu a nechal ho neškodně spadnout na půdu - a lidi - pod sebou. Bylo toho tolik, co by měl draken znát a čemu by měl rozumět, že z toho Keevan býval někdy úplně zahlcen. Jak by mohl být schopen si to všechno zapamatovat a ve správném okamžiku použít? Neměl by raději takové otázky ani klást. Jen by tím podporoval názory, že je na dračího jezdce příliš mladý.

„Mít starší kandidáty dává smysl,“ říkal právě L'vel, když se Keevan usadil poblíž stolu. „Proč plýtvat čtyřmi nebo pěti lety dračího bojovného mládí, než jezdec dospěje tak, aby dostal všem podmínkám?“ L'vel zasvětil modráka z Ramothina prvního vrhu. Většina kandidátů si pomyslela, že L'vel je obdivuhodný, protože promluvil před staršími jezdci, kterých se sami báli. „To je dobré v Mezidobí, když se nemusí posílat celý oddíl Weyru do boje s Vlákny. Ale ne teď, když je vhodných kandidátů víc než kdy předtím. Jen nechme děti čekat.“

„Každý chlapec, kterému je více než dvanáct Oběhů, má právo zúčastnit se Líhnutí,“ odpověděl K'last s jemným úsměvem na tváři. Nikdy se nepřel a nikdy se nezlobil. Keevan si přál, aby byl jako on. A také si přál stát se hnědým jezdcem!

„Jen drak - každý jednotlivý drak - ví, co chce ve svém jezdci nalézt. My to s určitostí říct nemůžeme. Teoretici,“ K'lastův úsměv se prohloubil a jeho oči klouzaly z jednoho na druhého okolo stolu, „jsou už takovou dobu neustále překvapováni dračí volbou. Každopádně se zdá, že draci nikdy neudělali chybu.“

„Ted' se, K'laste, podívej na seznam pro toto Zasvěcení. Sedmdesát dva chlapců a jen čtyřicet vajíček. Škrtni dvanáct nejmladších a pořad budou mít mláděta dost široký výběr. U dračích skořápek! Je tu několik takových, kteří nejsou za vejcem ani vidět, natožpak za drakem! A bude trvat roky, než budou moci vyrazit proti Vlákňům.“

„To je docela možné, ale Weyr je zřídka kdy nepřipraven na boj, a jestliže se zasvětí nejmladší, budou dost staří, aby bojovali, až nejstarší z našich dosavadních draků budou tak staří, že skočí do mezimezí.“

„Polovina z těch kluků už byla u mnoha Zasvěcení,“ řekl jeden z bronzových jezdců „Navrhuji několik z nich pro tentokrát vyškrtnout. Dejme šanci nováčkům.“

„Není přece nic špatného, když vytvoříme nabídku tak širokou, jak je to jen možné,“ řekl Vůdce Weyru, který se dostavil ke stolu s weyrenou Lessou.

„Byl už zaznamenán případ,“ usmála se Lessa svým zvláštním způsobem na drakeny, „že by si vylíhnutý dráček nemohl vybrat?“

Tak kacířská myšlenka vyrazila dech každému včetně chlapců.

F'lar se zasmál. „Říkáš velmi podivné věci, Lesso.“

„A nastal už někdy případ, kdy si drak nemohl vybrat?“

„Nemohu říci, že bych si na nějaký vzpomínal,“ odpověděl K'last.

„Pak v této tradici pokračujme,“ řekla pevně Lessa, jako kdyby tím pro ni diskuse skončila.

Jenže neskončila. Po celou dobu večere putovalo téma od stolu ke stolu, kandidáti jej se zaujetím probírali, kromě těch, kteří byli ještě příliš mladí nebo naopak již dostali mnoho příležitostí k Zasvěcení. Všichni kandidáti byli jako na jehlách, přemýšleli o tom, že takový ústup od tradice by mohl pro mnohé znamenat výhodu. Jak večer pokračoval, bylo čím dál tím více jezdců nakloněno tomu vyřadit z kandidátů nejmladší a všechny ty, kteří zůstali nevybráni po více než čtyřech Zasvěceních. Keevan by takové podmínky uznal jen tehdy, kdyby byl vyřazen také Beterli. Ale Keevanovy šance nyní nevypadaly příznivě, když ve Weyru potřebovali draky a jezdce schopné bojovat.

Do konce večere se nedospělo k žádnému řešení, ačkoliv vůdce Weyru slíbil, že vezme návrh na zřetel.

Většině kandidátů na rozdíl od něj problém nedával spát. Chlapci ráno celí nesví vyšli z jeskynních ložnic, aby donesli vodu a Hořlavé kameny a přikryli „Žároviště“. Dvakrát musela Mende Keevana napomenout kvůli jeho nemotornosti.

„Copak je s tebou, chlapče?“ zeptala se ho rozhořčeně, když zakopl s košem kamenů a zamazal krb sazemi.

„Chystají se mne vyloučit z tohoto Zasvěcení.“

„Cože?“ Mende na něj zůstala překvapeně hledět. „Kdo?“

„Vždyť jsi je slyšela včera u večere. Chystají se vyloučit děti ze Zasvěcení.“

Mende se na něj dlouze zadívala a pak se jemně dotkla jeho ruky. „U jídelního stolu se toho napovídá hodně, Keevane. Ale tyhle řeči chladnou rychleji než večere. Slyšela jsem stejný nesmysl před každým Líhnutím, ale nikdy se nic nezměnilo.“

„Vždycky je něco poprvé,“ použil Keevan jednu z jejích vlastních průpovědek.

„Tak už toho bylo dost, Keevane. Dodělej svou práci. Jestli se mají dráčci líhnout dnes, budeme na slavnost potřebovat koše plné kamenů, a ty pak nebudeš po ruce, abys je naplnil. Všichni moji osvojenci se stali dračími jezdci.“

„Napoprvé?“ zeptal se Keevan směle, když vyklápěl vozík s kameny.

Všechno mohlo být jinak, přemýšlel později Keevan, kdyby nebyl s Beterlim ve stejné partě, která nosila Hořlavé kameny. Pilně tlačil kolečko k venkovnímu zásobníku pro nový náklad, zrovna když se stejným posláním dorazil i Beterli.

„Slyšel jsi už tu novinku, chlapecu?“ zeptal se Beterli. Šklebil se od ucha k uchu a dal zbytečný důraz na urážlivé oslovení.

„Praskají vajíčka?“ Keevan téměř upustil lopatu. Pak mu prolétly hlavou nejrůznější obavy: byl černý od prachu z kamenů - bude mít čas se umýt, než si oblékne bílou tuniku kandidáta? A jestli už vajíčka praskají, proč nebyli kandidáti přivoláni dohlížejícím důstojníkem?

„Ne! Hádej znovu!“ Beterli byl sám se sebou více než spokojený.

Srdce mu pokleslo, protože Keevan pochopil, o jakou novinku jde, a jen hleděl na staršího hocha pohledem plným zoufalství.

„Tak dělej, hádej, chlapecu!“

„Nemám čas na hádanky,“ odpověděl Keevan nezúčastněně a začal nakládat Hořlavé kameny na kolečko tak rychle, jak to jen šlo.

„Řekl jsem hádej.“ Beterli chňapnul po Keevanově lopatě.

„A já jsem řekl, že nemám čas na hádání.“

Beterli vykroutil lopatu Keevanovi z ruky. „Hádej!“

„Chci tu lopatu zpátky, Beterli.“ Keevan se natáhl, ale nemohl dosáhnout za Beterliho rozměrná záda. Odkudsi se objevili další chlapci, někteří s kolečky, přivolání bůhví čím, aby přihlíželi hádce mezi svými kamarády.

„Malí kluci nemohou nic nařizovat kandidátům, prcku!“

Někdo se zahihňal a Keevan si nejistě připustil, že mohl být z kandidátky vyškrtnut.

Výskubnul lopatu z Beterliho uvolněných rukou. Starší chlapec cosi zamručel a pokusil se ji získat zpět, ale Keevan svíral násadu vši silou, smýkán sem a tam, jak se mu ji silnější Beterli snažil vytrhnout.

Náhle a nečekaně vrazil Beterli násadu Keevanovi do hrudi, až Keevan upadl přes rukojeť vozíku. Ucítit ostré rýpnutí za svým levým uchem a nepotlačitelnou bolest v levé holeni a pak se propadl do bezbolestné nicoty.

Mendin rozzlobený hlas ho probral a Keevan se překvapeně pokusil odhodit přikrývku s domněním, že zaspal. Nemohl se ale ani hnout, jak pevně byl připoután k lůžku. A pak ho tlak obvazů na hlavě a tupá bolest v noze přivedly zpátky k prožitým událostem.

„Líhnou se?“ vykřikl.

„Ne, miláčku,“ řekla Mende jemným hlasem. Ucítil její chladnou a jemnou ruku na čele. „Němčině někdo se už k žádnému dalšímu Líhnutí nedostane.“ Její hlas zvažněl.

Keevan vzhledl a spatřil za ní weyrenu, jejíž tvář byla stažena trpkostí.

„Keevane, řekneš mi, co se to přihodilo u zásobníku s Hořlavými kameny?“ zeptala se Lessa klidným hlasem.

V tu chvíli si vzpomněl na Beterliho a na bitku o lopatu a... a co to Mende říkala o někom, kdo nebude u Líhnutí?

Přestože Beterliho opravdu nenáviděl, nemohl na něj přece žalovat a nechat ho škrtnout z kandidátky.

„Tak se do toho pusť, chlapče,“ vloudil se do hlasu velitelky náznak netrpělivosti. „Chci jen vědět, co se to s tebou stalo. Mende říkala, že tě poslala pro Hořlavé kameny. Beterli - a každý kdo byl v jeskyni - měl, zdá se, za úkol totéž. Co se stalo pak?“

„Beterli mi vzal lopatu. Nemohl jsem to dodělat.“

„Ono půjde o více, než o jednu lopatu. Copak ti řekl?“

„Že slyšel novinku.“

„Jakou novinku?“ velitelka najednou vypadala pobaveně.

„Že... že... že došlo k nějakým změnám.“

„Tohle řekl?“

„Ne přesně.“

„Co přesně řekl? No tak, slyšela jsem to už od ostatních.“

„Řekl mi, abych tu novinku zkusil uhodnout.“

„A ty jsi mu na ten starý trik skočil?“ podráždění se vrátilo weyreně do hlasu.

„Vzpomeň si na všechny ty řeči u včerejší večeře, Lesso,“ řekla Mende. „Samozřejmě, že si Keevan myslel, že byl vyřazen.“

„To vsutku byl, má rozbitou hlavu a zlomenou nohu.“ Lessa s neobyčejným pochopením pohlédla jeho ruku. „Bud' klidný, Keevane, dostaneš jinou příležitost. Beterli nikoliv. Jsou jistá pravidla, která musí dodržovat všichni kandidáti, a jeho chování ho učinilo pro Weyr nepřijatelným.“

Usmála se na Mende a odešla.

„Pořád ještě jsem kandidát?“ zeptal se Keevan naléhavě.

„Nu, jsi a nejsi, miláčku,“ pravila jeho pěstounka. „Jestlipak zabraly ty tisíce byliny?“ zeptala se, a když kývl, řekla: „Teď odpočívej. Přinesu ti nějakou dobrou polévku.“

Kdykoliv jindy by Keevan jedl takovou pochoutku s chutí, ale teď jen ležel a trápil se. Beterli byl vyřazen. Budou si ostatní myslet, že je to jeho chyba? Všichni u toho přece byli! Beterli tu bitku vyprovokoval. Jeho obavy vzrostly, protože ačkoliv slyšel neklidný zvuk kroků na chodbě, nikdo neodhrnul záclonu přístěnku, který sdílel s pěti dalšími chlapci. Jednou někdo z nich jistě přijde. Jenže všichni se mu vyhýbali. A ještě něco bylo špatně. Jenom ještě nevěděl co.

Mende se vrátila s vývarem a chlebem z písečnic.

„Proč mne nikdo nechce navštívit, Mende? Neudělal jsem přece nic špatného, nebo ano? Já přece nežádal, aby Beterliho vyřadili.“

Mende ho uklidňovala, říkala, že mají všichni naspěch s poledními úkoly a že se na něj nikdo nezlobí. Dávají mu šanci být v klidu. Omamně bylinky ho uspávaly, její vysvětlení bylo věrohodné a rozptýlilo jeho obavy. Dokud neuslyšel broukání. Vlastně ho nejprve ucítil ve zlomené holenní kosti a bolavé hlavě. Broukání zesílilo.

Keevan si ve svém omámení uvědomil dvě věci: ta jediná bílá kandidátská tunika na věšáku v přístěnku je jeho vlastní a tohle broukání se ozývá, jen když draci kladou vejce nebo když se z vajec líhnou mladí. Zasvěcení! A on tady leží v posteli.

Horká polévka mu zklamáním zhořkla v ústech. Ani ten slabý hlas, který říkal, že bude mít další příležitosti, ho nedokázal zbavit trýznivé skleslosti. Na dnešním Zasvěcení tolik záleželo! Dnes měl šanci ukázat každému, Mendě, K'lastovi, L'velovi, a dokonce i Vůdci Weyru, že on, Keevan, je hoděn stát se dračím jezdcem.

Schoulil se na posteli a bojoval proti pláči, který ho škrtl v hrdle. Drakeni nepláčou! Drakeni se učí žít s bolestí.

Bolest? Noha ho vlastně nebolela, jak se rozvaloval v posteli. Hlavu měl celou ztuhlou z pevně utažených obvazů.

Posadil se, což byl sám o sobě výkon, protože tisíce bylinky mu tenhle cvik značně ztížily. Dotkl se zlomené nohy — koleno nebylo ovázané, ale neměl v něm ještě cit. Opatrně se posunul ke straně postele a pomalu vstal. Pokoj jako by okolo něj plaval. Zavřel oči, ale to jen zhoršilo jeho nevolnost a musel se opít o zeď.

Opatrně se pokusil udělat krok. Zlomenou nohu vlekl za sebou. I přes působení bylinek to bolelo, ale co je to bolest pro drakena?

Nikdo neřekl, že by na Zasvěcení nesměl přijít. Je kandidát? „Ano, jsi a nejsi,“ byla Mendina přesná slova.

Opřel se o zeď a svlékl si noční košili. Musel se vytáhnout na špičky, aby sundal svou bílou kandidátskou tuniku z háčku. Natáhl si ji nejdříve na jednu ruku, pak na druhou a nakonec přes hlavu. S páskem to bylo horší. Nemohl se s ním zdržovat. Dokulhal ke dveřím a chytil se závěsu, aby neupadl. Na zlomenou nohu se takřka nemohl postavit. Jestli nenajde něco, o čem by se mohl opírat, nedojde daleko. O patro níž u bazény zahlédl dlouhé zahnuté bidlo, které sloužilo k vyndávání šatů z pracích žlabů. Poblíž nebyl nikdo, kdo by mu mohl pomoci: všichni teď byli v Líhni a netrpělivě čekali, až pukne první vejce.

Broukání naléhavě sílilo a zrychlovalo a Keevan věděl, že mu zbývá už jen pár chvil, aby se dostal k ostatním chlapcům, kteří teď jistě neklidně postávají v kruhu kolem praskajících vajíček s nadějným očekáváním. Jenže když bude po schodech spěchat, mohl by upadnout.

Mohl by se tam samozřejmě došourat po zadku, jako to dělají batolata. Posadil se a bolest se mu zavrtala do nohy i do

rány v týle hlavy. Se zaťatými zuby a s očima plnými slz se Keevan nějak dostal dolů. Musel chvíli počkat, než popadl dech. Přetočil se a klekl si na zdravé koleno a nejistou nohu vysunul dopředu. Podařilo se mu vstát, ačkoliv se mu zdálo, že se s ním celá místnost houpe. Bidlo nebylo daleko, ale trvalo to celé věky, než ho konečně třímal v ruce. Pak broukání ustalo!

Keevan vykřikl a freneticky se začal belhat přes jeskyni směrem k Líhni. Nikdy se vzdálenost mezi obytnou jeskyní a Líhni nezdála tak dlouhá a Weyr nikdy nebyl tak tichý. Jako by všichni weyreni i draci sledující líhnutí zadržovali dech. Dokonce i vítr se na příkrém svahu pod jeskyní utišíl. Jediné dva zvuky protrhávaly ticho - Keevanovo namáhavé oddechování a ťukání jeho hole o tvrdou zem. Aby udržel rovnováhu, musel občas poskočit na zdravé noze. Několikrát upadl do písku a musel se s námahou vzpírat o hůl, aby se opět vztyčil, a jednou se svalil tak nešikovně, že se mu podařilo vstát až po hodně chvíli. Jeho tunika pomalu ztrácela svoji bělost.

Pak zaslechl mocný výdech davu, tiché povzbuzování a šum vzrušeného šepotu. Jedno z vajec puklo a drak si zvolil svého jezdce. Zoufalství ještě ztížilo Keevanovi chůzi. Copak se nikdy nedostane ke klenutému ústí Líhně?

Další povzbuzování a vzrušený potlesk vyprovokovaly Keevana k ještě většímu úsilí. Jestli tam hned nedorazí, nezbude na něj žádný dráček. Pak se konečně dopotácel k Líhni a ucítil horký písek pod nohama.

Nikdo si nevšiml, že vstoupil a váhavě se zastavil. Keevan hleděl na záda sedmdesáti kandidátů v bílých tunikách, kteří stáli v kruhu kolem vajec. Pak se kruh na jedné straně zavlhl a následovalo nové povzbuzování. Další drak se zasněhl. Stěna lidských zad se na okamžik rozestoupila a Keevan poprvé zahlédl vejce. Zdálo se, že jsou všechna prasklá, a všude kolem nich stáli šťastní chlapci po boku malých nohatých dráčků. Slyšel jejich rozkošné kňourání a skuhrání, když někdy neohrabaně padli do písku.

Najednou si přál, aby byl neopustil svou postel a nechodil k Líhni. Aby nikdo nemohl vidět jeho potupný konec. V zoufalství se namáhavě potácel přes celou jeskyni, aby se dostal do stínu u stěny Líhně. Nesmí ho zahlédnout.

Nepovšiml si, že skupinka zbývajících chlapců se vydala jeho směrem, k východu. Rychlý krok, který nasadil, a hořké zklamání si vybraly svoji krutou daň. Klopýtl a sesul se v slzách do horkého písku. Nemohl tak spatřit zděšení weyrenů shlížejících na Líheň, ani nezaslechl vzrušené šeptání davu. Nevěděl, že Vůdce Weyru se svou ženou sestoupili do arény a vydali se směrem k chlapcům, kteří se pomalu přesouvali k východu.

„Nikdy jsem nic podobného neviděl,“ řekl vůdce Weyru. „Bylo vybráno jen třicet devět jezdců. A bronzový drak se pokusil opustit Líheň bez Zasvěcení.“

„Tehle případ jsem zmiňovala včera v noci,“ zopakovala Lessa, „vylíhnutý drak si ne zvolil nikoho, protože ten pravý zde nebyl přítomen.“

„Chybí jen Beterli a K'lastův nejmladší. A je tu celá letka skvělých kluků, ze kterých by si mohl vybrat...“

„Zřejmě to nejsou ti praví. Kam ten dráček míří? Snad po tom všem nechce odejít? Ale kohopak to tady ve stínu máme?“

Keevan zaslechl s leknutím zvuk blížících se hlasů. Pokusil se splynout se zemí. Pouhé pomyšlení na to, že by ho mohli objevit a posmívat se mu, bylo nesnesitelné.

Nezlob se! Prosím, nezlob se! Dolehla k němu naléhavá myšlenka.

Kdosi směl z Keevana písek a hrubě do něj strčil.

„Jděte pryč. Nechte mě samotného!“ vykřikl.

Proč? Dotčená otázka se mu vloudila do mysli. Neozval se žádný zvuk ani hlas, ale dotaz přesto jasně zazněl v jeho hlavě.

Keevan nevěřicně zdvihl hlavu a zíral do lesknoucích se diamantových očí malého bronzového dráčka. Jeho křídla byla vlhká a svěšená k zemi, balancoval na svých nejistých nožkách a jen s obrovským úsilím se držel vzpříma.

Keevan se i přes bolest v noze vztyčil na kolenu. Dosud si nepovšiml, že okolo stojí ostatní chlapci a jednatřicet párů rozmrzelých očí přihlíží jeho Zasvěcení s drakem. Weyreni s pobavením sledovali překvapivou drakovu volbu. Volbu, kterou nelze vynutit, zpochybnit ani změnit.

Proč? Zeptal se drak znovu. Nemáš mne rád? Jeho oči odrážely úzkost a tón jeho otázky byl tak litostivý, že se Keevan natáhl kupředu, aby své ruce sevřel okolo drakova krku, a s přivřenými víčky ho popleskával po jemné vlhké kůži, rozevíral jeho křehce vypadající křídla, aby je osušil, a mlčky dráčka ujišťoval, že je tím nejlepším a nejkrásnějším a nejmilovanějším drakem ve Weyru a na celém Pernu.

„Jak se jmenuje, K'vane?“ zeptala se Lessa a vřele se na čerstvého drakena usmála. K'van na ni dlouho upřeně hleděl. Lessa věděla vše ve stejnou chvíli jako on, protože jako jediná mohla „přijímat“ myšlenky od ostatních draků, nejen od svojí Ramoth. Odpověděl jí zářivým úsměvem, a tak přijal i tradiční zkrácení svého jména, které se bude mezi dračími jezdci používat už navždy.

Jmenuji se Heth, pomyslel si drak jemně a pak, vyburcován naléhavostí, dodal: mám hlad.

„Draci se rodí hladoví,“ řekla Lessa se smíchem. „F'lare, pomoz mu. Stěží může hýbat nohama, natož se postarat o draka.“

K'van si vzpomněl na svou hůl a postavil se. „Už je to dobré, děkuji.“

„Jsi sice nejmenší draken, jakého znám, milý K'vane,“ řekl F'lar, „ale zato jsi nejstatečnější!“

A Heth souhlasil. K'vanovi se hrud' dmula pýchou i radostí a srdce mu málem vyskočilo z hrudi. Obtočil ruku okolo Hethova krku a oba, nejmenší z dračích jezdců a právě vylihnutý bronzový drak, který si nechtěl vybrat nikoho jiného, se vydali ven z Líhně, už navždy spolu.

DÍVKA, KTERÁ SLYŠELA DRAKY

Araminu vzbudila naléhavost v hlasech jejích rodičů. Dowell její matku šeptem zuřivě přemlouval a ona mu ustrašeně

odpovídala. Zůstala v klidu ležet, protože si nejprve myslela, že její matka měla jedno ze svých „vidění“, ale při takových příležitostech Barlin hlas postrádal emoce. Armina našpicovala uši, aby dobře rozuměla rozhovoru, který se ztrácel mezi množstvím nočních zvuků v rozlehlé Igenské jeskyni, jež sloužila jako přístřeší stovkám pernských obyvatel bez Držby.

„Je zbytečné svalovat na někoho vinu za to, co se přihodilo, Barlo,“ šeptal její otec, „nebo bédovat nad tím, že jsme se chlubili Aramininými schopnostmi. Musíme odejít, hned teď. Ještě dnes v noci.“

„Začíná zima,“ bédovala Barla, „jak ji přežijeme?“

„Přece i minulu zimu jsme tu měli problémy, když jsme se o veškerou zvěřinu museli dělit,“ řekl Dowell, zatímco rychle pakoval zbytky výstroje do objemného vaku. „Kdosi mi vyprávěl o jeskyních v Lemosu. A v Lemosu...“

„... mají dřevo!“ V Barlině hlasu se ozvala hořkost. „Igenské ti není dost dobré.“

„Možná že jsme bez vlastní Držby, ženo, ale neztratili jsme čest a poctivost. Nechci být součástí plánu Paní Thelly z Nemanic. A nenechám svou dceru takhle vykořisťovat. Posbírej si své věci. Hned. Já probudím děti.“

Když se Dowell dotkl Araminina ramena, stěží potlačila svou bázeň. Neměla tuhle samozvanou Paní z Nemanic ráda, ale při několika posledních návštěvách si ji Thella vyhlédla, když verbovala lidi do své potulné bandy. Armina byla okouzlena a zároveň odpuzována Gironem, Thelliným poručíkem bez draka, který ji zkoumal pohledem tak intenzivně, že se Armina cítila před jeho studenými a prázdnými očima úplně ztracená. O mužích, kteří bývali drakeny, ale přišli o draka, se hovořilo jako o polovičnících. Thella naznačovala něco o koncesi pro Aramininu rodinu, dokonce jim snad nabízela nějaký statek, ale Armina nebyla tak hloupá, aby na takovou nabídku přistoupila, dokonce ani když jí Thella nabídla jídlo. Nic nebyl platný argument, že lidé bez Držby se mají sjednotit a využívat veškerý majetek, který mají, a sdílet své obtížné postavení i s dětmi, které se všechny záhy naučily, že nic není zadarmo.

„Je mi to líto, otče,“ zamumlala kajícně.

„Líto? Čeho, dítě? Ach, ty jsi to slyšela? To není tvoje vina, 'Mino. Můžeš se postarat o Nexu? Musíme hned vyrazit.“ Armina přikývla. Vstala a obratně si obtočila deku kolem ramen, aby tak vytvořila kapsu na svou malou sestru.

Takhle ji nosila často, když jejich malá rodina putovala k východu. Nexa, aniž by procítila ze svého hlubokého spánku, se zachumlala na Araminých kostnatých ramenou do deky a spala dál. Armina se rozhlédla a podvědomě zkontrolovala, zda je posbírán všechnen jejich skromný majetek.

„Už jsem naložil na vůz vše, co bylo třeba,“ řekl Dowell.

„A matka si kvůli tomu myslela, že ta zlodějská rodina Neratů už zase krade.“ Armina byla poněkud rozhořčená, protože musela v tajnosti strávit celý den poblíž odporného tábora Neratů, kde se pokoušela objevit některé z jejich věcí.

Barla posbírala své drahocenné hrnce a zabalila je do starých látek, aby se neotloukly. V ostatních šátcích byl zabalen zbytek jejich majetku, který horlivě hlídali před zlodějičky z jeskyně.

„Tak hybaj! Jdeme. Musíme urazit co nejvíce, dokud nám svítí úplňky.“

Aramina poprvé zalitovala, že otec získal díky své obratné práci se dřevem pro rodinu tento částečně oddělený přístěnek poblíž zadní stěny velké Igenské jeskyně. Bylo jim tam docela dobře, v horkém létě chladil, v zimě je chránil před ostrými větry. Ale nyní se východ zdál nekonečně daleko, znovu a zas museli opatrně hledat cestu mezi spícími těly, než konečně vyšli ven z větrem vysochané pískovcové jeskyně.

Aramina si během pochodu musela Nexu často přehazovat z ramena na rameno. Kráčeli po písku k řece, občas někdo z nich zapadl do staré opuštěné nory nebo uklouzl po naplavenině. Lidé, kteří přebývali v Igenské jeskyni, neměli žádné místo, na které by mohli být hrdi. Neměli žádnou Držbu a nemohli být pyšní ani na žádné jiné přechodné či dočasné ubytování.

Měsíce vyšly na nebe, zářivý Belior vysoko nad obzor a menší, temnější Timor o notný kus níž, a zalily svým jasem igenskou řeku. Armina si uvědomila, jak dlouho musel její otec plánovat tento útek. Musel vystihnout okamžik, kdy budou na obloze oba měsíce v úplňku, aby měli dostatek světla, a kdy bude řeka dostatečně mělká, aby ji mohli bezpečně přebrodit na lemoskou stranu. Zanedlouho, až začne v horách pršet, nebude tuto bystřinu nikdo schopen překročit, protože vystoupí ze svého koryta a rozvodní mělký brod. Armina si také vzpomněla, že Thella a Giron byli v jeskyni dnes pozdě odpoledne, a protože bylo nepravděpodobné, že by se vrátili dříve než za několik dní, dali tím prchající rodině ještě trochu času navíc. Ani jeden z nich se k Aramině nepřiblížil, za což jim byla vděčná, ale Thella pravděpodobně vyburcovala Dowella k rozhodnému kroku. Armina byla otci nesmírně vděčná, že je pryč z hlučné, smradlavé a přeplněné jeskyně. A věděla, že Barla také. Její bratr Pell se už nebude moci chlubit svou rodinou, ledaže by jeho chvástavé řeči zajímaly kopce a lesy, werýse a tunelové hady.

Tažná zvířata byla již zapřažená do vozu, který rodině patřil a který byl sice docela malý, ale pro čtyři lidi ještě stačil. Od té doby, co Armina slyšela draky a mohla tedy varovat před padajícími Vlákny, cestovala rodina relativně bezpečně. Byla to právě tahle její schopnost, kterou její rodina považovala za svůj nejcennější majetek, již chtěla Paní Thella z Nemanic použít pro své nezákonné aktivity.

Aramina si ještě jednou přehodila svou spící sestru, obě ramena ji bolela a Nexa se, jako ostatní zavazadla, zdála čím dál těžší. Pell se před chvílí probudil. Jeho počáteční úlek utišila Dowellova velká dlaň a nyní poskakoval vedle svého otce, obtěžkán rancem z šátku a potichu si stěžoval. Armina s ním držela krok.

„Kdybys tolik nežvanil, aby ses před ostatními vytáhl, nemuseli bychom utíkat,“ řekla mu tak, aby to bylo jen pro jeho uši.

„My neutíkáme,“ Pell hmátl dozadu, aby si upravil ranec, který ho tloukl do pravé nohy. „Nejsme na útěku. My měníme tábor!“ Přesně tato slova použila minule, aby smazala stigma jejich útěku. „Ale kam máme jít,“ a do jeho hlasu se vloudilo zděšení, „aby nás Thella nenašla?“

„Ona chce mě, ale jen tak mě nenajde. Vy jste v bezpečí.“

„Já nechci být v bezpečí,“ odpověděl Pell směle, „jestli utíkáme kvůli mně a mojí upovídanosti.“

„Tak dost!“ řekl Dowell ostře. Děti se pak plahočily po zbytek cesty potichu.

Štulec a Rýpanec, jejich tažná zvířata, otočili hlavy a zabušeli při pohledu na známé tváře; Dowell je zde zanechal i s dostatkem žrádla. Barla zezadu vylezla na plošinu kůží krytého vozu, vzala od Araminy Nexu, od Pella ranec a nasměrovala děti dopředu, kde Dowell odvažoval otěže od kamene, ke kterému byly přivázány. Aramina a Pell naložili své věci na vůz a postavili se po stranách vozu, aby mohli pomoci při brození nebo cestě na břeh. Dowell a Barla půjdou vzadu, aby mohli tlačit, kdyby vůz uvízl.

Aramina cítila navzdory okolnostem i hodině odjezdu hroznou úlevu, když konečně vyrazili. Když před dvěma Oběhy získali Štulec a Rýpanec, nevýslovně se jí ulevilo, že se již nemusí den za dnem dřít pěšky. Cestování teď bylo mnohem přijatelnější než nějaké mstivé plány Paní Thelly. „To nebyla naše volba, být bez Držby, Aramino,“ ujišťovala svou dceru často Barla, „tvůj otec se měl na panství Ruatha za Pána Kala velmi dobře. Ach...“ Barla musela sklonit hlavu a položit si ruce na ústa, jak ji vzpomínka zbolela. „Taková věrolomnost, taková zrada toho hrozného, nemilosrdného muže. Během jediné noci povraždil bez slitování všechny z Ruathské krve!“ pak se Barla sebrala a pyšně pozdvihla hlavu. „Tvůj otec nebude sloužit Pánu Faxovi z Velkých Planin.“ Barla nebyla výstřední ani slovy, ani skutky, jen si zachovávala svou čest navzdory všem nepříjemnostem a podlostem, které se jim jako lidem bez Držby stavěly do cesty. Její hořkost byla víc než pochopitelná a Aramina, stejně jako její bratr a sestra, věděla, že Fax je násilník, despota a tyran postrádající jakékoli ctnosti. „Měli jsme dost pýchy na to, abychom odtáhli, než začal zavádět ten svůj nepopsatelný pořádek...“ Barla střídavě rudla a bledla, když popisovala tuto část jejich exodu. „Tvůj otec vyrobil tento skvělý vůz, abychom mohli navštěvovat slavnosti.“ Barla si vzdychla. „Navštěvovat slavnosti jako právoplatní majitelé půdy, ne jako vandráci a bezzemci. Ostatní Páni Držeb si však nechtěli Faxe znepřátelit, a třebaže si tvůj otec byl tak jistý, že bude přijat jinde, nestalo se tak. Ale my nejsme jako ostatní, má milá. My jsme si zvolili, že si zachováme svou čest a nepodřídíme se tomu ztělesněnému ďáblu Faxovi.“

Ačkoliv se o tom Barla nikdy výslovně nezminila, poslední dobou začala Aramina tušit, že se z ní stala žena. Barla si i přes ničivých čtrnáct Oběhů nomádského života i nekonečná těhotenství, což byla cena za Dowellovu lásku, uchovávala nádhernou tvář a štíhlou postavu. Aramina byla dost stará, aby si povšimla, že Barla je ze všech žen bezzemků zdaleka nejkrásnější, ale kdykoliv se dostali do nové Držby, Barla si schovávala své nádherné vlasy pod zdobený čepce a oblékala si několik vrstev nuzného oblečení.

Dowell byl obratný Truhlář, který obhospodařoval skromný, ale výnosný pozemek v Držbě Pána Kala, v Ruathě. Zpráva o tom, že Fax nechal vyvraždit celou rodovou linii, se na jejich samotu v ruathských horách dostala až za dlouho. Několik Faxových zločineckých tlup tehdy vtrhlo na jejich pozemky a informovalo ohromeného Dowella o změně Pána Držby. Neochotně, ale moudře pokývl hlavou - na znamení, že uznává jeho postavení - a skryl svou nevoli, protože doufal, že si nikdo z tlupy nevšimne, že jeho ženě, Barle, která právě čekala jejich první dítě, také koluje v žilách ruathská krev.

Pokud však Dowell doufal, že se Faxovy pozornosti zbaví tak jednoduše, tak se mýlil. Kápo tlupy měl oči a hlavu. A třebaže nemohl vědět, jaká krev Barle v žilách koluje, stačil mu jediný pohled, aby pochopil, že o takovou krasavici se Pán Fax bude určitě zajímat. Dowellovi ovšem v mžiku všechno došlo a okamžitě vymyslel plán přesunu. Nejprv odvezl slavnostní vůz a dvě tažná zvířata do slepého údolí na tillekské straně hor. Když uplynulo půl Oběhu a nic se nestalo, začal si Dowell myslet, že jeho předběžná opatření byla zbytečná: že se spletl a že si jenom namlouval, že muže zaujala Barlina krása.

Jednoho dne však Pán Fax, následovaný skupinou svých mužů, přijel na koni po úzké cestě vedoucí k jejich pozemku. Když viděl, že je Barla těhotná, jeho tvář se zachmuřila.

„Vidím, že už brzy porodí. Postarej se, ať je za dva měsíce připravená, že se s ní potěším.“

Ani se na ně nepodíval, surově otočil koně a s ostrým pobídnutím vyrazil tam, odkud přijel.

Dowell a Barla opustili svůj dům během hodiny. O sedm dní později se předčasně narodil chlapeček a zemřel. Dowell a Barla se přesunuli do provizorního útočiště v Tillekské Držbě.

„Nežůstávejme tak blízko k Faxovi, muži. Pojedme dál na západ,“ byla první věta, kterou Barla pronesla. „Nechci už nikdy slyšet, jak klepe na naše dveře. Nikdy!“

Dowell a Barla putovali dlouho, až na západní výběžek Tilleku, kde na nějakou dobu našli útočiště, protože Dowell uměl nádherně vyřezávat mísy a poháry, vyrábět skříně a sestavovat nákladní vozy. Pár Sedmidení zde, půl Oběhu támhle; a narodila se Aramina — cestou, v horách Fortu, první Barlino dítě, které přežilo. Novinka o Faxově smrti je zastihla na širých pláních Keroonu krátce po narození Nexy.

„Panství Ruatha nepřineslo Faxovi nic než nemoc a problémy,“ řekl Dowellovi a Barle Harfeník na Keroonském chovném statku, kde Dowell budoval stáje.

„Pak bychom se tedy mohli vrátit a znovu zabrat svůj pozemek.“

„Jestli je tam něco k zabrání. Ale jak jsem řekl, Lytol je férový muž a šikovné řemeslníky bude určitě potřebovat,“ řekl tehdy Harfeník s pohledem upřeným na trámy, které Dowell otesával.

„Vrátíme se,“ řekl Dowell Barle, „až dokončím svou práci zde.“

Po více než jednom Oběhu se tedy vydali na dlouhou cestu nahoru po Keroonském poloostrově se statnou dcerou, malým chlapcem a miminkem.

Pak začala na nevinnou zelenou zem padat Vlákna, která byla o to ničivější, že lidé už zapomněli na existenci tohoto starého nepřítele. Znovu bylo nebe plné draků a ohnivého dechu, spalujícího suchou hrozbu ještě ve vzduchu a ochraňujícího tak zeleň před zkázou Vlákem.

Pro lidi bez Držby však bylo cestování riskantnější než kdykoli předtím; lidé se ukrývali do bezpečí kamenných budov a pod tradiční vedení Pánů Držeb. Takový azyl se však obyčejně uprchlíkům a lidem bez Držby neposkytoval. Pro

nešťastníky zbavené práva na Držbu nebo řemeslnou dílnu to byla jen další pohroma v řadě.

Nakonec se ale ukázalo, že pro Dowella a Barlu nebude mít spad Vlákén tak ničivé následky, protože se u Araminy nečekaně objevila schopnost slyšet draky. Když poprvé naivně vyprávěla o jejich konverzaci, byla nahlas vyplísněna, že říká lži. Jednoho dne však na svých slovech trvala a varovala rodiče, že hrozba spadu Vlákén je bezprostřední.

Rodiče ji opět vyhubovali a šla spát bez večeře, ale ona se slzami v očích stále trvala na svém. Později se jí Dowell omluvil, protože uviděl na obloze předvoj stříbrného mraku, okolo něhož vykvétaly ohnivé květy dračího dechu. Když se rodina krčila pod kamenitým převisem širokým jen tak, aby jim poskytl nezbytné přístřeší, byli jí všichni vděční.

„Páni z Ruathy byli vždy k drakenům pohostinní,“ řekla Barla. Chránila plačící Nexu svými rameny a dlaní jí utírala písek ze rtů. „Nikoho z mé rodiny sice drakeni na své Pouti nikdy za kandidáta nevybrali, ale za mého života se mnoho Poutí nekonalo. Aramina má ovšem všechny předpoklady mít takové nadání, vždyť má v žilách Ruathskou krev.“

„A pomysli, že jsem litoval, že je naše první dítě dívka,“ zamumlal Dowell. Usmíval se na Araminu, schovanou v bezpečném rohu pod kamenným převisem. „Zajímalo by mě, jestli bude draky schopná slyšet i Nexa.“

„Já se vsadím, že je budu slyšet, až budu starší,“ chvástal se Pell, který nechtěl přenechat tuto výjimečnost jen své sestře.

„Znamená to, že budeme v bezpečí, až budeme putovat po planinách Telgaru do Ruathy, protože Aramina nás může vždycky před Vlákny varovat. Nemusíme se zavazovat žádnému Pánu za přístřeší!“

Nemít před sebou žádné překážky a nebýt nikomu za nic zavázán bylo pro Dowella věcí cti. Od doby, kdy zase začala padat Vlákna, trpěli lidé bez Držby mnohem více než obvykle. Protože neměli žádný nárok na pohostinství, mohli být ošizeni i o právo azylu; táhli s sebou nejrůznější zboží, jenom aby si čas od času vydělali nějakou tu marku; museli pracovat od úsvitu do soumraku, aby se pak nad nimi někdo slitoval a poskytl jim přístřeší proti Vlákům; byli zbaveni cti a úcty; a kromě toho museli za každý projev přízně majitelů půdy a ostatních řemeslníků vyjadřovat nesmírnou vděčnost.

Povznesená nálada malé rodiny však netrvala dlouho, protože jejich tažná zvířata jednoho dne utekla v panice před Vlákny. Dowell byl nucen se vrátit na chovný statek v Keroonu pěšky, pronajmout si za nehoráznou cenu nová zvířata a pak se i s nimi vrátit k rodině, která na něj čekala a třásla se strachy před loupeživých bezzemky a Vlákny.

Nakonec se Dowellovi podařilo obrátit svůj potah znovu k západu. Nepřízeň osudu a horečka ho ale donutily přijmout úkryt v Igenské jeskyni, jejíž účelnost si je získala, zvláště když se Dowellovy plány hroutily pod sérií nehod, které se zjevně přihodily jen proto, aby jim zabránily se vrátit na Ruathskou Držbu.

Nyní vyrazili uprostřed noci, aby se pokusili zachovat si alespoň zbytky své sebeúcty.

Dowell odkudsi získal mapu Lemoské Držby, na níž byly vyznačeny cesty, silnice a pěšinky. Lemos je natolik hornatý a lesnatý, že řeky, po kterých se na Pernu běžně jezdilo, byly nepoužitelné. Dowell se rozhodl jít po těch nejmenších stezičkách, kterými jeho spřežení bylo ještě schopné projet. Když se konečně odhodlal zastavit k odpočinku, bylo už poledne. Povolil své rodině a spřežení jenom krátký oddech, ale i na tu chvíli zamaskoval koženou střechu vozu zeleným listím.

„V Lemoských lesích budeme bezpeční,“ ujišťoval sebe i svou rodinu. „A v Lemoských horách jsou jeskyně, které nikdo nedokáže najít...“

„Když je nedokáže najít nikdo, jak je najdeme my?“ zeptal se Pell celkem rozumně.

„Protože my se budeme velmi pozorně dívat, samozřejmě,“ odpověděla rychle Aramina, aby si její unavený otec mohl trochu vydechnout.

„Aha!“

„A budeme žít z toho, co si sami najdeme a nasbíráme, veškerou obživu nám poskytne les,“ dokončila Aramina. „V lese je všechno, co potřebujeme, abychom zůstali v teple, a taky oříšky a kořínky a bobule... A upečeme si werýse...“

„Werýse?“ Pell doširoka otevřel oči, potěšený sestřiným slibem.

„Určitě ho chytíš do nějaké své pasti...“

„To je fakt, v Igeni jsem ulovil nejvíc tunelových hadů ze všech,“ začal se Pell chvástát jako obvykle. Pak si vzpomněl, že jejich překotný odchod byl způsobený právě touhle jeho nepěknou vlastností, zakryl si ústa rukou a všechny poznámky si nechal pro sebe.

„Taková jeskyně v lese by mohla být plná tunelových hadů, že ano, matko?“ zeptala se Aramina a pokusila se tak rozjasnit matčinu smutnou tvář a pošádřit bratra.

„Mohla by,“ souhlasila Barla s nepřítomným výrazem, jako rodič, který ve skutečnosti diskusi svých dětí neposlouchal.

Dowell je pobídl k odchodu a oni se vydali dál, dokud Štulec neodmítl pokračovat a pod ranou Dowellovy hole neklesl umíněně na kolena. Odvázali vzdorovitě zvíře a pokusili se donutit Rýpance, aby vůz zatáhnul do křoví vedle cesty.

„Štulec je citlivý,“ zamumlal Pell své sestře, když přinesli dost větví, aby vůz zakryli.

„Otec také. Já samozřejmě nechtěla Thelle pomáhat, ani tomu muži, co přišel o draka, tomu Gironovi,“ zachvěla se Aramina odporem.

„Jsou stejně špatní jako Fax“

„Jsou horší.“

Barla se donutila probrat se alespoň natolik, aby byla schopná servírovat nějaké rychlé jídlo, ale záhy zjistila, že Aramina i Pell usnuli.

Teprve když překonali čtvrtou horu od igenské řeky, dovolil jim Dowell zvolnit krok. Šli po úzkých stezkách, spíš stezičkách než po opravdových cestách, kde nebyl nikdo, kdo by mohl být svědkem jejich putování do rozlehlých lemoských lesů.

Nebyli úplně sami, protože jim každý den nad hlavami přelétali draci a Aramina ostatním sdělovala, o čem diskutují.

Bavilo ji to, oživovalo to večerní posezení u ohně - Dowell usoudil, že opatrný oheň bez kouře nebude v hustém lese vidět.

„Dnes to byl opět zelený Path a také Heth a Monarth,“ vyprávěla Aramina desátý den po jejich odchodu z Igenské jeskyně. „Královna Lamath snesla třicet drahocenných vajíček, ale Monarth řekl, že mezi nimi není ani jedno vejce samičky, královny.“

„Samiččí vejce nebývají v každé snůšce,“ připomněl Dowell Aramině, jejíž hlas zněl nešťastně.

„Přesně to říkal Path. Nevím proč to Monartha tak vzalo.“

„Ani jsem si nevšimla, že draci mluví jeden s druhým,“ poznamenala Barla rozpačitě. „Myslela jsem, že mluví jen se svými jezdci.“

„To mluví taky,“ ujistila ji Aramina. „Heth mluví s K'vanem pořád, když jsou sami.“

„Pročpak byli asi dneska tři?“ zeptal se Pell.

„Protože hrozí spád Vlákén.“

„A tos to nemohla říct dříve?“ chtěl vědět Dowell, popuzen dceřinou nedůvěrou.

„Chystala jsem se. Draci si myslí, že spád bude přecházet přes Lemos zítra pozdě odpoledne.“

„Jak jen to přežijeme venku v těchto lesích?“ zeptal se rozčilený Dowell s obavami.

„Říkal jsi, že tady v Lemosu je spousta jeskyní!“ Pell měl slzy na krajíčku.

„Stačila by jedna!“ řekl Dowell divoce. „Začneme zítra s prvními paprsky. Aramino, ty a Pell půjdete napřed a budete hledat nahoře na úbočí. Táhle nad námi je obnažená skalní stěna, a tam někde určitě bude jeskyně, kam se schováme.“

„A taky potřebujeme kořinky a nějaké další věci k snědku, tak se po něčem podívejte,“ dodala Barla a ukázala výmluvně na hrnec. „Máme jen kousek sušeného masa a trochu zeleniny.“

„Proč Vlákna padají vždycky v okamžiku, jako je tenhle?“ zeptal se Pell, ale neočekával, že by se mu dostalo jakékoliv odpovědi.

Stejnou větu mohl říci klidně i následujícího rána, když zadní kolo zapadlo do jámy pokryté listy, praskl zákolníček a kolo se utrhl. Spřežení se pohybovalo ještě několik délek a s námahou protáhlo náboj kola bahnem, než je Dowell stihl zastavit. Zuřivě obhlížel škodu a pak se se zmučeným výrazem pustil do opravování kola.

Nebylo to poprvé, co jim upadlo kolo, a Aramina a Pell věděli, co mají dělat: našli několik pevných větví a pomohli přikutálet balvan, kterým vůz podepřeli. Byli sehraný tým, Dowell s Barlou nadzdvihli vůz sochořem a Aramina a Pell zaklínili pod vozem dva kvádry. Už měli kolo zpátky na ose, když Dowell zjistil, že už nemá ve voze žádné čepy ani hřeby. Poslední použil na cestě do Igenské jeskyně a po celý dlouhý Oběh je nedokázal doplnit.

„Neblázní, vždyť je tu spousta dřeva,“ pokusila se Barla zkrátit tok výčitek, kterými se zahrnoval. „Z takového tvrdého dřeva jistě vytesáš novou součástku raz dva. Děti mohou vyrazit napřed a hledat jeskyni a jídlo. Pojď,“ podala mu sekerku. „Já ti pomohu. Aramino, vezmi pytel a některý z těch kožených kapsářů. Pelle, udělej jedno z těch svých ok a použij ho, jakmile narazíš na stopy po hadech. Nexo, ty bys mohla nést tu malou lopatku, ale neztrať ji v lese.“

„Jestli uslyšíš něco dalšího o spadu Vlákén, Aramino, vrať se rovnou sem zpátky ke mně,“ dodal Dowell, když se natahoval po kusu dřeva, které bylo vidět z úvozu. „Nezahrávej si.“

Děti se vydaly nahoru úvozem s pocitem dobrodružství a důležitosti. První čtyři zatáčky nebylo po obou stranách nic než les, ale Pell naléhal, aby prozkoumali každý kousek skály, protože se mu vždycky zdálo, že vypadá slibně. Cesta se narovnála a pak se konečně po jejich pravé straně objevil skalní výběžek, na příkrém srázu, kde byly stromy řidší, tam, kde skála podlehla erozi.

„Půjdu se tam nahoru podívat, 'Mino!“ vykřikl Pell a vyrazil pryč, právě když na Araminu zavolala Nexa, aby šla zkontrolovat, zda bylina, co našla, je doopravdy laskavec.

Aramina viděla, jak se Pell drápe po výčnělcích příkrým srázem a rozhodla se zůstat s Nexou. Za několik minut zaslechla, jak Pell notuje rodinný signál, který používali v nebezpečí. Plna obav, že se mu něco při šplhání stalo, se vrátila zpátky na cestu.

„Našel jsem jeskyni, 'Mino! Našel jsem jeskyni.“ Pell sklouzl dolů ze svahu. „Dobrou, hlubokou. I s místem pro Rýpance a Štulce,“ hlas se mu třásl stejně jako tělo, když klouzal zbývající úsek po svahu ke své sestře.

„Ale ztratil jsi proviant,“ řekla Aramina přísně a ukázala na svazek polámaných větví ořešáku, který ještě svíral v levé ruce.

„Aha, tohle,“ Pell odhodil nepoužitelné větévky stranou, vstal a začal si sundávat vlhké listy ze svých kožených kalhot. „Je jich tam mnohem víc, tam co...“ Nejistě se na ni podíval a zaváhal.

„Hmm, taky sis zas roztrhl kalhoty,“ řekla Aramina a přitáhla si ho k sobě, aby se podívala, jaké další škody zanechalo na jeho kalhotách klouzání. Netrpělivě vzdychla. Pell nikdy nebyl opatrný a nikdy nemyslel na následky.

„Ale jenom ve švu. Mamka to může zašít! V té jeskyni, co jsem právě našel. Je tam spousta místa.“ Široce se usmál na sestru, jejíž tvář byla ještě zachmuřená, a pak udělal několik přehnaných gest rukama, aby vyjádřil nádheru svého objevu.

„Jak daleko po svahu to je?“ Aramina strmý svah pečlivě prohlížela. „Nejsem si jistá, jestli to Štulec a Rýpanec zvládnou.“

„Zvládnou, protože je tam tráva a voda...“

„Jeskyně je vlhká?“

„Ne! Je suchá, alespoň tak hluboko, kam jsem došel.“ Pell se na ni podíval. „A já jsem ji neprošel celou, přesně jak jsi mě varovala. Šel jsem jen tak daleko, abych viděl, zda je velká a suchá. A našel jsem stopy tunelových hadů. Bude jídlo.“ Zakroužil očima a názorně mlaskl rty. „Je tam potůček - a také vodopád.“

Aramina váhala, pozorovala příkrý svah a přemýšlela, jestli Pell ve svém nadšení nelíčí jeskyni v lepších barvách, než

ve skutečnosti je. Nedokázala to posoudit. Pell procházel životem lehkomyšlně a všimal si jen toho, co vidět chtěl, nezajímal se, jak je to ve skutečnosti. Ale nějaké přístřeší nezbytně potřebovali. Nevadí, jestli Pell přeháněl: našel jeskyni, a to je fakt. Otec se může rozhodnout, jestli se jim hodí, až ji uvidí na vlastní oči.

„Jak daleko po svahu to je?“

„Půjdeš přímo k vrcholku hřebenu,“ ukazoval Pell, „pak dolů po svahu porostlém ořechy. U takové košaté břízy se otočíš doprava a to už stojíš přímo před vchodem. Je to jen kousek. Je tam dobrý převis. Pojd', já ti to ukážu.“

„Ne, ty počkáš tady. Nexa je dole a trhá laskavec...“ Aramina protáhla obličej, když viděla jak kysele se její bratr tváří, „...protože jídlo potřebujeme stejně tak naléhavě jako jeskyni.“ Znovu zaváhala. Nejspíš by se na tu jeskyni měla jít podívat, aby v rodičích nevyvolávala falešné naděje.

„Ale, 'Mino, o jeskyni bych nelhal.“

Aramina se na bratra pozorně zadívala. Ne, o něčem tak důležitém by Pell nelhal. Náhle pronikl mraky paprsek slunečního světla a ozářil větve stromů, aby jí připomněl, že zbývá už jen málo času na to, aby se schovali před Vlákny. „Hlavně nikam nechod'! Víš, jak se Nexa sama bojí.“ Aramina dvakrát páskem obtočila pytel s laskavcem a položila ho po straně cesty.

„Neodejdu od ní. Ale raději posbírám pár klacků.“ Aby se Pell vyhnul nenáviděné práci, raději dobrovolně chodil na dřevo.

Aramina vyrazila klusem dolů po cestičce, až jí dlouhé copy poskakovaly na ramenou. Měla lehký krok a uměla šetřit síly jako každý, kdo rád běhá.

Sluneční světlo ji provázelo a ozařovalo zarostlou stezku, po níž běžela, takže si běh doslova užívala. Když se přiblížila k místu, kde jejich vůz uvízl, pozorně naslouchala, zda se zvukem svých kroků neuslyší též zvuk vozu. Otcí jistě stačila chvíle, aby vyřezal potřebný čep, a teď už Dowell a Barla jedou po stezce za nimi. Za chvíli určitě uslyší kodrcání těžkého vozu a otcův hlas pobízející Štulce a Rýpance. Pátrala zrakem mezi hustě rostlými stromy a pokoušela se zahlédnout jejich krytý vůz. Stále však nic neslyšela a z toho neměla vůbec dobrý pocit. Snad se za nimi nevydala Pani Thella.

Seběhla ze stezky a přiblížila se k jejich vozu od lesa. Po chvíli ho uviděla, a to ji přimělo k ještě větší opatrnosti. Vůz se totiž dosud nehnul z místa, kde před dvěma hodinami uvízl.

Aramina se zachvěla strachy, zastavila se a zaposlouchala se do zvuků lesa, zda neuslyší nějaké hlasy, Gironův bas nebo Thellin ostrý alt. Nezaslechla však nic, jen vítr vanoucí skrze bezlisté stromy, a tak se opatrně vydala dolů. Došla k okraji svahu, pod nímž ležel stále ještě nakloněný vůz. Vykřikla hrůzou a rychle sklouzla ze svahu dolů, protože zahlédla hlavu a ramena svého otce zaklíněné pod vozem. Kvádry se nějak pohnuly a kolo zase leželo na zemi.

Vyděšená Aramina si byla jista, že její otec byl rozmačkan a zemřel, pak si ale všimla, že jeden z kvádrů se zaklínil přesně pod dno vozu, takže těžký vůz neležel na otcově hrudníku plnou vahou.

Teprve pak Aramina uslyšela chraptivý pláč a vzlykání své matky, která se pokoušela zdvihnout vůz z těla svého manžela.

„Mami!“

„Nemůžu to zvednout, 'Mino!“ zavzlykala Barla a usilovně se opírala o bok vozu, „Zkoušela jsem to snad tisíckrát...“

Aramina nemrhala slovy a vrhla se matce na pomoc, ale přestože se obě zapřely ze všech sil, nepovedlo se jim zdvihnout vůz ani na šířku prstu.

„Ach, 'Mino, co budeme dělat! Kdyby tu byli Pell a Nexa, mohli by nám pomoci,“ klesla zoufalá Barla s pláčem na zem.

„My dvě vůz nadzdvihneme a Pell a Nexa otce vytáhnou.“ Aramina se nad ním sklonila. Jeho obličej byl bledý, byl v šoku, nicméně jeho pulz ještě pomalu, ale jistě tepal. „Pell našel jeskyni! Není moc daleko od cesty. Budu hned zpátky.“

Aramina nečekala, co na to Barla řekne, a vyrazila znovu nahoru po cestičce tak rychle, jak jen dovedla. Pell i Nexa budou muset sebrat všechny síly. Neodvázila se ani pomyslet na to, co by se stalo, kdyby se jim to nepovedlo. Musejí si pospíšet, slunce jí teď svítlo rovnou do očí, a tím ji upozorňovalo, že už nemají příliš mnoho času. Musí vytáhnout Dowella a dostat vůz nahoru k jeskyni. Teď se nemůže rozptylovat jinými problémy, musí se soustředit na tyhle dva. A tak téměř přehlédla draka kroužícího nad její hlavou. Prudce se zastavila, až téměř upadla.

Draku, draku, slyšíš mě? Pomoz mi! Pomoz mi! Nikdy dříve se Aramina nepokusila s draky mluvit, ale draken by byl nejspíš dostatečně silný, aby jí mohl pomoci. Draken by ji určitě v nesnázích nenechal.

Kdo volá draka ?

Rozpoznala Hethův hlas

Já jsem Aramina. Stojím dole pod tebou na zarostlé cestě v lese nad řekou. Prosím, pomoz mi. Můj otec je zaklíněný pod vozem. A brzy začnou padat Vlákna! poskakovala uprostřed cesty a freneticky mávala rukama. Ach, prosím, pomoz mi! Nemusíš křičet. Uslyšel jsem tě hned napoprvé. Můj jezdec chce vědět, kdo jsi.

Ke svému ulehčení Aramina uviděla, že drak změnil směr a pomalu krouží směrem k cestičce.

Řekla jsem ti to. Já jsem Aramina.

Mohu mu to říci?

Na takové ohledy nebyla Aramina zvyklá.

Ano, ano, ovšem. A ty jsi Heth.

Já jsem Heth. Můj jezdec je K'van.

Jak se ti daří?

Dařilo by se mi lépe, kdybych tě mohl vidět.

Ale já jsem tady! Uprostřed cesty! A vůz je veliký. A natřený na zeleno! Kdyby ses snesl níže...

Jsem drak, ne werýs. K'van ten vůz vidí.

Aramina se prodírala podrostem, aby se dostala k vozu ve stejnou dobu jako drak s jezcem. Barla málem zemřela

šokem, když se vedle ní náhle vynořili.

„To je v pořádku, matko! Jsou tu, aby nám pomohli. Jsou mnohem silnější než Pell a Nexa.“ Pak si Aramina všimla, že Štulci a Rýpanci není přítomnost draka dvakrát příjemná. Vzala je za udidla a pevně je uvázala, takže se jejich hloupé mozečky přestaly zabývat drakem a začaly řešit bezprostřednější problém.

Naštěstí jezdec s Hethem přistál za vozem, takže na něj Štulec a Rýpanec neviděli.

Ke svému zděšení si Aramina všimla, že drak i jezdec jsou mladí. Vždycky si myslela, že bronzoví draci musí být velcí, a Heth se skutečně na nebi zdál obrovský, ale teď viděla, že ještě není úplně dorostlý a že jeho jezdec, K'van, je jednak menší a jednak i mladší než ona sama.

Když K'van vycítil její zklamání, vypnul hrud' a vystrčil bradu.

Postoupil kupředu, uchopil páčidlo zaklíněné o kámen a podíval se dolů na zajatého Dowella.

„Možná jsme mladí, ale pomoci ti můžeme,“ řekl K'van neokázale a obrátil se k Hethovi: „Mohl bys prosím ten vůz nadzdvihnout tlapami? Pojď, Aramino.“

Aramina přestala zírat na bronzového draka, který se posunul blíž, aby se svými pařáty s pěti drápy opřel o páku.

„Ale ne dřív, než ti řeknu, Hethe,“ vymínil si K'van a zlehka se na Araminu usmál, když poklekli do prachu vedle bezvládného Dowella, kterého uchopili v podpaží. „Zdvihej, Hethe! Zdvihej!“

Aramina s K'vanem spěšně vytáhli Dowellovo tělo zpod vozu. S výkřikem vyjadřujícím nesmírné ulehčení se Barla vrhla na Dowella a rozeplula mu košili, aby prozkoumala rozsah jeho poranění. K'van byl tak duchapřítomný, že vrátil kvádr na původní místo.

„Budete potřebovat nasadit kolo,“ řekl Aramině. „To bylo výborné, Hethe.“

Jsem velmi silný, řekl drak samolibě a jeho velké oči modře a zeleně zazářily, když se znovu opřel o páčidlo

„Ty jsi skutečně nádherné stvoření!“ vykřikla Aramina.

„V pořádku, Hethe, můžeš to pustit,“ řekl K'van přidržující kvádr na správném místě. „Pomalu, pomalu.“

Vůz těžce dosedl a zaskřípal o kvádr. K'van chvilku hledal okolo v trávě a pak se triumfálně zdvihl s kolíkem v ruce.

„Matko,“ Aramině se třásl hlas, když se otočila ke svému otci.

„Nemohu najít nic zlomeného,“ řekla Barla nejistě, „ale podívej.“ Ukázala na ošklivou linii modřin, které se již vybarvovaly. Pak něžně odhrnula z Dowellova čela vlasy a draken a mladá dívka se na sebe podívali.

K'van se dotkl Aramininy paže. „Víš, jak nasadit kolo zpátky na osu?“ Smutně se na ni podíval, když jí podával hřeb.

„Já to neumím.“

„A proč bys měl?“ zeptala se Aramina, když si ho od něj brala. S povzdechem si všimla, s jakou pečlivostí ho Dowell vyrobil. „Vždyť jsi dračí jezdec.“

„Ne moc dlouho,“ řekl s úsměvem, když ji pomáhal kolo zdvihnout a dokutálet na své místo. „Všichni weyreni se učí i nějaké řemeslo!“ řekl nakonec, když se spolu pokoušeli natlačit kolo na osu.

„To bude asi kvůli té zaschlé špíně,“ řekla Aramina a K'van přestal na kolo tlačit. Kapesním nožikem oškrábala suché bláto, našla velký kámen a pořádně do kola praštila, aby dobře zapadlo. Několika dalšími ranami zatloukla na své místo zákolníček.

„Umíš to dobře,“ řekl K'van s obdivem.

„Praxe.“

S Hethovou pomocí vytáhli zpod vozu kvádr.

„Musíte jet daleko?“ zeptal se K'van potom. „Vlákna už brzo začnou padat, a pokud si vzpomínám, nejbližší usedlost je odtud pořádný kus cesty.“

Barla se ostře nadechla, ale Aramina ihned odpověděla:

„Já vím,“ zalhala klidně, „ale tahle nehoda nás zdržela. Kousek odtud je ale nějaká jeskyně, a tam bychom mohli spad přechkat.“

„Je velká?“ zeptal se K'van.

„Dost velká. Proč?“ zeptala se Aramina, náhle ostražitá.

„Dobře. Chvilku předtím, než jsi na nás zavolala,“ a K'van se shovívavě pousmál nad její nerozvážeností, „Heth vystopoval za řekou nějakou skupinu lidí. Ti patří k vám?“

„Ne!“ Barla hlasitě zasténala a divoce pohlédla na Araminu.

„V této části lesů Pána Asgenara by neměl být nikdo jiný,“ řekla Aramina se vším rozhořčením, jehož byla schopná.

„Ale je pravda, že nás varovali před nějakou loupeživou skupinou lidí bez Držby.“

„Bez Držby?“ K'van byl najednou ve střehu. „Jestli to jsou skutečně oni, zmizí, jakmile mě uvidí. Mohl bych ti ještě pomoci s tvým otcem a doprovodit vás do té jeskyně? Postarám se o ty lupiče a varuji Pána Asgenara.“

Tohle tedy Aramina nečekala, ale odmítla jeho další pomoc, rozhodnutá skončit s touhle komedií. Otevřela zadní postranici, aby mohli Dowella naložit dovnitř. Potom zaujaly s Barlou své obvyklé pozice a ona pobídlá Štulce a Rýpance do kolébavého kroku vzhůru po cestě.

Barla a Aramina se musely velmi snažit, aby jejich tažná zvířata držela krok. Rýpanec se pokoušel zastavit, otáčel svou rohatou hlavu a lítostivě bučel, ale Aramina s ním neměla slitování. Když se konečně dostali k náspu, kde stál Pell a vesele je zdravil, byly obě ženy i zvířata zpocené. Aramina Pella okřikla, aby přestal a nebláznit a šel jim raději pomoci. Několika slovy mu vysvětlila, co se stalo, a Pell začal pomalu kroutit hlavou ze strany na stranu.

„Nevím, jak dostaneme otce nahoru,“ odhadl možné obtíže, „neměla jsi posílat toho dračího jezdce pryč.“

„Nejde jen o otce, Pelle. K'van uviděl na druhé straně řeky tlupu lupičů.“

Pell zasténal a jeho tiseň se přenesla i na Nexu, která stála vedle nich celá zmatená s očima doširoka otevřenými a pak se rozplakala.

„Nejdříve musíme dostat vůz z dohledu. A ukrýt Štulce a Rýpance.“

„Ale Vlákna se blíží. Musíme dostat nahoru do jeskyně otce a...“ Pell se zajíkl úzkostí.

„Nějak to zvládneme,“ řekla Aramina a zkoumala porost, kam by se dal schovat objemný vůz. „Jestli je K'van těmi Vlákny postraší, třeba zmizí stejně rychle, jako se objevili. Možná bychom mohli otce vynést na nosítkách.“

„Možná, možná, možná!“ Pell téměř tančil rozčilením.

„Nechci, abyste spolu, děti, v takové chvíli soupeřily,“ řekla pevně Barla, která se objevila zpoza vozu. „Zkusíme vašeho otce probudit. Kolik času do spadu Vlákén ještě máme, Aramino? Nemohla by ses zeptat dračího jezdce?“ Aramina sklopila hlavu a v tom si všimla skupinky zelených stromů po levé straně cesty jen o několik metrů dál po cestě.

„Támhle!“ vykřikla dramaticky a divoce gestikulovala, „támhle! Schováme vůz za těmi zelenými stromy. Ty jsou vysoké dost!“

Jakmile začali něco dělat, Nexa přestala plakat. Opatrně sundali Dowella z vozu a přikryli ho dekou. Pak skryli vůz; Nexa dostala za úkol zamést z cesty jeho stopy, Aramina a Pell protáhli zvířata skrze otvor v porostu a Barla jej za nimi urovnávala. Nakonec kolem něj umělecky naaranžovali různé větve.

Pak Barla poslala Pella a Nexu do jeskyně s dekami na spaní a se svým drahocenným hrcem a spolu s Araminou se pokoušela probudit Dowella. Obvyklá čichací sůl však neúčinkovala. Obě ženy se vyměnily úzkostné pohledy, když tu najednou Štulec a Rýpanec, kteří byli uvázaní vedle cesty, začali ustrašeně bučet a trhat za otěže.

„Vlákna,“ vzdechla Barla a naklonila se ochranně nad svým manželem.

„Ne,“ vykřikla Aramina. „Draci! Obrovští draci!“ Najednou se jí zdálo, jako kdyby nebe bylo pokryto obrovskými křídly, jejichž mávání zvedalo vítr, až se mladé stromky ohýbaly. „Aramino, jak to že nám předtím přišel ten draken na pomoc? Nevolala jsi ho, vid' že ne?“ Když Aramina mlčky přikývla, Barla zoufale vykřikla: „Ale weyreni nám tě vezmou, když zjistí, že můžeš slyšet draky a mluvit s nimi! Co pak budeme dělat?“

„Ale jinak bychom otce nezachránily,“ řekla Aramina, i když teď už svého činu litovala také.

Já tě slyším, Aramino, řekl Heth svým nezaměnitelným hlasem.

Ach, prosím, jdi pryč, Hethe, řekni, že jsi mě nemohl najít.

Ale já tě našel! Nemusíš se bát! Nechceme ti ublížit.

Než mohla Aramina znovu promluvit, snesli se na cestičku tři draci, kteří poděsili Štulce a Rýpance tak, že začali trhat za provazy, jimiž byli uvázáni. Barla a Aramina k nim přiskočily a začaly jim v nose otáčet kroužkem, čímž tato hloupá zvířata paralyzovaly natolik, že se přestala snažit uprchnout.

Poletíme kousek dál, uslyšela Aramina Hetha, když se snažila vyděšeného Štulce uklidnit. Když se draci dostatečně vzdálili, mohly konečně Aramina s Barlou povolit sevření.

„Já jsem T'gellan, jezdec na bronzovém Monarthovi, a tohle je Mirrim, která létá na zeleném Pathovi,“ řekl nejstarší ze tří jezdců, když se přiblížil. „K'van nás zavolal na pomoc, abychom přesvědčili ty lupiče, aby odtáhli. A tak mě napadlo, že bychom se také měli ujistit, že jste se bezpečně dostali do úkrytu před příchodem Vlákén.“

Barla byla na rozpacích - na jedné straně se bála, že by drakeni mohli odvést Araminu, ale na straně druhé chápala, že je jejich situace poměrně vážná a potřebují někoho, kdo by jim pomohl.

Mirrim poklekla vedle Dowella, rozeplula mu košili a dlouhou chvíli sledovala, jak dýchá.

„Nenašla jsem žádné zlomeniny, ale k vědomí se zatím neprobral,“ řekla Barla Mirrim to, co ji trápilo nejvíc.

„Jestliže byl pod vozem, jak říkal K'van, tak mě to nepřekvapuje,“ poznamenala Mirrim. „Ve Weyru mám potřebné léčivé prostředky. Nejdřív ho ale dostaneme do té jeskyně.“

„Nezbývá nám mnoho času,“ dodal T'gellan a obhlížel příkrý svah. „Nenapadá mě žádný způsob, jak dostat nahoru muže v bezvědomí!“

„Je u vaší jeskyně nějaká mýtinka?“ zeptala se Mirrim Araminy.

„Malá,“ řekla a v duchu doufala, že Pellův popis alespoň trochu odpovídá skutečnosti.

„Pathe, mohl bys nám pomoci?“ zeptala se Mirrim zeleného draka.

Nevidím důvod, proč ne. Aramina nemohla uvěřit svým očím, když zelený drak sklouzl ke skupince, aniž by pohnul křídlem nebo končetinou. To jsou ale hloupá zvířata, že ano? dodal Path, když Štulec a Rýpanec začali opět ustrašeně bučet.

Aramina je šla uklidnit; ale skutečně klidní byli až ve chvíli, kdy Mirrim, Path, její otec a matka zmizeli.

„Zdálo se nejjednodušší poslat tvou matku napřed, Aramino,“ řekl T'gellan a zasmál se. „Raději bys už měla jít. Vlákna už brzy začnou padat.“

„Ale já nemohu... Štulec a Rýpanec...“

K'van se usklíbl. „Na jednoho z nich nasedni a pevně chytني kroužek toho druhého. My už jim dodáme ten správný impuls.“ A ukázal na dva draky, kteří přihlíželi nádhernýma očima a zlehka máchali křídly.

Byla to možná ta nejděvočeji jízda v Araminině životě. Především se tažná zvířata nehodí k ježdění, protože mají rovná záda, široké plece, krátký krk a nízko položenou hlavu. Ale jakmile za sebou zaslechli máchání dračích křídel, byli by běželi kamkoli. Paznehty jim klouzaly po svahu, ale stačily jen čtyři skoky a byli nahoře. V momentě se přenesli přes potok a pak vyběhli nahoru po srázu, kde se vyčerpáním zastavili. Aramina je vši silou, dotáhla do jeskyně.

Objevil se Pell s překvapením v tváři.

„Nějaká dívka na zeleném drakovi přivezla otce a matku. Nevěděl jsem, že dívky mohou létat na bojových dracích.“

„Pomoz mi dostat tyhle dva do jeskyně, než zase utečou,“ řekla Aramina. I ji ovšem překvapilo, když viděla zelenou jezdkyňu.

„Ach, podívej, oni odlétají!“ Pell byl zklamaný, protože draci už kroužili vysoko na nebi. „Vždycky zmeškám tu nejlepší část,“ zalitoval.

„Vezmi Rýpance dovnitř!“ Aramina neměla čas na nějaké tlachání a uštědřila mu takovou herdu, že ji musel ostře

upozornit, že on rozhodně žádné tažné zvíře není.

Uchopil Rýpance za kroužek v nose. Ten ho s bučením následoval a pak zařval, až se třáslы stěny jeho nového ustájení u pravé zdi úzkého vchodu. Aramina zatlačila do jeho skvrnitých boků, aby stál správně. Pak vzala za provaz Štulce, ukázala mu kam má jít, a aby se vyhnula nějaké další ukázce vzdorovitosti, zkroutila mu kroužek v nose. S otráveným bučením vstoupil do jeskyně i on, jenomže hned ve vchodu narazil na Araminu, která se zastavila ohromena tím, co se rozkládalo před ní.

„Není ta jeskyně nádherná, 'Mino? Že jsem našel pěknou? Určitě bychom si sem mohli dát nějaké věci, že? Možná že bychom tu mohli i žít, ne?“ Pell ztlumil hlas a poslední větu zašeptal. „Je velká jako Držba, že, 'Mino?“ Chlapec skoro tančil na konci provazu, na kterém byl přivázán Rýpanec, a čekal, co sestra řekne.

První, co Aramina v jeskyni viděla, byla slavnostně se tvářící Nexa, která hladila po hlavě otce ležícího na improvizovaném lůžku z dek, a matka, která rozžihala malý ohýnek uprostřed kruhu z kamenů. Pak ji Aramina prozkoumala podrobněji.

„Máš pravdu, je opravdu velká dost, aby se zde dalo bydlet,“ řekla s patřičným nadšením, aby bratra potěšila.

„Je větší než většina příbytků, v nichž jsme kdy byli, 'Mino,“ řekl spokojeně Pell. „Mnohem větší. Je skoro tak velká jako všechny jeskyně v I genu, ve kterých jsem kdy byl.“

Aramina ocenila, že vysoký strop byl, kam až mohla ve světle linoucím se sem od vchodu dohlédnout, suchý. Spíše tušila než viděla, že jeskyně je opravdu rozlehlejší než kterákoliv z místností, ve kterých kdy bydlela.

„Je tu dokonce i jakási stáj, kam bychom mohli přivázat Štulce s Rýpancem,“ řekl Pell a takřka se přitom zakoktal štěstím a hned táhl Rýpance tím směrem.

Když byla zvířata odstrojena, vrátili se Aramina a Pell zpátky ke vchodu do jeskyně, kde Barla krmila v malém ohništi plameny. Pak тихо prothlo jemné vzdychnutí a Dowell pohnul v Nexině klíně hlavou. Ta ucukla rukama, jako kdyby mu měl její dotek zabránit v uzdravení. Nevěřícíma očima se podívala kolem a hledala podporu.

„Říkala jsem ti, Nexo, že se probudí,“ pravila Barla a vstala od plápolajícího ohně. „Aramino, budeme potřebovat čerstvou vodu. Tak studenou, jak jen seženeš. Potřebuji udělat obklady na ty otoky. A rychle. Ti dračí jezdci říkali, že Vlákna jsou jen několik minut odtud.“

„Mino,“ Pell vzal vědro z druhé strany a doprovodil sestru ven z jeskyně „můžeš je ještě slyšet?“

Aramina se u vchodu zastavila a naslouchala, pak se na Pella usmála a rychle zamířila ven.

„Ukaž mi, kde je voda,“ řekla a Pell ji obtančil.

„Přímо tady! Tady je!“ zpíval a ukazoval a tancoval. „Přesně jak jsem říkal. Tak doufám, že už o mých slovech nebudeš nikdy pochybovat, 'Mino!“

„Ne, to nebudu,“ řekla a natáhla ruku pod malý vodopád padající se skály. Voda byla jako led, prsty jí v ní trnuly, a za několik vteřin naplnila vědro. Byli právě u vchodu do jeskyně, když Pell vzrušeně nadskočil. Ve stejném okamžiku uslyšela spoustu překřikujících se vzrušených hlasů.

„Tady jsou! Já je vidím! Viděl jsem je první!“ nadšen, že si jich všiml dřív než ona se svým talentem.

„Ano, slyším je mluvit!“

„Můžu se tentokrát dívat, jak draci bojují s Vlákny, 'Mino? Můžu se tentokrát dívat?“

Aramina ho utišila a zkoumavě se zadívala na přepis nad jeskyní. Snad jenom kdyby Vlákna padala opravdu rychle a bylo jich spousta, by je mohla nějak ohrozit. Čím více spadů zažila, tím méně se bála.

„Ano, myslím, že je to tu bezpečné.“ Dala si před ústa varovný prst a rychle zmizela uvnitř, aby předala matce vědro s vodou, ale zase se vrátila zpět ke vchodu.

K Pellovu rozčarování toho nebylo vidět zase tolik, kolik se domníval. Viděl draky a jejich jezdce zavěšené nehybně v horském vzduchu a zářící v posledních paprscích slunce. Pak obě přihlížející děti uviděly náhlý zážeh na nebi a stříbrný opar, a to byl začátek spadu. Teprve pak přerušili draci zdánlivý klid a vrhli se vzhůru k smrtícímu dešti a vysílali proti němu ohnivý dech spalující smrtonosného parazita. Pell úžasem ani nemohl dýchat, draci se vrhali kupředu jako šipky a on sám vykřikl pokaždé, když spatřil, jak dlouhý jazyk plamene zasáhl masu Vlákén. Stříbrný déšť se postupně měnil v černý kouř, který se brzy rozptýlil a zmizel. Ohnivé květy se ukazovaly ještě nějakou dobu na různých místech, jak draci svého starého nepřítele pronásledovali, ale nakonec jim všichni zmizeli za vzdálenými kopci.

„To teda netrvalo moc dlouho,“ řekl Pell sklíčeně.

„Netrvalo to dlouho jenom díky dračím jezdčům, tím si jsem jistá,“ pokárala Aramina jemně bratrovu bezcitnost.

„Nezapomněl jsi s sebou vzít ten laskavec?“

„Kdo by jedl laskavec, když jsou tu lány ořešáků.“

„Když jich tu tedy je taková spousta, mohl bys vzít tenhle pytel a naplnit ho, co říkáš?“ a Aramina se vydala zpět k ohništi, odkud zaslechla otcovy první věty.

„Nechápu, jak jste to mohly s Araminou všechno zvládnout.“

„Pell nám také pomohl,“ řekla klidně Barla a ždímalа nový obklad. Pak si vyměnilа s Araminou rychlý pohled.

„Nebylo to těžké, otče. Říkával jsi přece, že kdybychom měli dost dlouhou páku, mohli bychom dokonce vychýlit Pern z jeho oběžné dráhy okolo Rudého Slunce,“ pravila Aramina s úsměvem.

„Teď není čas na lehkovážné rozhovory,“ řekla Barla přísně.

„A proč ne? Otec je při vědomí, máme obrovskou jeskyni jen pro sebe a Pell šel ven pro pytel těchto lahodných ořechů,“ a Aramina jim ukázala dva, které měla v hrsti, a rozloupla je. „Podívej,“ podala jádra Barle.

Po večeři z laskavce a křupavých ořechů využili Aramina s Pellem posledních paprsků denního světla, aby opatřili kmení pro Štulce a Rýpance a dostatek větví a měkkého mechu na nová lůžka.

Ačkoliv byla Aramina znavená, zjistila, že nemůže usnout. Dneska celou dobu lhala, a to ji trápilo, přestože jim to vždy přineslo něco dobrého. Dovolila K'vanovi, aby si myslel, že jsou skuteční nájemci na Držbě svého Pána. Vyhnula se

pravdě, když mluvila s otcem, protože ho nechtěla rozzlobit. Alespoň že Barla neprotestovala.

Na každý pád však bude muset dát všechno brzy do pořádku, než pravda vyjde najevo sama. Šťěstí, že K'van odehnal včas Paní Thellu z Nemanic a její bandu, která je málem dostihla. Ještě že dostali otce do bezpečí této jeskyně. Snad po sobě nezanechali žádné stopy, po kterých by je Thella mohla sledovat. Bohužel ale musela odhalit svou schopnost slyšet draky jezdců Bendenského Weyru. A dračí jezdci teď věděli naprosto přesně, kde je, i kdyby to nakrásně nevěděla Paní Thella z Nemanic. Nedokázala si představit, jaký trest by mohl za tuto její dnešní neopatrnost následovat.

Nexa, stulená vedle své sestry, se probudila. Aramina ji k sobě přitiskla silněji a Nexa znovu usnula. Na okamžik ji zase vyburcovalo lehké chrápání jejího otce, který musel spát na zádech, ale jeho rovnoměrný rytmus nakonec Araminu konečně ukloukal ke spánku.

Zdalo se jí, že spala jen malou chvíli, když Pell naléhavě zaklepal na její rameno a vzrušeně jí zašeptal do ucha. „Mino! Mino! K'van je tu! A tamhle je Vůdce Weyru! Chce s tebou mluvit. A míří sem spousta cizích mužů!“

„Kde jsou?“ Aramina rychle setřela poslední stopy spánku ze svých očí a posadila se. Celé tělo ji bolelo, všechny její včerejší pohmožděniny a škrábance a namožené svaly.

„Na cestě, muži jsou ozbrojeni luky a šípy a oštěpy a já si myslím, že je přivedli draci.“ Pellovy oči byly doširoka otevřené vzrušením. K'van stál hned za ním.

„To je v pořádku, Aramino, opravdu,“ řekl K'van potichu, aby nevyrušil ostatní spáče. „Jsou to ti lupiči.“

Opatrně, aby nevbudila Nexu, vyklouzla Aramina zpod pokrývky a lehce se protáhla vedle své sestry.

„Lupiči jdou sem?“ Pellův hlas přešel z šeptání do výkřiku, ale Aramina mu rychle zakryla ústa. Jeho oči ztmavly obavami, když pohlédl na svou sestru.

Ten malý se jich opravdu bojí, řekl překvapeně lahodný hlas.

To spíš ona by se měla bát, druhý dračí hlas byl hluboký a temný jak jezero černé vody, které Aramina viděla v Igenu.

„Já se vás nebojím,“ řekla Aramina pevně.

„Vás?“ zeptal se K'van s údivem, ruku na své hrudi.

„Ne tebe, těch draků!“ Aramina si ale v duchu řekla, že se sice nebojí draků, ale o to víc se bojí jejich jezdců a toho, že by někdo mohl odhalit všechny její včerejší lži. Doufala, že si pak K'van o ní nebude myslet nic zlého.

„Já si o tobě nemyslím nic zlého,“ zaprotestoval K'van, když vystoupili ven na sluneční světlo. „Proč bych měl.“

Myslím, že jsi byla včera úžasná: opravit vůz a ještě dostat všechny do bezpečí téhle jeskyně...“

„Ale ty mi nerozumíš,“ snažila se Aramina, aby se jí nezlomil hlas.

„Ani Heth, i když...“

To bude v pořádku, řekl Heth, jako kdyby to tak myslel.

Pak vylezli na návrší a Aramina se musela chytit mladého stromku, aby zůstala stát, když spatřila tu hromadu ozbrojených mužů, o kterých jí řekl Pell, a ten neuvěřitelný proud vznášejících se draků usedajících na cestu. Kousek stranou od obrovského bronzového a hnědého draka stáli v celé kráse F'lar, Vůdce Weyru, a jeho pobočník F'nor, a vážně rozmlouvali s dvěma muži oblečenými do lesklých pancířů. Kožešinou zdobená pláštěnka sklouzla nedbale na ramena mladšího z nich.

„Jsou to ti, kteří si myslím, že to jsou?“ zeptal se Pell šeptem. Jeho ruce tiskly sestřinu paži a hledaly oporu. Pak ztuhl, protože F'nor si tři postav na návrší všiml. Usmál se a pokynul jim, aby šli dolů.

Aramina se modlila, aby neuklouzla a dorazila za nimi celá, takže se pořád držela K'vana za ruku. Byl to naopak Pell, kdo upadl. Uklouzl po svahu a sjel až k nohám Vůdce Weyru, který mu s úsměvem pomohl zpátky na nohy. Pak ke skupince dorazili Aramina a K'van.

„Jak je dnes vašemu otci?“ zeptal se F'lar se sympatickým úsměvem.

„Je ošklivě pohmožděný, ale spí, Pane F'lare,“ zakoktala se Aramina. Bylo to správné oslovení pernského Vůdce Weyru? Připravovala se na nejhorší.

„Doufáme, že jsme vás nevyrušili, ale ti lupiči se po spadu Vlákén zase objevili,“ F'lar se zlehka zamračil, aby naznačil, že v této záležitosti bude neústupný.

„Takže,“ ujal se F'nor vysvětlení, „se je Pán Asgenar chystá rozprašit.“ Zasmál se, když ukázal na vysokého muže.

Aramina strnula a zbledla, když zjistila, že je ve společnosti Pána Držby, do jehož země pronikli, sami bez domova, pronásledováni lupiči bez Držby. Omámeně vyslechla Pána Asgenara, který se podívoval, proč se lupiči snaží dostat tak hluboko do jeho lesů. Zahlédla, jak nějací muži kráčí dolů po cestě v těsném šiku, a přesto tiše.

„Mám v horním táboře uložené dřevo, ale nechápu, co by mohli mít lupiči z nařezaných špalků,“ řekl Pán Asgenar. Teď už Aramina musela pravdou ven, pokud chtěla ty dobré muže zachránit před brutálními lupiči Paní Thelly z Nemanic.

„Chtějí mě.“

Aramin hlas škobrtl, jak se pokusila být co nejméně slyšet. Jenže bronzový drak se otočil a najednou se na ni ostře a pronikavě díval i F'lar.

„Říkáš, že chtějí tebe, Aramino?“

Oba muži na ni upřeli svůj pohled. Pellovy prsty se pevněji sevřely kolem její ruky.

Nemusíš se bát, dítě.

„Mnemenh má pravdu, Aramino. Můžeš nám to vysvětlit?“

„Chtějí mě. Protože slyším draky. A Paní Thella z Nemanic...“

„Tak Thella?“ vykřikl Pán Asgenar a sevřel ruku okolo rukojeti svého meče. „U dračího vejce, právě ji toužím potkat!“

„Thella chce tebe, děvče?“

Byla to taková úleva, přiznat poprvé pravdu, že její vysvětlování bylo značně nesouvislé, a nikterak tomu nepomohlo,

že během svého proslovu neustále poslouchala tři dračí hlasy, které se ji snažili uklidnit, nabádali ji, aby mluvila pomaleji a aby se kvůli ničemu nerozčilovala.

„Takže Thella pomýšlí na vlastní Pout', ačkoliv je to odjakživa právo Weyru.“ F'larovy jantarové oči dštily oheň skoro jako dračí dech. „A ty a tvoje rodina jste opustili Igenskou jeskyni teprve před deseti dny? To jste si museli pěkně pospíšet, abyste unikli té ženě. Odkud jste?“

„Poslední Oběh jsme žili v Keroonu.“

„Takže jste z Keroonu.“

„Ne, Pane F'lare, můj otec a matka měli malou usedlost v lesích Ruathy...“

Aramina se zarazila uprostřed věty, vyděšena tím, jak se na tvářích drakenů střídá překvapení s pochopením.

„Lessa měla přece jen přijít, F'lare,“ usmíval se F'nor tajuplně a pobaveně na Vůdce Weyru.

„Takže Fax připravil vaši rodinu o přístřeší, Aramino?“ F'larův hlas byl jemný, ale jeho oči jiskřily.

Aramina nebyla schopná nic říct, a tak jen přikývla.

„A tvůj otec je Tesař?“ zeptal se Pán Asgenar dychtivě. Aramina opět jen přikývla.

„Je to nejlepší Tesař a Řezbář na Pernu,“ řekl Pell, který pocítil k posluchačům sympatie, zatímco Aramina, která se stále cítila provinile, to vůbec neocenila.

„No to se podívejme,“ přispěl do konverzace F'lar, aby dal Aramině šanci získat znovu rovnováhu. „Tak to určitě dělal ten slavnostní vůz, co jste tu schovali! Téměř jsme ho nemohli vystopovat, že, Asgenare?“

„Je opravdu dobře ukrytý. Musím už bohužel jít, F'lare, F'nore. Moje mužstvo mě čeká. Nechám vám tu nějaké muže, Aramino, aby hlídali vaši jeskyni, takže se už žádné Paní Thelly z Nemanic nemusíte bát, teď ani nikdy jindy! Postaráme se o to!“

A na jeho signál se za Araminou, K'vanem a Pellem objevili dva muži. Jak se tak Aramina dívala za štíhlým mladým Pánem Držby, který si to namířil dolů na cestu, aby dostihl své muže, začala se poprvé od svého setkání s Thellou a Gironem cítit bezpečně.

„Také musíme pryč,“ řekl F'lar F'norovi. „Nechceme, aby tu spatřili draky. Aramino, K'van přinesl nějaký lék pro tvého otce od našeho Ranhojiče.“

„Nechceme být nikomu zavázáni,“ odvětila Aramina, jak jí rodiče vtloukali do hlavy, že má odpovídat na každou dobře míněnou nabídku. „Máme vše, co potřebujeme.“ Kousla se do rtu, protože opět zalhala.

„Naopak,“ a F'lar se k ní jemně naklonil, „to my jsme zavázáni vám, protože jste přivábili tu pekelnici Thellu do dostatečné blízkosti, abychom ji mohli lapit.“

„Ach!“

„Vezmi si ten lék, děvče. Pomůže tvému otci od bolesti,“ řekl F'nor, objal Araminu svými příjemně teplými rukama a jemně ji stiskl. „A neboj se.“

„Já se nebojím,“ odpověděla Aramina, protože se vážně nebála. Nebála se weyrenů. Ale co by řekl na její jednání v posledních dvou dnech její hrdý otec?

Pak oba drakeni rychle nasedli na své čekající draky a vyšplhali po jejich hřbetě nahoru ke krku. Ohromnými skoky, které zvířily prach, kamínky a uschlé listy, se ta dvě zvířata vrhla vzhůru. Najednou byla cesta prázdná, bez draků i mužů, zůstali zde jen dva vojáci a děti, a naslouchali rannímu větříku šumícímu v lese.

„Zajímalo by mě, jestli by mě vzali s sebou, abych se podíval, jak bude Thella bita,“ mudroval Pell.

„To ses, chlapče, měl zeptat, nebo ne?“ řekl ten starší. „Teď, milá slečno, byste nám mohla ukázat cestu k vaši jeskyni...“

„K'vane, kam šel Heth? Ty jsi zde, ale kde je on?“ chtěl vědět Pell a rozhlédl se okolo, jako kdyby mohl bronzový drak hřadovat na nějakém stromě opodál.

„Je nahoře u jeskyně, Pelle. Pravděpodobně spí na té malé mýtině... jestli je dost velká. Draci mají rádi slunce a včera měli hodně napilno.“

„A dnes měli, pokud vím, také napilno,“ řekl Pell přívětivě a zabořil prsty do vlhkého bláta svahu.

„Mohl bys tady zkusit prošlapat cestičku,“ řekl mladší voják.

„Ale ne, to dělat nebudeme,“ odpověděl Pell poděšeně. „Nemůžeme doopravdy žít v téhle jeskyni. Už jsem o tom přemýšlel,“ dodal s takovou upřímností, až se starší strážce zakuckal smíchem. „Umíte vázat dobrá oka?“ zeptal se ho.

„Protože tahle jeskyně bude plná tunelových hadů. Po měsících bylin a ryb bychom mohli mít spoustu dobrého jídla.“

„Já vážu hezká a dobrá oka,“ řekl K'van a vydrápal se na vrchol srázu.

„Ty? Ale ty jsi přeci dračí jezdec.“ „Ale ne odjakživa,“ namítl K'van a usmál se přes Pellovu hlavu na Araminu. „Než jsem byl dračí jezdec, byl jsem malý chlapec. Zrovna v té správné velikosti, abych líčil oka na tunelové hady. Moje pěstounka mi dávala osm marek za každých padesát hadů, které jsem chytil.“

„Opravdu?“ Pella zaujala myšlenka na bohatství stejně jako na jídlo. „To je báječné,“ řekl Pell nadšeně. „Já jsem také v chytání hadů zatraceně dobrý, že ano, Aramino?“

„Ne a nebudeš, dokud budeš používat slovo ‚zatraceně‘,“ řekla s výtkou, protože chtěla, aby vojáci věděli, že nemít Držbu neznamená nemít vychování.

Dostali se k mýtině - a na ní spal Heth, stočený do klubička tak, že se tam právě vešel. Vojáci se usmáli, když Pell vyvalil oči a opatrně obkroužil spícího bronzového draka.

„Kde je ta jeskyně, slečno?“ zeptal se vůdce strážců.

Aramina ukázala. „Támhle!“ „Je tam voda, hned napravo,“ řekl Pell pohostinně, „a je tu spousta ořechů, hned za tímhle porostem, jestli máte hlad.“

„Děkujeme, chlapče, máme s sebou zásoby.“ Strážce poklepal na vypouklý vak. „Ačkoliv možnost napít se studené vody určitě přivítáme. Cestování vzduchem jednomu pořádně vysuší ústa. Jděte dovnitř a řekněte své rodině, ať se

nebojí. Zůstaneme tady venku na stráži.“

„Já bych raději zůstal s vámi,“ řekl Pell důvěrně.

Aramina zachytila výraz stráží a rychle tehle návrh vetovala.

„Ale Aramino, ty jsi se bavila včera a já...“

„Bavila?“ Aramina pevně sevřela jeho ruku a táhla ho nemilosrdně ke vchodu do jeskyně.

„Možná později, Pelle,“ řekl K'van v úloze smířícího soudce, „až posnídáte, protože já vím, že jsem vás probudil z hlubokého spánku. Mám tu dost klahu pro každého a trochu chleba, protože Mende věděla, že jste neměli možnost péči.“ K'vanův účastný výraz zpomalil Aramininy kroky.

„Chléb? Klah? Co ještě máš v tom vaku, K'vane?“ Pell se pokusil otevřít hrdlo vaku, aby si prohlédl jeho obsah a choval se přitom jak nejhorší nemajetná lůza z Igenu.

„Pelle!“ Araminin šokovaný šepot upomenul bratra na spící rodiče i na dobré způsoby.

„Ale, 'Mino, víš, jak dlouho jsme už neměli klah?“

„Slíbil jsem, že ho udělám strážcům, 'Mino,“ řekl K'van hlasem, který prozradil, že klah miluje. „Koflík mezi přáteli určitě...“

Obměkčila se a přemýšlela o tom, že bude určitě napomenuta jak kvůli tomuhle, tak kvůli všem těm lžím, kterých se dopustila. Ale koflík klahu by rozhodně pomohl jejímu svírajícímu se žaludku a roztřeseným kolenům a dodal by jí dostatek energie, aby překonala jakýkoliv další šok, který na ni může ještě dnes čekat.

Jakmile se začalo vařit, vůně klahu vyburcovala spáče. Barla se nejprve dotkla tváře svého manžela, aby se ujistila, že mírně pootevřenými ústy ještě dýchá. Teprve pak zareagovala na nezaměnitelnou vůni vařícího se klahu.

„My jsme klah neměli,“ zamračila se na Araminu, než zpozorovala vedle malého ohniště K'vana.

„Moje pěstounka, Mende, vám ho posílá spolu s bylinkami a hojivou masťou na otoky vašeho manžela,“ řekl K'van, který vstal, aby jí přinesl hrnek čerstvě uvařeného klahu. Šaramantně se usmál, a tomu byla Barla nepřístupná jen zřídka.

Aramina pozorovala mladého bronzového jezdce s úžasem.

„Vůdce Weyru naléhal, abych se vrátil a ujistil se, že se po té nehodě zotavil.“

„To je od tebe milé, mladý K'vane, ale není to nutné. Nechceme být nikomu zavázáni.“ Barla dělala, že přehlédla nabídnutý hrnek, ale Aramina dobře viděla, jak se nosní dírký její matky rozšiřují, aby nasály tu báječnou vůni. K'van jí to oplatil dalším ze svých šaramantních úsměvů. „Narodil jsem se ve Weyru, víte,“ řekl neohroženě, „takže vím, co to znamená být někomu zavázán.“ Když spatřil Barlin užaslý výraz, přešel k věci. „Než začala padat Vlákna, musel se Bendenský Weyr o všechno doprošovat, protože...“ — a tady jeho hlas nabral na hašteřivosti a jeho oči dostaly nepřirozený neosobní lesk — „si všichni byli jistí, že Vlákna už nebudou na Pern znovu padat!“ Ušklíbl se vesele nad Barliným úžasem a nad tím, že si náhle uvědomila, že Benden byl vskutku kdysi vyloučen a jeho moc a jeho postavení se příliš nelišilo od lidí bez Držby: byl tolerován, když nebylo zbylí, ignorován, kdykoliv to bylo možné, a obviňován ze zbytečnosti při každé příležitosti. „Napijte se, Barlo, ať vám chutná. Mende poslala také chléb, protože věděla, že jste neměli možnost péči.“

„Matko, nemohli bychom Mende poslat jednu z těch dřevěných lžic, které otec vyřezal v Igenu?“ pokusila se Aramina navrhnout, co by jí matka mohla dát na oplátku, aby se necítila tak mizerně.

„Ano, to je myslím docela dobrý nápad,“ odpověděla Barla a sklonila hlavu na znamení, že konečně přijímá klah.

Aramině se ulevilo, že matka konečně kapitulovala, a opatrně si z kulatého bochníku uřízla tenký krajíc a namazala ho bohatě džemem, který K'van také vytáhl ze svého vaku plného překvapení. Podívala se na Pella, který začal jít přímo hltat.

Teprve když posloužila ostatním, pustila se Aramina do jídla také. Pochutnávala si na klahu a na křupavém chlebu natřeném jeřabinovým džemem. Mlsně sbírala navlhčenými konečky prstů drobky ze svého klína. Když vyšli K'van s Pellem ven, aby posloužili také strážím, vyzvala Barla Araminu, aby šla s ní šla k Dowellovi a jemně mu rozetřela hojivou masť na ošklivé podlitiny.

„Proč tu ještě je ten jezdec?“

„Vrátil se dnes ráno, matko.“ Pak se Aramina zhluboka nadechla, protože si uvědomila, že už jí pomůže jen říci pravdu. Vytáčky byly stejně nečestné jako lhaní, ať už byl důvod k nim jakýkoliv. Přítomnost dračích jezdců a Pána Asgenara jim přece měla pomoci. S naprostou upřímností vyprávěla o svém podílu na událostech předchozího dne a dnešního rána. „A Vůdce Bendenského Weyru byl přímo zde i s Pánem Asgenarem a jeho muži, protože Paní Thella z Nemanic nás pronásledovala. Pán Asgenar využil této příležitosti, aby si počíhal na ni a na tu její hroznou bandu. Takže teď jsme v bezpečí, protože Pán Asgenar a Pán F'lar doufají, že pro ně otec postaví slavnostní vůz. Hned poznali, že je slavnostní.“

„Vždyť taky měl ke slavnosti sloužit,“ řekl Dowell smutně. Bolest mu bránila pořádně dýchat i mluvit.

„Tady, Dowelle, vypij si tenhle odvar z bylin,“ řekl Barla a zdvihla vyřezávaný dřevěný hrnek k jeho ústům.

„Bylinky? Ale my neměli žádné bylinky!“

„Ale teď je máme, Dowelle. Nebuď tak hrdý a napij se!“ řekla Barla. Zdraví jejího manžela jí bylo přednější než vlastní pýcha.

Dowell teď už bez protestu dopil hrnek a zavřel oči, jak ho namožené svaly zabořily i při tom nejmenším pohybu.

Barla si všimla Araminina lehkého znepokojení. „Ty bylinky brzy zaberou. Jsem Mende opravdu vděčná. Přemýšlím, že jí pošlu lžici a jednu z těch mis. Takových nemůže mít žena nikdy dost.“ Vzdychla. „Jsem jí opravdu vděčná. A...“

Obrátila se k Dowellovi, který zavřel oči v němém souhlasu. „Myslím, že musíme být vděční také tobě, dcero... bez ohledu na fakt, že jsi zřejmě zapomněla na vše, co jsme ti říkali o dobrém chování a způsobech.“

Aramina sklonila hlavou a zaujala kající pózu. Pak si ale všimla, že přestože byl matčin hlas ostrý, nebyla v jejích slovech žádná hořkost. Pokárala ji, ale jen formálně. Aramina pohlédla vzhůru a pokusila se nesmát se tomu, jak dobře

to dopadlo.

„Mino, jestli Pán Asgenar...“ Dowell začal mluvit hlasem ne silnějším než šepot, krátké věty mezi dvěma namáhavými nádechy, „... nám dovolí... až se tu objeví zase osobně ... musíme ho požádat. ... o formální povolení zůstat zde ... v této jeskyni. ... dokud nebudu moci... pokračovat v cestě.“

„Řeknu mu to. A zmíním se o tom i strážci.“

Dowell znovu přikývl a zavřel oči. Zdálo se, že bylinky a mast začínají působit. Barla se zdvihla a pokynula Aramině, aby ji následovala, chtěla ho nechat samotného.

„Je to dobrá suchá jeskyně, Mino,“ řekla, jako kdyby teprve teď měla možnost si ji prohlédnout. „Tady jsou strážce? Zjevně jsme zcela selhali jako hostitelé.“

„Pell si na to vzpomněl a zeptal se jich, zda něco nepotřebují, matka, ale oni řekli, že mají vlastní zásoby.“

„Nejde jen o tohle, Mino, a ty to víš. Je tu ještě ten laskavec? A také ořechy? Mohli bychom jim udělat chutné ořechové placky.“

Aramina se pokusila netvářit se příliš zděšeně nad tím, kolik času bude muset strávit sbíráním a drcením ořechů.

„Já seženu ořechy, a také tu asi bude divoká cibule,“ řekla s vědomím, že se jí podaří uniknout trestu, když splní své dnešní úkoly.

„Kde je Pell? Měl by tě doprovodit.“

„Je s K'vanem, matka.“ Aramina popadla svůj vak, očistila svůj nůž a zasunula jej do pochvy. Vplula do svého pláště jako někdo, kdo je ponořen v myšlenky na svůj úkol, a vyrazila.

Pell nebyl u strážce a nebyl tu ani K'van, ačkoliv bronzový Heth byl skrze stromy vidět.

„Chlapec šel líčit na werýse,“ řekl Aramině starší strážce a shovívavě se usmál nad takovou mladistvou kratochvílí.

„Támhle je hnízdo.“ Ukázal přes skalnaté sedlo vedoucí k vzdálenějšímu údolíčku.

„Pečený werýs by byl opravdovou lahůdkou pro nás pro všechny,“ řekla Aramina s úsměvem oběma strážcům.

„Ó já, to by byl, slečinko.“ Když Aramina vyrazila směrem k porostu ořešáků, chytil ji za ruku. „Musíme vás hlídat. Kam jdete?“

„Jen za hřeben —“ Aramina ukázala na jih „- pro ořechy.“

„Já půjdu s vámi.“ Strážce kráčel s ní okolo spícího Hetha a dál po svahu.

Zastavil se a znovu ji chytil za ruku, když zkoumal poklidný porost. Ořešáky byly dobře rostlé a měly tak silné větve, že bránily keřům, aby se pod nimi uchytily. Když se přiblížili lidé, z lesíku utekli hadi, a tak okolo poletovalo jen něco letního hmyzu. Ořechů byla vidět mračna.

„Pomohu vám,“ řekl voják, když viděl, že spadlé ořechy by se mohly nabírat lopatou.

Dva páry ochotných rukou naplnily Araminin pytel v krátké chvíli.

„Kolik toho potřebujete?“ zeptal se muž, když Aramina začala dělat pytel i ze svého krátkého kabátku.

„Matka chtěla udělat ořechový chléb.“

Muž zdvihl oči k nebesům. „Tak to jich budete potřebovat opravdu spoustu,“ široce se usmál, „abyste měla co podávat k tomu werýsovi, kterého se chystá ulovit váš bratr. Já tohle donesu vaší matce. Tak se zatím neztraťte.“

Aramina zamířila ke vzdálenějšímu rohu porostu, aby našla něco dalšího, co by se dalo sníst. Naplnila svůj kabátek tak, že s ním stěží mohla pohnout, takže málem přetékal, když se dostala ke svahu. Strmě tu spadla dolů a byly tu balvany.

Vzhlédla vzhůru k vrcholku hory, na jejímž úpatí stála. Pak se podívala dolů na zátočiny říčního proudu proplétajícího se údolím, který byl skrze zimní les viditelný. Být sama, po tolika Oběžích v přeplněných jeskyních, bylo pro Araminu velmi příjemné. Snad Pán Asgenar bude dost velkorysý a dovolí rodině zůstat v této jeskyni déle. Mohli by ji zařídit opravdu pohodlně, tím si byla jista, dokonce i pro nejchladnější část roku. Proč ne, mohli by udělat stáje pro Štulce a Rýpance, a jestli Pán Asgenar nebude nic namítat, třeba i vyšlapat cestičku po svahu. Ze spadlých kmenů by mohli vyrobit nábytek. Její otec by mohl dokonce sušit dřevo v suchém ústí jeskyně a zařídit si tam vlastní dílnu. Její představitelství před ní malovala opravdu oslnivé obrazy. Ale pak si praktická dívka uvědomila svou pošetilost. Musí se spokojit s tím, že bude v bezpečí a bude mít soukromí tak dlouho, jak dlouho bude otec potřebovat, aby se zotavil jeho hrudník. Nesmí být neskromná.

Chvíli tam stála a větřík ji hladil po tváři, naslouchala zvukům, které k ní přicházely od řeky. Překvapilo by ji, kdyby někde narazila na nějakou léčku nebo uslyšela zvuk boje. Zatřásla se. Tak moc se bála Paní Thelly z Nemanic a Girona! Přála si jen, aby už byl konec jejich hrozeb, nepřála si konec jejich životů.

V tom zaslechla tichý zvuk kroků blížících se k ní. Myslela si, že se vrací strážce, a tak ji dokonale překvapilo, když jí hrubá ruka zacpala ústa a druhá sevřela paže.

„Tak to nakonec dopadlo dobře, Gírone,“ řekl skřipavý hlas a nějaká ruka ji prudce uchopila za vlasy a trhla jí hlavou dozadu, takže se musela podívat nahoru do tváře sladce se usmívající Paní Thelly z Nemanic. „Ulovili jsme toho divokého werýse a na Asgenara čeká připravená léčka.“

Hethe! Hethe! Pomoz mi! Thella! Dokonce i kdyby jí Gíronova těžká ruka nekryla ústa, Aramina by byla úplně paralyzována strachem, takže by stejně nekřičela. Její mysl hloupě opakovala jediné slovo, které pro ni mohlo znamenat záchranu. Hethe! Hethe! Hethe!

Gíron na Araminu zavrčel, když ji táhl hájkem. „Jen se o nic nepokoušej, děvče, nebo ti jednu vrazím, že nebudeš vědět, čím seš. Možná že to udělám i tak, Thello,“ dodal a zvedl ruku sevřenou v pěst. „Jestli může slyšet draky, můžou i oni slyšet ji.“

„Nikdy nebyla poblíž Weyru!“ Thellina odpověď byla pohrdavá, ale bylo vidět, že nad Gíronovou poznámkou přemýšlí. Tvář se jí zkřivila zlostí a znovu Araminu chytila za vlasy. „Neopovažuj se myslet na to, abys volala nějakého draka.“

Aramina nemohla zastavit to, co se jí odehrávalo v mysli, ale zatvářila se poslušně. Udělala by cokoli, aby pustila její

vlasý.

„Příliš pozdě!“ Giron Araminu odmrštil, a vytrhl jí tak chomáč vlasů, které svírala v ruce Thella. Aramina zavrávala na okraji srázu, ale našťastí nespádla, neboť na jeho okraji stál Heth, jehož oči zlobně, červeně a oranžově, žhnuly. Zařval, vztlétl a začal Thellu a Girona pronásledovat. Z druhé strany háje se blížili oba strážci a Pell a K'van a vykřikovali kletby. Aramina zahlédla Girona a Thellu mizet v lese. Strážci vyběhli plnou rychlostí za nimi, ale Heth se na kraji porostu zastavil, protože les byl příliš hustý, takže jim nemohl proletět. Nepřestával však rozzlobeně řvát, dokud k němu nedorazil K'van.

Aramina se roztřásla hrůzou, klesla na zem a snažila se neplakat.

„Mino, co se ti stalo?“ Pell poklekl vedle ní a pohladil ji po krvácející ráně na hlavě. „Byla to opravdu Thella? Kdo s ní byl ještě?“

K'van stál vedle ní a hladil ji po rameni.

„Udělala jsi správnou věc, Mino. Heth tě slyšel a řekl mi o tom. Byli jsme zrovna ličit oka. Heth už zavolal posily, takže ti dva neutečou. Kdyby zde nebylo tolik stromů, chytil by je Heth ihned!“

„Draci,“ vydechla, „nejdou stavění... na pohyb v lese.“ Popotáhla a ukázala na Hetha, který opět hlídkoval, tu a tam se vnořil mezi stromy a vrčel, když se mu křídlo zachytilo mezi větvě. Vypadal tak legračně, že měla chuť se smát - nechtěla se sice smát tomu báječnému drakovi, který ji zachránil před Thellou a Gironem, ale nakonec to nevydržela a začala se chichotat.

„Proč se směješ!“ zeptal se Pell uraženě.

„Myslím, že je trochu hysterická. Ne že bych se jí divil. Vezmi ji, Pelle, za druhou ruku. Dovedeme ji zpět do jeskyně.“

„A co Heth?“

Heth je dohonil, přestal řvát a místo toho mručel.

Říkal jsem jí, že už jdu! Říkal jsem jí, že ji slyším. Neslyšela jsi mě, Mino? Heth si položil hlavu na K'vana a pln úzkosti se na Araminu podíval.

Napůl se smíchem a napůl v slzách ho Aramina pohladila po čenichu.

Byla jsem tak vyděšená... dokonce i v myšlenkách škytala... Nedokázala jsem slyšet ani sebe.

„Letka je tu!“ řekl K'van, když poryv větru ohlásil přilet skupiny draků. Heth otočil hlavu směrem k nim.

Strážci je honí po lese!

Zatímco se ti tři mladíci dívali, Aramina se pokoušela ze zmatku přijímaných a vydávaných rozkazů pochopit, co se vlastně děje. Draci se začali uvolňovat z formace a rozletěli se do všech směrů hledat zločince.

„T'gellan vede letku,“ informoval je K'van, který z proudu informací pochytil to, co Aramině uniklo. „Budou je hledat. My se vrátíme k jeskyni.“

„Ach, můj náklad ořechů!“ vykřikla Aramina.

„Ona se stará o ořechy. Ted!“ Pell se zatvářil znechuceně.

Aramina začala znovu plakat, neschopná zadržet slzy. „Matka je potřebuje na chléb...“

„Vrátím se pro ně,“ prohlásil Pell rozzlobeně. „Vrátím se zpátky!“

Aramina znala svého bratra až příliš dobře, takže si tím nebyla moc jistá, ale v tuhle chvíli si nepřála nic jiného, než aby jí někdo pomohl zpátky k jeskyni. Její matka se vyděla, ale pak začala jednat - omyla a očistila Aramininu ránu na hlavě i ty ostatní, které utrhla hrubým zacházením. Byla přitom bledá v obličejí, měla stisknuté rty a ani slovem Araminu nevyplisnila. Pell se, pod K'vanovým dohledem, vrátil pro ořechy a Araminin kabátek. K'van uvažil ještě více klahu, což Araminin strachy ztuhlý žaludek přivítal s radostí.

Aramino, venku čeká Lessa, řekl Heth. Také na tvou matku.

„Matko, čekají nás před jeskyní,“ řekla Aramina.

„Kdo?“

„Lessa, pernská weyrena,“ řekl K'van. „Heth se to zrovna dozvěděl.“

Barla se podívala na svou dceru, jako by jí dosud nikdy neviděla.

„Nejenom že draky slyšíš,“ řekla překvapeně, „ale oni také slyší tebe a také na tebe mluví a ty jim odpovídáš, že je to tak?“

„Velmi užitečná schopnost,“ řekl K'van s úsměvem; a pak dodal: „Lessa čeká.“

„Zlobí se na mě?“ zeptala se Aramina plna obav.

„Proč by se na tebe měla zlobit?“ zeptal se K'van překvapeně.

Nemůžeme se na tebe zlobit, Aramino, řekl ten nejkrásnější dračí hlas, jaký kdy Aramina slyšela.

„Pojďme.“ K'van uchopil Araminu pevně za ruku a vedl ji ven z jeskyně. „Nenechávej Lessu čekat.“

Když Aramina uviděla štíhlou postavu weyreny, byla překvapená. Bendenská weyrena byla malá: o celou hlavu menší než Aramina. Ale když už jí stála tvář v tvář, živé Lessiny oči a silná osobnost jí daly okamžitě zapomenout na takový nepodstatný detail, jako je výška. Heth se zapomněl zmínit, že tu s ní čekají také F'lar a Pán Asgenar.

„Mé drahé dítě, jsi v pořádku?“ Lessa se zatvářila vyděšeně, když se její ruka dotkla rány na Araminině hlavě.

„Nevím, jak nám ta násilnice Thella mohla uniknout,“ řekl Asgenar se zaťatými zuby a pln zklamání. „Pochytali jsme zbytek její bandy. Už nikdy nebudou obtěžovat ani vás, ani nás. Ale mrzí mě, Aramino, že jste se přese všechna opatření ocitla v nebezpečí.“

„To je v pořádku, Pane Asgenare. Heth mě zachránil. A matka má bylinky a tu hojivou mast.“

„Jsme vám nesmírně vděční,“ dodala Barla, „za tyto velkorysé dary.“

„Velkorysé!“ odříkla si Lessa. „Chtěla bych být mnohem velkorysejší, Paní Barlo, kdyby mi to ovšem ta vaše ruathská hrdost dovolila.“

Barla se zatvářila překvapeně, ale přesto se jí rty zvlínily lehkým úsměvem, a Aramině se tak zdála ještě hrdější než

kdykoliv před tím.

„My z Ruathy musíme být hrdí, Paní Lesso.“

„Hrdí, ne hloupí, Paní Barlo. Lytol mi řekl, že Dowellova usedlost je ještě stále prázdná. Je opuštěná a potřebuje opravit, protože pod Faxovým vedením se tam nikomu nedařilo. Nechcete se tam vrátit? Anebo můžete zůstat tady. Pán Asgenar — a Pán Asgenar se uklonil — má zájem, aby tu žil někdo, kdo to skvěle umí se dřevem.“

Barla se podívala z jednoho na druhého. „Patříme na Ruathu.“

„Tak to taky bude, Paní Barlo,“ řekla Lessa a Aramina poznala, že ji tato odpověď potěšila.

„Jsem si jistá, Pane Asgenare, že můj manžel pro vás rád postaví slavnostní vůz... na oplátku za vaši pohostinnost.“

„Jen pokud Mistr přijme také další práce,“ řekl Asgenar se širokým úsměvem.

„Ovšem Aramina poletí do Bendenského Weyru,“ Lessa přistoupila k Barle s očima upřenými na její tvář.

„Ale já chci jít domů, do Ruathy!“ vykřikla Aramina a chytila se své matky. Nechtěla se vzdávat svého snu, kde žila jako malé dítě, kde se narodila, kam její rodina patřila.

„Dívka, která slyší draky, patří Weyru,“ řekla Barla a jemně jí stiskla ruku.

„To však neznamená, že bys nemohla do Ruathy, kdykoli si vzpomeneš,“ vysvětlila jí Lessa. „Já to tak dělám. Přestože my z Ruathy sloužíme svému Weyru, kdykoli nás povinnost zavolá.“

Prosím, Mino. Hethův třaslavý šepot pronikl do jejích zmatených myšlenek. Prosím, vydej se se mnou a K'vanem do Bendenu. Budeme šťastní, že jsi s námi.

Budeš v Bendenském Weyru opravdu vítána, řekl temný, bohatý hlas Mnementhův.

„V bendenské Lihni právě tvrdnou vejce,“ řekla Lessa a její hlas byl nesmírně přesvědčivý. „Benden potřebuje dívku, která slyší draky.“

„Víc než mě potřebuje má rodina?“ zeptala se Aramina.

„Určitě, to sama poznáš,“ řekla Lessa a natáhla k Aramině ruku. „Půjdeš?“

„Myslím, že nemám na výběr,“ řekla Aramina, ale to už se smála.

„Ne, protože Lessa a bendenští draci to už rozhodli za tebe,“ řekl se smíchem F'lar.

Vzadu na cestičce draci souhlasně zamručeli.

PERNSKÁ POSELKYNĚ

Tenna překonala stoupání a zastavila se, aby nabrala dech. Pak se předklonila, ruce si položila na kolena a protáhla si zádomé svaly. Potom se vydala, přesně jak jí řekli, přes plochý vrcholek kopce. Vykopávala nohy, protahovala si ztuhlé svaly a zhluboka dýchala ústy, dokud se jí neuklidnil dech. Sňala z opasku láhev s vodou, opatrně se napila a doušek poválela na patře, aby si navlhlila vyschlá ústa. Vyplivla ho a teprve ten další nechala pomalu sklouznout do hrdla. Noc byla hodně chladná, takže se téměř nezpotila. Nechtěla však zůstat dlouho stát, aby se nenachladila.

Trvalo jen chvíli, než se její dech zklidnil, a to ji potěšilo. Byla v dobré kondici. Vykopávala nohama, aby uvolnila napětí, které se v nich nahromadilo, když stoupala do vrchu. Potom si urovnala pás, zkontrolovala vak se zprávou a vyrazila rychlou chůzí dolů z kopce. Byla příliš velká tma - Belior dosud nad pláněmi nevyšel, aby osvětlil tuto stranu kopce - než aby bylo bezpečné běžet. Navíc znala tuto část cesty jen podle vyprávění, a nikoli z vlastní zkušenosti. Vedla si však dobře; za dva Oběhy, co se své práci věnovala, už urazila většinu ze svého prvního Okruhu, který byl pochopitelně naplánován tak, aby jej zvládla. Poslové se starali jeden o druhého, proto by žádný Správce Stanice nepřetížil nováčka, a pro Tenu byl tento běh prvním skutečným testem jejích schopností v roli rychlého posla. S trochou štěstí by mohla urazit celou cestu k Západnímu moři v příštím Sedmidení. Vždyť na cestě do Fortské Držby jí zbývalo překonat jen Západní Okraj.

Napůl cesty dolů z vršku se dostala na hřeben, o kterém jí říkali, ubezpečila se, že vak který nesla je v pořádku, zdvihla kolena a dala se do vytrvalostního klusu, který byl pýchou pernských Poslů.

Samozřejmě, že legendární Poslové — tací, kteří byli schopni urazit i sto mil za den — zmizeli již před dávnými věky, ale vzpomínky na ně byly stále živé. Jejich vytrvalost a oddanost byly příkladem každému, kdo běhal po stezkách Pernu. Podle legendy takových Poslů nebylo mnoho, ale byli to právě oni, kdo v době Prvního Spadu Vlákén, když bylo potřeba rychle předávat zprávy, založili Stanice pro Posly. Poslové byli schopni přivést sami sebe do jistého druhu transu, který jim umožňoval nejen překonávat velké vzdálenosti, ale také udržovat potřebnou tělesnou teplotu během sněhových bouří a mrazu. Legendární Poslové také založili první stezky, které se později rozrostly v mohutnou síť křižující celý Světadíl.

Protože jen Páni Držeb a Mistři Řemesel si mohli dovolit držet pro své kurýry běžecká zvířata, obyčejní lidé, kteří chtěli být ve styku s řemeslnými dílnami, příbuznými nebo přáteli na Pernu, využívali služeb pěších Poslů putujících od Stanice k Stanici. Příhodnějším názvem by bylo asi „útulky“, ale Poslové jim odjakživa říkali Stanice. Kratší zprávy si lidé předávali bubnováním, tedy pokud bylo dobré počasí a vítr bubnování nerušil, ale jakmile někdo potřeboval poslat zprávu delší, svěřoval ji do rukou Poslům.

Tenna často pyšně přemýšlela o tradici, již byla nositelkou. Dávné časy jí připadaly naplněné klidem dlouhých osamělých dní. Právě teď se jí běželo dobře: půda byla pevná, ale pružná, povrch stezky byl pečlivě udržován od té doby, co ji prošlapaly nohy dávných Poslů. Mech na povrchu stezky usnadňoval běh, ale také usnadňoval orientaci. Posel okamžitě cítil jiný povrch, pokud ze stezky sešel.

Jak za ní vycházel Belior v úplňku, zvolna začínalo stezku čím dál víc ozařovat měsíční světlo, a ona zrychlovala svůj krok. Běželo se jí snadno, dýchalo volně, ruce ve výši hrudníku s lokty směrem dovnitř. Nebyl důvod měnit rytmus, jak říkal její otec, zrychlovat dech nebo zvolňovat krok. V okamžicích jako byl tento, na dobré stezce, při slušném světle a za chladného večera, se člověk cítil, jako by mohl běžet pořád. Dokud by nedoběhl na břeh moře.

Běžela dál, až si všimla, že se hřeben začíná svažovat, a když se pustila po stezce dolů, byl už Belior dost vysoko, aby jí jasně svítil na cestu. Uviděla před sebou říčku a opatrně zvolnila... přestože jí říkali, že břeh má dobrý povrch z kamínků... a pak se se šploucháním přebrodila skrze po kotníky sahající studenou vodu, vyskočila nahoru na břeh a zamířila poněkud více k jihu, kde znovu našla stezku a její pružný povrch.

Už musela být za polovinou cesty do Fortské Držby a mohla by tam doběhnout za svítání. Stezka, jež vedla jihozápadně podél pobřeží k nejstarší z Držeb, byla opravdu dobře schůdná. Většina z nákladu, který nesla, byla určena přímo pro obyvatele této Držby, takže zde budou končit ona i vak. O tom, co všechno se nachází ve Fortské Držbě, slyšela už tolik, že tomu nemohla uvěřit. Poslové však většinou neměli sklony přehánět, spíše naopak. Jestliže někdo z nich řekl, že je nějaká stezka nebezpečná, pak se tomu muselo věřit! Ale to, co říkali o Fortské Držbě, bylo ohromující.

Tenna pocházela z rodiny Poslů: otec, strýcové, bratřenci a sestřenice, dědové, bratři, sestry a dvě tety, ti všichni nosili zprávy po cestách křížujících Pern od Neratského vrcholku po Výběžek Velkých Plání, od Bendenu po Boll. „Máme to v krvi“, říkala její matka, když se jí jako malé děti vyptávali. Cesila řídila velkou Stanici, jež se nacházela právě na severním lemoském okraji Keroonských planin, kde začínal rozsáhlý les silných, k nebi sahajících stromů, které rostly jen v této oblasti Pernu. O těchhle stromech si Tenna, když byla mnohem mladší, myslela, že tu rostou proto, aby poskytly útočiště drakům z Bendenského Weyru, pokud si během letu přes Světadíl potřebují odpočinout. Cesila se Tenninu nápadu smála.

„Pernští draci nepotřebují odpočívat nikde, zlatíčko. Oni se jednoduše přenesou do mezimezí a pak se vynoří tam, kde potřebují. Nejspíš jsi viděla některého z nich, jak mezi stromy loví.“

V dobách, kdy běžela se zprávami, uběhla Cesila devět Okruhů za Oběh, jenže pak se provdala za jiného posla a začala s rozením budoucích Poslů. „Jsme hubení a dlouhonozí, s velkými plícemi a silnými kostmi. A těch několik málo z nás, kteří se nehodí k běhání na velké vzdálenosti, protože běhají až moc rychle, zase při každé slavnosti proběhnou cílovou páskou dřív, než se ti ostatní stačí vymotat na startu. Máme na světě své místo, stejné jako všichni Páni, či dokonce weyreni. Každý z nás, ať muž či žena, má své místo. Ať už je to Tkadlec, Barvíř, Statkář či Rybář, Kovář, Posel nebo někdo jiný.“

„Ale takhle nás Píseň zpívat neučili“, poznamenal Tennin mladší bratr.

„Možná“, řekla Cesila s úsměvem, „ale takhle ji zpívám já. Musím si promluvit s nějakým Harfeníkem, až sem zase zamíří. Může přece změnit slova Písně, pokud chce, abychom si její poselství vzali k srdci.“ A procítěně zavrtěla hlavou na znamení, že už nemá co říci.

Jakmile děti Poslů dosáhly plného vzrůstu, byly prozkoušeny, jestli se pro tuto práci hodí. Tenna přestala růst v době, kdy dosáhla věku patnácti Oběhů. Ji tehdy zkoušel nejstarší člen jiné rodiny Poslů. Tenna byla velmi nervózní, ale matka ji věnovala dlouhý chápavý pohled.

„Devět dětí jsem dala tvému otci, Fedrimu, a ze čtyř jsou již Poslové. Ty jím také budeš, žádný strach.“

„Ale Sedra...“

Cesila ji vzala za ruku. „Já vím, na co myslíš. Tvá sestra dala přednost rodině a dětem, ale než našla muže, se kterým chtěla být, dokončila dva Okruhy. Takže se počítá také. Má tu správnou krev, aby rodila Posly, a to je to, co právě dělá.“ Cesila se odmlčela, až si byla jistá, že ji Tenna znovu nepřeruší. „Já pocházím z rodu, kde nás bylo dvanáct dětí, a ze všech jsou Poslové. A všichni zase rodí Posly. Budeš běhat, dítě. Neměj strach, budeš běhat.“ Pak se usmála. „To, o čem můžеш přemýšlet, není jestli Poslem budeš, ale jak dlouho jím budeš, protože jsi žena.“

Tenna se rozhodla už před dávnou dobou — když ji začali považovat za dost starou, aby se starala o mladší sourozence — že dá přednost běhání před vychováváním Poslů. Bude běhat tak dlouho, dokud dokáže chodit. Měla tetu, která se nikdy nevдалa: běžela až do té doby, než byla mnohem starší, než je Cesila teď, a pak převzala vedení jedné Stanice na igenské stezce. Pokud by se Tenně něco stalo, že by už nemohla běhat, chtěla by také vést takovou Stanici. Její matka ostatně také jednu vedla, vždy měla připravenou horkou vodu, aby se Poslům uvolnily ztuhlé končetiny, dobré jídlo, pohodlné postele a uměla léčit tak, že jí mohl závidět kdokoli z Držeb. A bylo to vzrušující, nikdo nikdy nemohl vědět, kdo ten den příběhne, či kam který Posel zase půjde. Poslové křížovali Světadíl sem a tam a přinášeli čerstvé zprávy z jiných částí Pernu. Někteří vyprávěli zajímavé příběhy o tom, co se jim přihodilo na cestě a jak si poradili. Jiní zase přinášeli novinky z okolních Držeb a z Weyrů a všichni také hovořili o tom, co Posly stejně zajímalo nejvíce: jaké jsou kde podmínky a které stezky by potřebovaly po velkém dešti nebo sesuvu půdy opravit.

Tenně se nesmírně ulevilo, když jí otec řekl, že Poslem, který ji přezkouší, bude Mallum z Telgaru. Toho totiž Tenna alespoň trochu znala; několikrát ho spatřila v jejich domě na okraji Keroonských planin. Vypadal jako ostatní Poslové, vysoký, s dlouhým obličejem a prošedivělými vlasy staženými čelenkou dozadu, jako je nosila většina Poslů.

Její rodiče jí neřekli, kdy se Mallum objeví, a on přišel jednoho jasného rána, položil vak, který měl doručit, na stůl u dveří a pak usedl na nejbližší židli.

„Pohmoždil jsem si patu. Musíme dát tu jižní stezku zase do pořádku. Přisahal bych, že znovu zaroste každý Oběh nebo dva“, řekl a setřel si svou oranžovou čelenkou z čela pot. Poděkoval Tenně za hrnek vody a obrátil se k její matce:

„Cesilo, neměla bys nějaký z těch svých zázračných obkladů?“

„Hned ho připravím. Dala jsem hrát vodu, už když jsem tě viděla, jak se po té cestě vlečeš.“

„Nevlekl jsem se“, ohradil se Mallum s úsměvem. „Jen jsem se snažil nedošlapovat na patu, tot' vše.“

„Nesnaž se mne obalamutit, ty jeden chromý mluvko“, odpověděla Cesila, když zkoušela prstem teplotu vody, jestli do ní již může namočit sáček s bylinkami.

„Kdo poběží dál? Je tu několik dopisů, které musejí být brzy na jihu.“

„Já půjdu“, řekl Fedri, který zrovna vyšel ze svého pokoje a uvazoval si čelenku. „Jak to spěchá?“ Svůj pás měl přehozený přes záda. „Mám tu ještě nějaké zásilky ze včerejšího rána.“

„Hmm. Chtěli to mít do Igenských slavností.“

„Tak to vážně spěchá,“ řekl Fedri, natáhl se pro vak, opatrně do něj přidal další dopisy a pak si ho připevnil smyčkou na pás. Upravil si ho jednou rukou na zádech a naznačil pozdrav. „Brzy nashle.“

Vyšel ze dveří a v ostrém tempu zamířil k jihu, kde brzy narazí na stezku z měkkého mechu.

Tenna, která už věděla, co se patří, přitáhla k Mallumovi podnožku. Pohledem ho požádala o dovození, a když jí Mallum pokývl, sundala mu pravou botu z velice kvalitní kůže. Mallum si šil vlastní boty, pěkné a pevné.

Cesila poklekla vedle své dcery a sklonila hlavu, aby viděla na pohmožděninu.

„Hmm, to sis udělal už dávno, nemám pravdu?“

„To ano,“ sykl Mallum a zašklebil se, jak mu Cesila přiložila na patu obklad. „Au, zatra... Neudělala jsi to moc horké, že ne?“

Cesila si jenom nesouhlasně odfrkla a jemně a opatrně zavázala obklad okolo jeho nohy.

„A tohle je ta tvoje dcerka, co má být přijata mezi Posly?“ zeptal se a přestal se šklebit. „Nejhezčí z rodu,“ řekl a usmál se na Tenu.

„Hezký je, kdo hezky pracuje,“ řekla Cesila. „Dobře vypadat není na škodu, ale dlouhé nohy jsou lepší. Jmenuje se Tenna.“

„Není špatné být hezký, Cesilo, a je jasné, že krásu tvá dcera zdědila po tobě.“

Cesila si znovu odfrkla, ale Tenna viděla, že se neurazila doopravdy. Vždyť to byla hezká žena: stále pružná a štíhlá, s jemnými rukama a nohama. Tenna si přála vypadat jako matka. „Krásná dlouhá linie nohou,“ podíval se Mallum na Tenu. Pokývl jí, aby přistoupila blíže, a zadíval se na její svaly, pak ji požádal, aby mu ukázala bosá chodidla. Poslové hodně chodívají bosí, a někteří dokonce bosí běhají. „Dobré kosti. Hmm. Hezké lýtko. Hmm. Není na tobě ani špetka sádla, děvče. Doufáme, že se i v takové zimě, jako je dnes, zahřeješ.“ To byly jenom poznámky starého a zkušeného Posla, ale jeho dobrá nálada byla povzbudivá a Tenna byla opravdu ráda, že jejím Mistrem bude právě Mallum. Vždycky, když se zastavil u nich na Stanici 97, byl nesmírně milý. „Zítra, až mě ta noha přestane bolet, vyrazíme na krátkou cestu.“

Přišli další Poslové, takže Cesila a Tenna měly spoustu práce, kontrolovaly zprávy, třídily balíčky, které měly změnit Posly, podávaly jídlo, ohřívaly vodu na koupel, masírovaly namožené nohy. Bylo jaro a většina Poslů měla během nejchladnějších měsíců jen kamaše.

Několik z nich zůstalo přes noc, takže se hodně povídalo a bylo patřičně veselo. Tenna nakonec zapomněla i na své obavy, zda s ní bude zítra její Mistr spokojený.

Jedna z Poselkyň, která přišla pozdě v noci a putovala na sever, přinesla i několik zpráv, které bylo potřeba dopravit na východ. A jelikož se Mallumova pata zdárně hojila, nabídl se, že je spolu s Tennou doručí.

„To bude hezká zkušební cesta,“ řekl a pokynul Tenně, aby vložila dopisy do váčku na svém pásu. „Já poběžím nalehko, děvče.“ Usmál se svému žertu, vždyť vak vážil jen o málo více než werýsí kůže, ze které byl udělán. „Ještě mi ukaž, co nosíš za boty.“

Ukázala mu své boty, nejdůležitější část výstroje Posla. Byly vyrobeny z werýsí kůže, změkčené speciálními rostlinnými oleji a tvarované pomocí kopyt, která jí vyřezal jeden ze strýců, jenž je vyráběl pro celou rodinu. Stehy byly jemné, ale ne tak jemné jako ty Mallumovy. Umínala si, že se ho na to pořádně vptá. Jinak ovšem tenhle pár nebyl špatný a seděl jí na nohou, jako kdyby oblékla rukavice. Hřebíky na podrážce byly střední délky, aby se hodily pro současně suché podmínky; většina Poslů s sebou navíc nosila zvláštní pár s kratšími hřebíky pro tvrdší povrch, který se vyskytoval na cestách zejména na jaře a v létě. Vyráběla si své zimní boty v naději, že je upotřebí, a nebyla to snadná práce, vždyť ji sahaly půli lýtek a musely se mnohem déle tvarovat. Byly z jemnější kůže, než jakou používali na své boty ostatní lidé. Z nich ale většina chodila pomalu a silnější kůže vyhovovala jejich potřebám právě tak dobře jako tenčí kůže nohám Poslů.

Mallum přikývl na souhlas, když jí podával její boty nazpět. Potom prozkoumal, jak je udělaný její pás, zda je dost pohodlný a nebude jí při běhu drhnout o malý vak, který jí visel na zádech, a také se ujistil, že se jí krátké kalhoty nebudou zařezávat do nohou a že její tunika kryje dobře záda proti chladu a nenastydnou jí ledviny. To všechno musí Posel přezkontrolovat před cestou, pokud by totiž musel cestou zastavovat, vypadl by z běžecského rytmu.

„Dobrá, můžeme vyrazit,“ řekl Mallum, když se ujistil, že je její výstroj v pořádku.

Cesila stojící ve dveřích své dcery pokývla a hleděla za nimi, jak mizí na východní stezce. Než však zmizeli z dohledu, zastavila je signálem, kterým na sebe Poslové upozorňovali. Otočili se a uviděli ji, jak ukazuje rukou na nebe: na šíp dračí formace, snad nejneobvyklejší pohled v těchto dnech, kdy bývalo draky z Bendenského Weyru vidět jen zřídka.

Vidět draky na nebi bylo to nejpříznivější znamení. Byli zde... a najednou zde nebyli! Usmála se. Příliš špatní Poslové si nedokázali představit sebe v cíli své cesty, jak to dovedli draci. Jako by s ní sdílel její myšlenky, Mallum se otočil a usmál se na ni a Tenu veškerá nervozita opustila. Když znovu vyběhli, držela s ním krok. Znovu na ni souhlasně kývl.

„Běhání není jen zdvihání pat ze země, abys je ukázala těm za sebou,“ řekl Mallum s pohledem upřeným před sebe na cestu, ačkoliv ji musel znát stejně dobře jako Tenna. „Dobrý Posel se od špatného liší tím, že umí držet rytmus a krok. Zná povrch cesty, po které běží. Dovede rozložit síly, aby vydržel běžet dlouho. Ví, kdy zvolnit do kroku, kdy a jak pít a jíst, aby se nepřejedl. Zná trasy nejruznějších Okruhů a ví, v jakém počasí se po nich ještě dá běžet... a naučí se používat sněžnice, aby se snáze pohyboval na severu, kde na cestách leží sněh. A také, a to je nejdůležitější, ví, kdy vyhledat přístřeší a nechat počasí, ať si venku dělá, co chce. Protože je důležité, aby se zprávy a balíčky, které nese, dostaly na místo tak rychle, jak je to možné.“

Odpověděla kývnutím, aby Mallum věděl, že mu rozumí. Ne že by tu samou lekci nevyslechla už tolikrát na Stanici od všech svých příbuzných a jiných Poslů. Ale Mallum to s ní myslel dobře a ona mu chtěla být dobrou začkou. Podívala se mu na nohy, aby se ujistila, že ho pohmožděná pata nezlobí. Zachytil její pohled a věnoval jí úsměv.

„Při každém delším běhu se ujisti, že neseš sáček s obkladem, děvče. Nikdy nevíš, kdy ho budeš potřebovat, to je jasné. Já to tak dělám.“ A vesele se zašklebil, aby Tenně připomněl, že i ten nejlepší Posel může špatně šlápnout. Protože toho Poslové u sebe mnoho nenosí, v nejnútnejších případech používají k první pomoci svou oranžovou čelenku - pokud potřebují stáhnout zvrtnutý kotník nebo namožený sval. K vyčištění ran a škrábanců, k nimž čas od času přijde každý, a k zmírnění bolesti zase používají naolejovaný balíček, ne větší než dlaň, v němž je uschován kousek látky namočený v bylinách. Jednoduchými prostředky se řeší nejobvyklejší problémy. Balíček s obkladem může nést každý a taková zátěž se tisíckrát vyplácí.

Tenně nedělalo potíže držet s Mallumem krok, ani když na rovině zvýšil tempo.

„Běžet s půvabnou dívkou není tak těžké,“ řekl jí, když si udělal krátkou pauzu.

Prála si, aby jí pořád nepřipomínal, že je hezká. Vzhled jí přece nepomůže běhat o nic lépe a nepomůže jí ani stát se tím, čím se stát chtěla: špičkovým Poslem.

Když v poledne dorazili do Irmíny Stanice, nebyla vůbec unavená. Ale Mallum kulhal a dopadal plnou váhou na paty.

„Hmm. Nejspíš si tu den odpočinu a dopřeju si další obklad,“ řekl a z jednoho ze svých váčku na pásu vytáhl malý balíček. „Podívej,“ a ukázal ho Tenně, „mám ho po ruce.“

Nahmátla svůj balíček s léčivým obkladem a usmála se.

Stará Irma vyšla ven a usmívala se na ně svou sluncem vysušenou tvář.

„Bude běhat, Mallume?“ zeptala se stará žena a podala oběma hrnek.

„Jéje, jak ta bude běhat! Zaprvé věřím její rodině a zadruhé stojí za to s ní běžet!“ řekl Mallum s jiskrou v očích.

„Takže jsem ve zkoušce uspěla, Mallume?“ zeptala se Tenna, protože potřebovala jasnou odpověď.

„Samozřejmě,“ usmál se a stejně jako ona protřepával nohy, aby vyhnal únavu. „O to neměj strach. Měla bys trochu horké vody na obklad, Irmo?“

„Hned to bude.“ Vrátila se a po chvíli vyšla s mísou horké vody, kterou postavila na dlouhou lavici patřící k nezbytné výbavě každé Stanice. Stála venku pod přesahující střechou, která Posly chránila před sluncem i deštěm. Většina Poslů byla totiž posedlá pozorováním stezky, vyhlížením těch, kteří přicházeli, a loučením se s těmi, kteří odcházeli. Dlouhá lavice, jejíž povrch byl generacemi Poslů vyhlazen do lesku, stála tak, aby z ní bylo dobře vidět na všechny čtyři stezky vedoucí k Irmě.

Tenna automaticky vytáhla zpod lavice podnožku a napřáhla ruce pro Mallumovu pravou nohu, rozvázala mu botu a položila navlhčený obklad na pohmožděninu. Irma jí podala obvaz, aby mohla nohu obvázat, a bedlivě přitom pozorovala jeho zranění.

„Den klidu by to měl spravit. Neměl jsi ráno vyrazit na cestu.“

„Musel jsem, když jsem měl příležitost běžet s tak hezkou dívkou,“ řekl Mallum.

„Vy chlapi jste všichni stejní,“ řekla Irma s povzdechem.

Tenna cítila, jak rudne, přestože začínala věřit, že si z ní Mallum nedělá legraci. Nikdo jiný nikdy její vzhled nekomentoval.

„Nebyla to namáhavá cesta, Irmo. Povrch je dobrý a většinou jsme běželi po rovině,“ namítla Tenna a plaše se na Malluma usmála.

„Hmm! Dobře, běžet v tomhle stavu do kopce by bylo naprosté šílenství, ještě štěstí, že je tahle cesta rovná.“

„Máš tu něco, co by Tenna mohla vzít zpátky?“ zeptal se jí Mallum, který se vrátil k práci, „aby dokončila svou první cestu jako Posel?“

„Něco se tu najde,“ řekla Irma a mrkla na Tenu, již Mallum tímto zařadil mezi pernské Posly. „A teď se běžte najíst, polévka je hotová a chleba už taky bude.“

„Máš pravdu, něco bych zakousl,“ řekl Mallum a opatrně změnil polohu, protože obklad už začal působit a horkost pravděpodobně pronikla až do chodidla.

Když Tenna snědla lehký pokrm, přišli další dva Poslové: jeden dlouhonohý muž, kterého od pohledu neznala, dorazil z Bitry s balíčkem, který měl pokračovat dál na západ; a druhý byl jeden z Irmíných synů.

„Můžu to zanést do Devadesát sedmičky,“ uvedla oficiální název rodinné Stanice.

„To je prima,“ muž ještě prudce oddechoval po dlouhém běhu. „Hodně to pospíchá,“ upozornil ji, když konečně popadl dech. „Jak se jmenuješ?“

„Tenna.“

„Jedna... z... Fedriho... dcer?“ zeptal se a ona kývla. „Tak to... mi stačí. Jsi připravená... vyrazit na cestu?“

„Jistě.“ Natáhla ruku pro váček, který sňal ze svého pásu, a vyznačila na něj čas, kdy ho dostala do rukou. „A vy jste?“ zeptala se, když si navlékala váček na svůj vlastní pás a upevňovala ho na zádech.

„Masso,“ odvětil, natáhl se pro hrnek vody, který mu Irma přinesla, a pokynul rukou směrem na západ. Tenna ještě plna vděčnosti zamávala na rozloučenou Mallumovi, a když ji Mallum odpovídal tradičním „jo-ho“, byly z ní vidět už jenom paty.

Domů dorazila za kratší dobu, než jim to trvalo k Irmě. Silan, jeden z její bratrů, byl doma a chopil se váčku, že ho vezme dál na západ. Uznale kývl, když spatřil, v kolik hodin váček dostala, napsal na něj vlastní čas a byl pryč.

„Tak, děvče, teď jsi pernským Poslem,“ řekla její matka a objala ji. „Ani jsi se nezpotila, je to tak?“

„Běhání není vždycky tak snadné,“ řekl její otec, který seděl na lavici před domem, „ale ty jsi to zvládla v dobrém čase, a to je krásný začátek. Nečekal jsem tě zpátky dřív než v půlce odpoledne.“

Až do zimy toho roku Tenna vyřizovala krátké dodávky v okolí Stanice 97, vylepšovala svou fyzickou kondici, aby se mohla pustit do delších tratí, a seznamovala se s okolními Stanicemi. Dosud nejdelší běh ji zavedl na pobřeží, do Greystones, právě když se schylovalo k velké sněžné bouři. Pak dokonce pokračovala do dalších dvou Stanic dále na sever, protože na Stanici 18 nebyl kromě ní jiný Posel, a právě přišel vyčerpaný kurýr se spěšnou zprávou o rybářské

šalupě, která se musela vrátit do přístavu, aby jí udělali nový stěžeň. Protože loď byla už delší čas nezvěstná, příjemci zprávy měli opravdovou radost.

Takhle naléhavé zprávy se obvykle předávaly bubnováním, ale nyní foukal pořádný víchř, který každý zvuk přehlušil. Nebyl to snadný běh, ten závod se zimou a větrem, sněhem a velkou vzdáleností. I když pospíchala, dopřála si hodinku odpočinku v jednom z úkrytů, které byly podél cesty postaveny na ochranu před padajícími Vlákny. Zvládla celou obtížnou cestu v takovém čase, že na svůj pás dostala navíc smyčku, která hlásala, že patří do vyšší třídy Poslů.

A další dvě smyčky na pás jí mohla přinést tato cesta do Fortské Držby, pokud ji dokončí v dobrém čase. A ona věděla s jistotou, že ji v dobrém čase dokončí... s jistotou, kterou může získat jen ten, jak říkají staří Poslové, kdo je již nějakou dobu na cestách. Teď už byla také schopná posoudit, jak dlouho už je na cestě, jenom podle únavy v nohou.

Prozatím se pocít těžknoucích nohou, který mívala, když byla skutečně unavená, nedostavoval, pořád ještě se jí běželo snadno. Pokud ji do nohou nechytí křeče, určitě jí tohle výborné tempo vydrží až do Stanice 300 ve Fortské Držbě.

Křeče v nohou byly velmi nebezpečné a mohly člověka přepadnout bez varování. Tenna však byla dostatečně opatrná a neustále si obnovovala zásobu tablet, které Poslové žvýkali, aby se křečím zbavili. A neváhala také utrhnout jakoukoli bylinu, kterou uviděla podél cesty, jež jí mohla pomoci jako prevence.

Obvykle si nemohla dovolit nechat svou mysl bezcílně bloudit jako tentokrát, ale pokud byl terén tak jednoduchý a noc tak příjemná na cestování, bylo pro ni těžké udržet plné soustředění. Avšak určitě by se dokázala soustředit, pokud by se vyskytly komplikace, špatné počasí nebo tma. Krajina také rozhodně nebyla opuštěná, a proto tu nebyla nebezpečná zvířata jako tuneloví hadi, kteří byli zvlášť nebezpeční za svítání nebo v podvečer, kdy vylézali na lov.

Lupiči, přestože nebyli tak obvyklí, byli pochopitelně ještě nebezpečnější než tuneloví hadi, ačkoliv to byli lidé a ne zvířata, i když by se o jejich lidství dalo s úspěchem pochybovat. Protože Poslové u sebe jen zřídka nosili peníze, nebyli přepadáni tak často jako obvyční kurýři či jiní osamělí cestovatelé. Tenna neslyšela o žádném loupežném přepadení tak daleko na západě, ovšem lupiči mohou přepadnout Posla bez důvodu, ze zášti a zloby. Za poslední tři Oběhy se odehrály hned dva takové případy — v severním Lemosu a v Bitře — kdy Poslům někdo ublížil z čiré zlomyslnosti.

Jednou za čas, když byla opravdu krutá zima, na Posla zaútočilo stádo velmi hladových werýsů. Ale i přesto byli největším nebezpečím hadi, zejména v létě, kdy se líhli mladí.

Jejího otce napadli předminulé léto. Překvapilo ho, jak rychle se dospělí tuneloví hadi pohybují, když jsou vyrušeni. Většinu času to totiž byla líná tupá stvoření, která k pohybu přiměl jen hlad. Jenže on šlápl přímo doprostřed hnízda, a než se vzpamatoval, svíjela se mu okolo nohou mláďata, která ho pokousala na nohou až téměř k rozkroku. (Když o tom její matka hovořila, potlačovala smích a naznačovala, že zraněno bylo podstatně více, než jen otcova pýcha.) Otec tak měl jizvy od zubů, kterými se mohl chlubit.

Noc jako tato byla pro běhání ideální — vzduch příjemně chladil a vysoušel pot na její tváři a hrudi, stezka pod nohama byla pružná a jasně osvětlená měsícem. A tak mohla nechat své myšlenky bloudit.

Ve Fortské Držbě se měla krátce poté, co tam dorazí, konat slavnost; věděla, že nese několik objednávek pro řemeslníky, kteří budou na slavnosti prodávat své výrobky. Váčky se zprávami byly vždy plnější, když se schylovalo k slavnosti — objednávkami od lidí, kteří se jí nemohli zúčastnit a potřebovali se domluvit s Mistry cechů. Třeba bude mít štěstí a bude moci na slavnost zůstat. Už dlouhou dobu na žádné nebyla a potřebovala si koupit dobře vydlabanou kůži na nový pár běžeckých bot. Měla dost peněz, aby mohla za kvalitní kůži dobře zaplatit: dívala se do účetních knih, které o jejích výdělích vedla matka. Většina lidí byla ochotná přijmout od někoho ze Stanice dobropis, který měla Tenna v jednom z váčků na pásu. Až najde tu správnou kůži, bude se smlouvat — nad nebo pod základní hodnotu dobropisu. Slavnost je ale také zábava. Tenna milovala tanec, především ten s vyhazováním, v němž byla velmi dobrá, tedy pokud měla stejně dobrého partnera. Fortská Držba byla vyhlášena svou kulturou. Jistě bude na slavnosti i vynikající hudba, protože v Držbě měli i Cech Harfeníků.

Protože nemohla plýtvat dechem na zpěv, přehrávala si melodie písní alespoň v hlavě.

Právě probíhala dlouhou zatáčkou okolo skalního výběžku — většina stezek byla tak rovná, jak jen to šlo — a její myšlenky se vrátily ke jejímu poslání. Právě uprostřed zatáčky má být odbočka doprava, směrem k Fortské Držbě. Teď bude muset dávat pozor, aby ji nalezla a nemusela se vracet.

Najednou ucítila v nohách vibrace, ale neviděla kolem sebe nic kromě vegetace lemující zatáčku. Pozorně se zaposlouchala a uslyšela tlumený zvuk, který se blížil a byl čím dál hlasitější. To už pochopila, co se asi děje, a uhnula ze středu stezky víc doprava. Tohle byla běžecká stezka pro Posly, nikoliv cesta pro jezdce nebo pro vozy. Žádný Posel však nevydává takové zvuky ani nerozhoupá tvrdý povrch cesty tak, aby se takto chvěl. Najednou za sebou uviděla temnou masu a vrhla se do porostu, aby se vyhnula srážce. Jezdec projel na prst kolem ní, ucítila proud vzduchu a pach potu jeho zvířete.

„Pitomče!“ vykřikla za ním, ústa plná větví a listů. Do rukou, jimiž se snažila zbrzdit svůj pád, se jí zasekly drobné jehličky. Namáhavě se postavila a plivala kolem sebe hořké listy a větvičky. Zůstala po nich nakyslá, vysušující chuť: trnovník! Upadla do porostu trnovníku. V tuhle roční dobu na něm navíc ani nerostly listy, které obvykle kryly jako nit silné trny, jež pokrývaly všechny výhonky a větve. Nepříjemnost, která však byla plně vyvážena tím, že na podzim na keři rostly šťavnaté plody.

Jezdec ani nezaváhal, natož aby zastavil, i když to nejmenší, co měl udělat, bylo vrátit se a podívat se, jestli se Tenna nezranila. Musel ji přece vidět? Určitě musel slyšet její výkřik. A co vůbec dělal na stezce určené pro Posly? Trochu severněji ležela dobrá cesta pro ostatní cestovatele.

„Já ti dám!“ vykřikla a vztekla za ním pohrozila pěstí.

Třásla se v šoku nad pomyšlením, o jaký kousek ji minul. Ale pak se bolestivě ozvaly škrábance, které si způsobila na

rukou, pažích, nohou, hrudníku, a dva dokonce na tváři. Dupla zuřivostí, ale nelenila a vytáhla z váčku na pásku hojivý obklad a se sykáním si jej přikládala na rány. Nechtěla, aby jí do krve pronikla míza. A stejně tak nechtěla, aby se jí do těla dostaly drobné jehličky. Podařilo se jí vytáhnout si trny z ruky a přiložila si na ni obklad. Nemohla vidět skutečný rozsah svého poranění, protože měla trny na ruce i zezadu. Vytáhla si proto tolik jehliček, kolik dokázala, a opatrně zmáčkla obklad. Snad se jí tak podaří zabránit infekci, ale určitě nezabrání žertům na svůj účet, až dorazí do Stanice. Poslové měli přece zůstat na nohou, a ne padat. Ne že by měl nějaký jezdec co dělat na jejich stezce. To jí určitě pomůže zjistit, kdo byl ten drzoun, který si dovolil jet po stezce určené pro Posly. A jestli mu nebude moct dát pořádnou lekci ona, snad se najde jiný Posel, který ji zastoupí. Poslové neměli ve zvyku chodit si stěžovat k Pánům, když se k nim někdo špatně zachoval.

Když se ošetřila, jak nejlépe dovedla, potlačila svůj vztek: ten ji však do cíle neodnese. A nesmí se nechat vztekem ovládnout. Vždyť se jí skoro nic nestalo, říkala si pevně. Co jsou to škrábance! Přesto se jí nedařilo obnovit svůj předchozí rytmus běhu. A to se jí předtím běželo tak lehce! To se jí muselo stát zrovna teď, takový kousek před cílem. Kdyby spadla zvířeti pod kopyta, mohla být mrtvá, tak rychle se pohybovalo. Kdyby ji nenapadlo uhnout ze středu stezky... kde ovšem mohla plným právem běžet a on ne... kdyby neucítila chvění země a neuslyšela dech zvířete... Proč tam jel, vždyť mohl ohrozit včasné doručení zpráv! Nebo se zprávy mohly dokonce ztratit.

Nohy ji ztěžkly únavou a musela se usilovně soustředit, aby udržovala svůj rytmus. Neochotně si přiznala, že se musí na chvíli posadit, aby nabrala energii.

Běžela celou noc až do svítání a nebylo to vůbec tak příjemné, jak se těšila. To Tenna velmi rozčilovalo. Jen počkej, až tě najdu! Pak ti něco řeknu! Přestože jí zdravý rozum říkal, že se s ním už asi nepotká. On nejspíš mířil někam daleko, když měl tak naspěch, a ona se bude vracet. Takového kurýra si mohl dovolit nejspíš Pán Držby, a ten může mít stále s rychlými zvířaty podél celé cesty. Ale stejně neměl co dělat na běžecké stezce. Zvířatům byly vyhrazeny jiné! Kopyta mohou zničit povrch pěšiny a Správce Stanice pak může strávit celé hodiny tím, že bude pokládat drny vytrhané kopyty zpátky na místo. Pěšiny jsou pro Posly. Neustále se k tomu v myšlenkách vracela. Jen doufala, že pokud byl na cestě ještě další Posel, dokázal také uhnout včas! O důvod víc, abys v myšlenkách byla u svého běhu, Tenno. Ani když nemáš důvod domnívat se, že na měsíčním svitem zalité stezce nejsi sama.

Stanice byla hned za hlavní bránou do Fortské Držby. Historie říkala, že právě tady začali používat Posly, když bylo potřeba doručit zprávu na krátkou vzdálenost. Stalo se to samozřejmě před stovkami a stovkami Oběhů, dokonce ještě předtím, než byly vybudovány bubnovací věže. Fortská Držba využívala služeb Poslů zejména v době spadu Vlák, kdy Poslové provázeli pozemní štáby, aby mohli doručit zprávy v případě nouze. Ani stavba bubnovacích věží a vývoj běžeckých zvířat však neznamenal na Pernu konec jejich služeb. Zdejší Stanice, hlavní spojovací uzel, byla největší budovou, která kdy byla pro Posly postavena. Prý je tři poschodí vysoká a vytesaná do skály. Uvnitř jsou prý také nejdokonalejší koupelny na tomto Světařilu: do hlubokých van tam teče horká voda, která už zachránila stovky namožených a rozbolavělých svalů Poslů. Cesla Tenně vřele doporučovala, aby se ve Fortské Držbě zastavila, jakmile se dostane dál na západ. A teď tu byla a těšila se, že si užije pohodlné ubytování.

Byla velmi unavená, už ani nebyla schopná držet rytmus a jen se tak belhala po široké ulici, která vedla k jejímu cíli. Ruce jí páchly od mízy trnovníku a jen doufala, že v nich nezůstaly další trny. A co teprve její nohy!

Statkáři, kteří již byli vzhůru, protože museli krmit dobytek, jí srdečně kynuli a usmívali se na ni a jejich zdvořilosti jí pomáhaly nalézt ztracenou náladu. Přeci nemusí dorazit nevrlá, když už je poškrábaná, ne při své první návštěvě tohoto místa.

Jako by Správce Stanice vycítil, že přichází, byly dvojkřídle dveře do Stanice otevřené, když k nim těžce oddychující dorazila a chystala se vztáhnout ruku ke klepadlu.

„Měl jsem dojem, že slyším někoho přicházet,“ řekl muž s přívětivým úsměvem na tváři a oběma rukama ji zachytil. Byl to jeden z nejstarších mužů, které kdy viděla: jeho kůže byla posetá tisícem vrásek a rýh, ale oči mu jiskřily - v tuto hodinu - a vypadal jako veselý člověk.

„Ty jsi nová, že? Ačkoliv jsi mi povědomá. Hezká tvář po ránu člověka vždycky potěší.“

Tenna se pokusila popadnout dech, aby se mohla alespoň představit, a vkročila do velké vstupní haly. Vytáhla svůj vak se zprávami a uvolnila si svaly na nohou.

„Jsem Tenna a přicházím z 208 se zprávami z východu. Všechny jsou určeny pro Fortskou Držbu.“

„Bud' vítána ve Třístovce, Tenno,“ řekl, vzal si od ní váček a zapsal její příchod na těžkou starou tabuli visící po levé straně dveří. „Všechny sem, he?“ podal jí hrnek, otevřel váček a zkontroloval adresy.

S hrnkem v ruce vyšla zase ven, aby si protřepala nohy a uvolnila svaly. Napila se, ale nepolkla, jenom si vypláchla ústa a tekutinu vyplivla na kočičí hlavy. Pak se teprve napila doopravdy a s překvapením zjistila, že v hrnku není voda, nýbrž nějaký chutný nápoj, který jí osvěžil vyprahlou sliznici.

„Neměla jsi příliš dobrou cestu, že?“ řekl muž ode dveří a ukázal na krvavé šrámy na její kůži. „Do čeho jsi to spadla?“

„Do trnovníku,“ řekla skrze zaťaté zuby. „Nějaký jezdec mě v zatáčce v horách skoro srazil z cesty... jen taktak jsem uskočila. Řítil se po stezce, jako by byla jeho.“ Překvapilo ji, jak nenávidně to pronesla, přestože si umínla říci jen suchá fakta.

„To byl nejspíš Haligon,“ řekl Správce Stanice se zamračeným pokývnutím. „Viděl jsem ho asi před hodinou u ohrady se zvířaty. Osobně jsem ho varoval, aby naše stezky nepoužíval, ale on mi řekl, že tak ušetří hodinu a půl cesty a že provádí nějaký experiment.“

„Málem mě zabil,“ odvětila a byla rozzlobená ještě víc.

„Nejlepší bude, když mu to řekneš. Možná že sličná Poselkyně napraví tuhle tvrdou makovici, když to starý dědek nedokáže.“

Jeho reakce Tenu utvrdila v názoru, že je její vztek oprávněný. Jedna věc je mít vztek, ale být utvrzen v tom, že má na něj člověk právo, je věc druhá. Cítila úlevu. Jenom nemohla pochopit, proč by měla být krása výhodou, když si chcete něco s někým vyříkat. Uhodila se stejně bolestivě, jako by se uhodil ten nejošklivější Posel, jakého kdy potkala.

„Budeš potřebovat dlouhou lázeň, abys dostala ven všechny ty trny. Vydezinfikovala sis to?“ Když kývla, dotčená tím, že by si mohl myslet, že nemá dost rozumu, dodal: „Pošli za tebou jedno děvče, aby se na ty rány podívalo. Špatná doba na padání do trnovníků, nemám pravdu?“ Důrazně kývla hlavou. „Ale jinak jsi to z Dvěstěosmičky zvládla v docela dobrém čase,“ dodal přesvědčeně. „Jako správný mladý Posel. Zdá se, že nemáš jenom hezkou tvářičku. Tak a teď jdi nahoru tudy po těch schodech, pak zabož doprava, projdi chodbou a čtvrté dveře nalevo vedou do koupelny. Nikdo jiný tam není. Ručníky najdeš na polici. Nech tam své šaty: my ti je do večera vypereme a vysušíme. Po takovém nočním běhu budeš potřebovat dobré jídlo a pak také dlouhý spánek. Máme tu pro tebe všechno, milá Poselkyně.“ Poděkovala mu, obrátila se ke schodům a pak zkusila přinutit své zdřevěnělé nohy k pohybu vzhůru. Příliš ji neposlouchaly, a tak byla vděčná za koberec, který tlumil cvakání hřebíků na jejích botách. Ale tohle místo přece bylo určené pro Posly, pro jejich boty a pro jejich hřebíky.

„Čtvrté dveře,“ mumlala si pro sebe a zatlačila do dveří, za kterými se jí otevřel pohled do té nejprostornější koupelny, jakou kdy viděla. A pronikavě vonící něčím svěžím. Tak velkou koupelnu nemají ani v Keroonské Držbě. Podél zadní zdi stálo pět van se závěsy, kdyby někdo potřeboval soukromí. Byly tu také dva masážní stoly, mohutné, polstrované, vespod s políčkami na oleje a masti. Ty byly nejspíš zdrojem té osvěžující vůně. V místnosti bylo horko, takže se začala znovu potit a pot jí připomněl její ranky a oděrky. Po pravé straně dveří stály převlékací kabiny... a za nimi našla obrovské ručníky ve stohu vyšším, než byla sama, a to rozhodně nebyla malá. Byly tu také police s kalhotami a košilemi pro jakékoliv roční období a tlusté ponožky na zahřátí a uvolnění unavených chodidel. Vzala si ručník, tenký a měkký, velký jako přikrývka.

V kabině, která byla nejbližší, si svlékla šaty a automaticky z nich udělala úpravnou hromádku. Pak odložila ručník na stoličku, která stála vedle vany, a vnořila se do teplé vody. Vana byla větší než ona, a když se ponořila, aby se dotkla dna, bylo nad její hlavou na deset centimetrů vody. Úžasné!

Bylo to hříšně luxusní. Dumala jenom, jak často asi může získat zásilku určenou do Fortské Držby. Horká voda jí na chvíli připomněla škrábance, ale v komfortu, v němž si libovaly její unavené svaly, na ně brzy zapomněla. Vznášela se ve velké čtvercové vaně a rukou se přidržovala krouceného okraje, který vystupoval pár palců nad povrch vody. S úsměvem si všimla, že si může položit hlavu na okraj a bezpečně odpočívat. A vzápětí to udělala, ruce po stranách, nohy rozhozené. Nevěděla, že koupání může být tak... tak nádherné. Uvolnila všechny svaly na svých zchromlých končetinách. A jenom ležela ponořená ve vodě.

„Ty jsi Tenna?“ oslovil ji zdvořile ženský hlas, jako by nebyla v koupelně sama. „Já jsem Penda, Torlova pomocnice. Poslal mě sem nahoru. Mám tu nějaké bylinky do koupele, které ti pomůžou zahojit ty odřeniny. Špatná doba na padání do trnovníků.“

„Já vím,“ souhlasila Tenna. „Budu vděčná za jakoukoliv pomoc.“ Příliš se jí nechtělo otevírat oči, nebo se dokonce pohnout, ale nakonec se z vody vynořila.

„Nech mě se podívat na ty tvé škrábance, jestli nemáš nějaké hlubší rány, do kterých se mohla dostat míza,“ řekla Penda. Přistoupila k vaně a Tenna si všimla, že kulhá. Zřejmě si před nějakým časem poranila kyčel, ale teď už jí staré zranění nebránilo pohybovat se skoro normálně. Zazubila se na Tenu. „Jsi moc hezké děvče. Určitě dáš Haligonovi co proto, až se s ním příště setkáš.“

„A jak ho poznám?“ zeptala se Tenna kysele, ačkoli si to nesmírně přála. „A proč by mi mělo pomoci, že jsem hezká?“ „Haligon má hezké dívky rád.“ Penda na ni významně mrkla. „Zůstaneš tu tak dlouho, aby sis to s ním mohla vyříkat. Alespoň uděláš dobrý skutek.“

Tenna se zasmála a na Pendin povel zdvihla ruce a nastavila levačku tak, aby na ni Penda viděla.

„Hmm. Většinou jsou to povrchové rány, ale je tu i pár hlubších.“ Jemnými prsty jela po Tennině ruce a vytáhla tři trny, až se Tenna bolestí otřásla. „Hezky se vykoupej, pak je z kůže vytáhneme a pořádně to vyčistíme. Trnovník dovede být zákeřný, ale mám tu na něj něco speciálního,“ řekla, z hluboké kapsy ve své zástěře vytáhla několik lahvíček a jednu z nich vybrala. „Nesmíme mu dát šanci, víš,“ dodala a nakapala do vody ve vaně dvacet kapek. „Klidně pak tu vanu vypusť, než sem přijde někdo další, stačím ji vyčistit a napustit znovu. Nechceš namasírovat? Nebo se raději napřed prospíš?“

„To by bylo skvělé. Raději předtím, než půjdu spát.“

„Přinesu ti něco k snědku.“

Tenna si vzpomněla na koupelnu na Stanici svých rodičů a usmála se. S tímhle se to pochopitelně nedalo srovnávat, přestože si vždycky myslela, že můžou být šťastní, že mají vanu tak dlouhou, že v ní může pohodlně ležet i ten nejdelší Posel. Ale pod nádrží se musel udržovat oheň, aby bylo dost teplé vody pro každého, kdo potřebuje lázeň. Ne jako tady - tady už mají horkou vodu připravenou a člověku stačí jenom vlézt do lázně. Bylinky provoněly páru vystupující z vody a ona cítila, jak hebkou má po nich pokožku. Pohodlně se natáhla.

Už skoro spala, když se vrátila Penda s podnosem, na kterém byl klah, čerstvě upečený chléb, malý hrnek s trnovníkovou zavařeninou a mísa s ovesnou kaší.

„Zprávy již jsou u adresátů, takže můžeš jít klidně spát, tvůj úkol skončil.“

Tenna snědla všechno až do posledního drobečku. Penda namíchala voňavou směs masážního oleje, Tenna si vylezla na masážní stůl a uvolnila se, zatímco jí Penda vyndávala pinzetou trny, které jí uvízly ve svalectech. Penda počítala, kolik jich vytáhne. Devět, to říkalo vše. Nakonec jí všechny rány ošetřila a veškerá bolest a nepohoda pominula. Tenna zazívala. Pak jí Penda namasírovala unavené svaly a šlachy. Dotek měla pevný, ale jemný. Všimla si dalších trnů zezadu na Tenniných pažích a nohou a opět si vzala na pomoc pinzetu. Když byla hotová, pokračovala v masáži a Tenna se

znovu uvolnila.

„Tak to by bylo. Třetí dveře vlevo vedou do tvé ložnice, Tenno,“ řekla Penda jemně, když skončila.

Tenna se probrala z příjemného polospánku a obtočila si okolo těla velký ručník. Jako většina Poselkyň neměla příliš velká ňadra, ale to byla při běhu výhoda.

„Nezapomeň na tohle,“ řekla Penda a ukázala na tkaničky jejích běžeckých bot. „Vyperu a usuším ti šaty.“

„Děkuji, Pendo,“ řekla Tenna upřímně, překvapená, že je tak unavená, že zapoměla na své drahocenné boty.

Dopotácela do chodby v tlustých ponožkách, které jí Penda natáhla na nohy, a zatlačila na třetí dveře. Světlo z chodby jí posvitilo na postel, která stála u zdi v úzké místnosti. Zavřela dveře a pokračovala potmě. Sundala si ručník a natáhla se, aby nahmatala pokrývku, která byla složená v nohou postele. Lehla si a pořádně se přikryla. Ještě jednou zívla a pak už spala.

Probudil ji smích a zvuk dobré zábavy dole v hale. Na lavici, kde nechala své běžecké boty, ležel nějaký napůl otevřený košík a v něm byly její šaty, čisté, suché a úhledně složené. Uvědomila si, že usnula tak náhle, že si ani nesundala ponožky. Pohnula v nich prsty. Nic ji nebolelo. Ruce měla ztuhlé, ale chladné, takže Penda vyndala opravdu všechny trny. Kůži na levé ruce a noze měla pořád ztuhlou, a tak si sundala košili a zkusila si ohledat rány. Nepodařilo se jí to, ale všimla si dalších ran — vzadu na levé ruce a také na pravé noze měla pokožku příliš horkou. Pět bolestivých míst, která nemohla zkontrolovat, a tak je identifikovala jen jako „bolestivá“. A když si prohlédla nohy, objevila dvě ošklivé červené rány na stehně, jednu na levém lýtku a další dvě na holeni pravé nohy. Zdálo se, že utrpěla víc zranění, než si dosud přiznávala. Jemné trny se mohou propracovat svaly do krevního oběhu a dál až k srdci a klidně přivodit i smrt. Zašklebila se a vstala. Protřepala nohy, vyzkoušela, jak se cítí svaly, a s povděkem zjistila, že ji díky Pendeně masáže nic nebolí. Oblékla se a pečlivě složila přikrývku, kterou položila přesně tam, kde ji našla.

Vydala se nazpátek ke schodům, prošla okolo koupelny, odkud uslyšela směs mužských hlasů a smích, který byl jasně ženský. Když sešla dolů ze schodů, vyburcovala ji vůně pečeného masa. Její žaludek se začal ozývat. Halu osvětlovalo jedno úzké dlouhé okno a ona si všimla, že spala téměř celý den. Třeba by se měl na ty její rány podívat ještě nějaký Ranhojič, ale Penda nejspíš uměla vše, co kterýkoliv z nich. Možná i více, když byla zaměstnána na Stanici.

„Tak a teď přišel někdo, kdo nutně potřebuje večeri,“ řekl Torlo, a upozornil tak na Tennin příchod všechny Posly, kteří v místnosti seděli. Představil ji. „Dneska nad ránem se srazila s Haligonem,“ dodal a Tenně neuniklo, že nejspíš všichni vědí, o koho jde, protože Poslové pokyvovali a tvářili se chápavě.

„Už dávno jsem řekl Pánu Groghemu,“ řekl jeden starší Posel a pokýval hlavou, „že se tu stane nějaká nehoda... A ptal jsem se ho, co pak na to řekne. Někdo se zraní, protože ten chlap nechce respektovat naše práva a nároky.“ Pak pokynul přímo Tenně. „Nejsi jediná, koho kdy srazil. Ty jsi ho neslyšela?“

„Říkala, že se s ním srazila v zatáčce v horách,“ odpověděl Torlo, než mohla Tenna vůbec otevřít pusu.

„Špatné místo, špatné místo. Posel nevidí okolo sebe,“ přidal se druhý muž a také jí přátelsky pokynul. „Vidím, že jsi celá poškrábaná. Penda ti to ale dobře ošetřila, že ano?“

Tenna přikývla.

„Budeš v pořádku. Viděl jsem na cestách tvou rodinu. Že jsi jedna z dcer Fedriho a Cesily?“ usmál se vědoucně na ostatní. „Jsi hezčí než byla ona, a to je velmi hezká žena.“

Tenna se rozhodla ignorovat kompliment, ale přiznat se k příbuzenskému vztahu. „Byl jste někdy na Stanici Devadesát sedm?“

„Jednou nebo dvakrát,“ řekl s milým úsměvem. Svůj pás měl pokrytý smyčkami.

Torlo si stoupl vedle ní a teď si prohlížel její levou ruku tam, kam ona dobře neviděla.

„To jsou hluboké rány,“ řekl hluše.

Ostatní se shlukli kolem nich, aby se přesvědčili, jestli má pravdu. Všichni moudře pokývali hlavami a vrátili se na svá místa.

„Někdy se divím, že někomu stojí za to ty jejich plody trhat, když může dopadnout takhle,“ řekl nejstarší Posel.

„Špatná doba na padání do trnovníku,“ řekl jí někdo.

„Mislere, zaběhneš pro Ranhojiče,“ řekl Torlo jednomu z nich.

„Já si nemyslím, že by to bylo nutné,“ řekla Tenna, protože se bála, že kdyby musela zaplatit Ranhojiči, třeba by jí nezbylo dost peněz na dobrou kůži.

„Když tě srazilo zvíře ze stáji Pána Držby, tak to zaplatí on,“ řekl Torlo, který vycítil její obavy, a mrkl na ni.

„Jednoho dne bude za tyhle Haligonovy zkratky platit krvavé peníze a pak mu to ježdění po našich stezkách bude muset zakázat. Nechávej ta kopyta velké díry?“ zeptal se jí jiný muž.

„Ne,“ musela přiznat. „Povrch správně pruží.“

„To je dobře.“

„Ale stejně nemůžeme připustit, aby si tu Haligon jen tak jezdil a využíval naše stezky pro vlastní prospěch.“

Misler odešel za svým posláním a pak, když se všichni Poslové představili svými jmény a domovskou Stanicí, jí Torlo nalil sklenici vína. Začala se vytáčet, ale Torlo se na ni přísně podíval.

„Nejsi na seznamu Poslů pro tento den, děvče.“

„Potřebuju dokončit svůj první Okruh,“ řekla toužebně, když se posadila na prázdné místo a přitukávala si s ostatními.

„Vždyť ho brzy dokončíš, děvče, neboj se,“ řekl první muž - Grolly — se skleničkou v ruce s takovou jistotou, že ji to potěšilo. Ostatní přitakali.

Pár škrábanců a tři čtyři hlubší rány ji přeci nezabrání dosáhnout Západního pobřeží. Upíjela víno.

Čerstvě vykoupání Poslové sešli ze schodů a i oni dostali víno, když tu se vrátil Misler následovaný mužem v obleku Ranhojiče, který se horko těžko snažil se svou dlouhonohou eskortou udržet krok.

Beveny se uvedl sám a poprosil, aby se k němu připojila Penda — maličkost, která Tenu potěšila a uvedla ho ve velmi dobrém světle. Konzultace se vedla zde, v hlavní síni, neboť Tenna byla poraněná na viditelných částech těla, takže se nemusela svlékat. A ostatní poslové byli přirozeně zaujati jejím stavem a neustále se pokoušeli Ranhojiči radit, ze všeho nejvíc erudovanými poznámkami o bylinkách a o tom, jak a kdy se používají. Beveny se však nepřestával usmívat, jako by byl na podobné tlachání zvyklý. A to nejspíš opravdu byl.

„Myslím, že tahle rána a ty dvě na nohou by mohly ještě obsahovat trny,“ řekl Beveny zvolna. „Ale není to nic hrozného, určitě stačí nějaký léčivý obklad přes noc.“

Jeho posluchači důležitě pokývali hlavami a moudře se pousmáli. Pak se znovu rozhovořili o obkladech, o tom, na jak dlouho je má přikládat a pro který by bylo vhodné se rozhodnout. Tenna teď byla usazena do komfortní čalouněné židle, k níž byla přisunuta dlouhá podnožka, takže si mohla natáhnout nohy. Nikdy v životě kolem ní nebyl takový rozruch, ale mezi Posly to bylo obvyklé: vídávala svou matku a otce, jak se se stejnou péčí starají o kohokoliv, kdo s nějakým zraněním dorazil do jejich Stanice. Ale to, že je právě středem takové pozornosti — a navíc ve Stanici Fortské Držby — ji přivádělo do rozpaků, a tak se neustále snažila tvrdit, že její zranění jsou úplně nicotná. Vytáhla svůj balíček s matčiným obkladem a tři Poslové se o Cesiliných proslavených obkladech vyjádřili pochvalně, ale ty byly vhodné pro léčení pohmožděnin, ne pro infekce, takže jí Ranhojič doporučil, ať si ho schová, kdyby se jí stalo něco takového. „I když samozřejmě doufám, že ho potřebovat nebudeš,“ řekl s úsměvem a začal smíchávat horkou vodu, kterou přinesla Penda, s aromatickým lektvarem, jehož použití musel každý v místnosti schválit.

S vědomím, že musí být patřičně trpělivá a také statečná, se Tenna připravila k lékařskému ošetření. Horký obklad nemusí být zrovna příjemný. Ale to už byla směs hotová. Obratnými prsty udělal Beveny na bolavých místech úhledné loužičky, ne větší než nehet palce. Musel přesně odhadnout teplotu, protože tekutina nebyla příliš horká. Pak na každou loužičku pozorně položil kousek hadříku a nakonec všechny rány převázal obvazem, který připravila Penda. Tenna cítila každou z deseti ran, ale nebylo to nic, co by se nedalo vydržet.

„Přijdu se na tebe zítra podívat, Tenno, ale nemyslím si, že by měly nastat nějaké komplikace,“ řekl Beveny s takovým přesvědčením, že se Tenně ulevilo.

„Tady se není čeho bát, jsi ve Stanici Fortské Držby a s domem Ranhojičů kousek odsud,“ řekl Torlo a zdvořile Bevenyho vyprovodil pohledem ke dveřím a dál, až Ranhojič zmizel.

„Milý člověk,“ řekl všem, kteří naslouchali, a usmál se na Tenu. „Á, tady je jídlo.“

Zjevně se s jídlem čekalo, až bude připravená i ona, protože se teď Penda vlekla s talířem s pečením a obrovskými mísami s kouřícím pokrmem.

„Roso,“ řekla a ukázala na jednu Poselkyni, „podej Tenně táč. Spacio, najdi někde vidličku a lžici, nemůže se hýbat. Grolly, dolejí jí víno...“ když nasměrovala ostatní, aby pomáhali zraněné, osobně jí naservírovala jemné plátky pečených žebírek. „A teď vy ostatní.“

Když tak čekala, až Rosa a Spacia vyplní přidělené úkoly, znovu upadla do rozpaků. Byla zvyklá spíše někomu pomáhat, takže jí nebylo příjemné nechat se obskakovat. Mezi Posly bylo samozřejmě běžné, že byl někdo čas od času odkázán na pomoc druhého, ale jí se to dosud nikdy nestalo.

Vzápětí dorazily další dvě skupiny Poslů z jihu a východu. Když se z koupelny vrátili zpět do hlavní síně, ostatní Poslové jim vyličili všechno

o Tennině nehodě - jak ji Haligon vytlačil ze stezky, jak upadla a jak se poranila — tak vážně, že ji musel prohlížet Ranhojič. Tenna měla zakrátko dojem, že téměř každý měl s neslavně proslulým Haligonem co do činění, nebo ho alespoň zná z doslechu. Konečně se konverzace stočila někam jinam — na slavnost, která se měla konat za tři dny. Tenna si lehce povzdychla. Tři dny? To už by měla být úplně zdravá a zase na cestách. Toužila po tom, dostat za svůj první Okruh zvláštní vyznamenání. Slavnost, dokonce i když se konala ve Fortské Držbě, nebyla vůbec tak důležitá. Nebyla to přece poslední slavnost, které se mohla zúčastnit, i když se konala v nejvýznamnější Držbě Pernu.

Tato Stanice byla domovem dvou dívek. Rosa měla kštici tmavých kudrlin a živý obličej s rozpustilými očima. Spacia měla dlouhé světlé vlasy, které si stahovala čelenkou dozadu, a chovala se důstojněji, i když nevynechala žádnou příležitost zažertovat si s mladými Posly, kteří se ve Stanici objevili. V průběhu večera pro Tenu uspořádaly neformální koncert, zazpívaly několik novějších písní, jejichž melodie vznikly v Síni Harfenického Cechu. Rosa zpívala hlavní melodii, Spacia se svým altem přidala druhý hlas a postupně se připojili i další tři Poslové — jeden s malou píšťálou a další dva se zpěvem. Tenna se skvěle bavila, také proto, že Grolly a Torlo se starali o to, aby její sklenička na víno nezůstala nikdy prázdná.

Rosa a Spacia jí pomohly do schodů pod průhlednou záminkou, aby se jí neuvolnily obvazy. Klábosily o tom, co si obléknou na slavnost a s kým by si chtěly zatančit.

„Zítra nás čeká nějaké doručování,“ řekla Rosa, když ji dovedly k její posteli, „takže už asi budeme pryč, až sejdeš dolů. Tyhle obklady tvé poranění určitě zvládnou.“

Obě jí popřály dobrou noc. Když uléhala, brněla jí hlava, ale bylo jí příjemně a upadla do spánku velmi rychle.

Torlo přišel se snídaní, právě když se probudila.

„Dnes tě nic nebolí?“

„Skoro nic, jen trochu noha...“ odhrnula příkrývku, aby se podívala.

„Hmm. Tak tohle bude potřebovat víc než jeden obklad. Trn se asi zapíchl hodně hluboko. Zavolám Bevenyho.“

„Ach, opravdu... Já bych raději... Penda určitě ví, co mi ten Ranhojič namíchal za medicínu...“

„To sice ví, ale my chceme, aby si Ranhojič o tvých zraněních promluvil s Pánem Groghem.“

Tenna byla najednou zklamaná. Posel si přece nemůže chodit stěžovat k Pánovi Držby bez opravdové příčiny, a její zranění zdaleka nebyla vážná.

„Poslouchej mě, mladá Poselkyně,“ Torlo jí pohrozil prstem, „Já jsem Správce Stanice a já říkám, že půjdeme za Pánem, aby pochopil, že se mohlo stát i něco horšího.“

Beveny jí doporučil dlouhou koupel a dal jí esenci stahující rány, kterou si měla nakapat do vody.

„Domluví s Pendou, ať ti připraví další obklady. Ty pomůžou vytáhnout ty trny. Podívej...“ a ukázal na tenké, skoro neviditelné vlásky trnovníku, které vylezly z rány na ruce. „Chceme přece, aby další z jejich družek vylezly ven a nezůstaly uvnitř.“

Další dva trny vymáčkl z ran na nohou a všechny tři je položil na skleněnou destičku, aby je neztratil.

„Koupej se alespoň hodinu, Tenno,“ řekl jí. „A také si pořádně odpočiň, nechci, aby se ti ty trny dostaly dál do svalů.“

Otřásla se při představě tenounkých jehliček, které byly ztracené v jejím těle.

„Neboj se, do večera budou venku,“ řekl Beveny a povzbudivě se na ni usmál. „A ty si s námi zatančíš.“

„Ale já musím běžet dál, jakmile to půjde,“ pronesla vážně.

Beveny se nahlas rozesmál. „Cože? To nedopřeješ taneček ani mně?“ Pak se mu vrátil profesionální výraz. „Já tě nemohu propustit, dokud nebudeš zdravá, to přece víš. Chtěl bych vidět, jak se ty rány začínají hojit. Hlavně ta na holenní kosti, kam se mohla dostat špína a prach a způsobit ti nějakou vleklou infekci. Ty rány možná vypadají nicotně,“ položil důraz na poslední slovo, „ale já už léčil hodně Poslů a vím, jak riskantní povolání to je.“

„Dobře,“ pronesla Tenna krotce.

„Tak se mi líbíš,“ a znovu se usmál a jemně jí zmáčkl rameno. „Neboj se, svůj první Okruh dokončíš. Teď ale musíš odpočívat. Vy Poslové jste zvláštní lidé, nemám pravdu?“

A s touto poznámkou opustil koupelnu.

Rosa, Spacia a Grolly - tedy všichni Poslové ze Stanice Fortské Držby - neustále běhali pryč a zase zpátky se zvláštními poselstvími, která musela být doručena řemeslníkům, Pánovi, do Síně Harfenického Cechu, „pořád tam a zase zpátky“, jak to nazvala Rosa.

„Nevšímej si nás,“ řekla Rosa, když se Tenna začala cítit dostatečně zdravá, aby převzala svůj díl práce. „Takovéhle to je vždycky těsně před slavností a my si vždycky stěžujeme, ale slavnost přece dává lidem dohromady, a proto jsme tu my. Což mi připomíná, že nemáš nic, co by sis mohla obléknout...“

„Ale ne, nedělejte si se mnou starosti...“

„Nesmysl,“ řekla Spacia, „musíme si je dělat, jestli tam chceme jít, a to chceme.“ Věnovala Tenně dlouhý zamyšlený pohled a pak potřásla hlavou. „Nejspíš se nevejdeš do žádných našich šatů.“ Obě dívky byly o celou hlavu menší než Tenna, a ačkoliv rozhodně nebyly tlusté, byly obě silnější než tato dívka z východu.

Pak se v ten samý okamžik podívaly jedna na druhou a luskly prsty. „Silvina!“ zadeklamovaly sborem.

„Pojď,“ řekla Spacia a natáhla k Tenně ruku. „Můžeš chodit, co myslíš?“

„Ano, ale...“

„Po vlastních nohou, Poselkyně,“ řekl Rosa, vzala Tenu za druhou ruku a pomohla jí se vzpřímít. „Silvina je Mistryní Harfenického Cechu a vždycky má pěkné šaty...“

„Ale... já...“ ale pak Tenna přestala protestovat. Z rozhodných výrazů obou Poselkyň bylo patrné, že nepřipustí žádný argument.

„Berete ji s sebou k Silvíně?“ zeptala se Penda, která vykoukla z kuchyně. „Dobře. Nemám tu nic, co by si mohla navléknout, a musí vypadat co nejlíp, až se setká s tím ničemou Haligonem“

„Proč?“ zeptala se Tenna podezřívavě. Proč má vypadat co nejlépe zrovna v okamžiku, kdy si to bude chtít s Haligonem vyřídit?

„No proč, abys zachovala reputaci naší Stanice, jak jinak,“ řekl Rosa s rozpustilým pousmáním. „Máme svou hrdost, a i když jsi odjinud, pořád bydlíš u nás,“ důrazně ukázala k zemi, „a tak musíš vypadat reprezentativně.“

„Ne že bys nevypadala,“ dodala chvatně Spacia, která byla poněkud taktnější než Rosa, „jenže my chceme, abys byla ještě více reprezentativní než obvykle.“

„A kromě toho, je to tvá první slavnost ve Fortské Držbě...“

„A také jsi skoro dokončila svůj první Okruh.“

Jejich argumentům se prostě nedalo odolávat a bohužel nebylo možné, že by se Tenna na slavnost oblékla do svého poselského úboru, což bylo všechno, co s sebou měla.

V tuto večerní hodinu našly Silvina, jak kontroluje denní záznamy ve své kanceláři v Síně Harfenického Cechu.

Nesmírně ji potěšilo, že se zastavily právě u ní, a hned je zavedla do skladů pod Síní Harfenického Cechu.

„Máme tu nějaké šaty pro případ, že by se nějaký sólista chtěl obléci do našich barev. Nevadí ti modrá, že ne?“ řekla Silvina, když se zastavila u druhých zamčených dveří v řadě. „Ostatně si myslím, že modrá ti bude slušet.“ Měla tak krásný hlas, že Tenna naslouchala více samotnému zvuku než tomu, co říkala. „A mám tu jedny, které ti určitě padnou.“ Otevřela velkou skříň plnou šatů a vytáhla jedny s dlouhou sukní, dlouhými rukávy a vyšívaným živůtkem, na něž všechny tři dívky zůstaly ohromeně zírat.

„Jsou překrásné. Ale přece si nemohu obléct něco tak drahého,“ vydechla Tenna a poodstoupila.

„Nesmysl,“ řekla Silvina a pokynula Tenně, aby si sundala košili.

Když se Tenna do šatů opatrně oblékla a ucítila na kůži jejich jemnou látku, cítila se velmi... slavnostně. Zkusila si malou otočku a dlouhá sukně jí zašustila okolo kotníků a nabírané rukávy okolo rukou. Byly to ty nejkrásnější šaty, jaké kdy měla na sobě, a proto si je pečlivě prohlédla, a pokusila se dokonce zapamatovat si všechny detaily nádherného vzoru, aby si mohla dát podobné šaty ušít - někdy v budoucnu, až bude mít na takové šaty dost peněz. Ty, které měla doma, nebyly ani zdaleka tak nádherné jako tyto. Mohla by... mohla by snad tančit v tak elegantních šatech? Co když na ně něco vylíže?

„Nejsem si jistá...“ spustila a pohlédla na své průvodkyně.
„Není si jistá!“ Rosa byla pobouřena. „Ale proč, tahle temně modrá dává nádherně vyniknout tvé pleti a tvým očím... Jsou přece modré, že? Nebo se to jenom zdá? A navíc ti padnou, jako by je šili zrovna pro tebe!“
Tenna pohlédla dolů na hluboký výstřih živůtku. Ať už byly šity po kohokoliv, měl zřejmě větší řadra. Silvina krámovala v nějaké krabici.
„Tady,“ nactpala jí do živůtku dvě vycpávky a zkušenou rukou je upravila, dříve než mohla Tenna zaprotестovat.
„No vida! Tak je to mnohem lepší,“ řekla Spacia a pak se zachichotala. „Já je používám taky. Pro nás Poselkyně by přece bylo mnohem horší, kdybychom měly prsa velká a celou dobu nám poskakovala a překážela.“
Tenna se s novými tvary cítila poněkud nejistě, ale pak se na sebe podívala do zrcadla: živůtek teď vypadal mnohem lépe a ona sama vypadala mnohem... mnohem... Zkrátka jí šaty lépe seděly. Látka byla na dotek tak hebká, že bylo ohromně příjemné mít šaty na sobě. A ta modrá...
„To je harfenická modrá,“ řekla najednou překvapeně.
„Samozřejmě že ano,“ odvětila Silvina se smíchem. „Ne že by na tom záleželo. Stejně na sobě budeš mít znaky svého řemesla... Ale dneska,“ a Silvinino uznalé pousmání přešlo v široký úsměv, „vůbec nevypadáš jako Poselkyně... Doufám, že ti nevadí má upřímnost.“
Tenna si nemohla pomoci a musela obdivovat, jak takový malý trik vylepšil její postavu. Měla útlý pas a kostnaté hýždě a šaty na ní obyčejně visely.
„Doufám, že ty vycpávky nevypadnou... až budu tancovat?“
„Až si ty šaty sundáš, přichytím je několika stehy,“ řekla Silvina.
A hned také přetáhla krásné šaty přes Tenniny ruce, dřív než si to vůbec stačila uvědomit.
„A co boty?“ zeptala se Spacia. „Přece si nemůže vzít své běžecké...“
„Raději by si je snad vzít měla,“ řekla Rosa zamysleně, „protože tu určitě bude spousta hrubiánů. Haligon nebude jediný, to si uvědom.“
Silvina věnovala zkoumavý pohled Tennině dlouhé úzké noze a popadla podlouhlou krabici, která ležela na jedné z mnoha polic velkého skladiště.
„Myslím, že tu budeme mít něco i na tak úzkou nohu...“ zamumlala a vynořila se s párem měkkých černých semišových kotníčkových střevíců. „Vyzkoušej si tyhle.“
Nesedly jí. Až asi čtvrtý pár - tmavě červený - byl jen nepatrně větší, než potřebovala.
„Vezmi si silnější ponožky a budou ti dobře,“ navrhovala Spacia.
Pak už se dívky rozloučily - Tenna si na Stanici nesla své šaty a Rosa a Spacia jí pomáhaly s botami a spodničkou, kterou jí Silvina ještě vnutila.

Následujícího rána ležel na hojivém obkladu poslední trn trnovníku. Beveny ho přidal k ostatním a celý tento „předmět doličný“ odevzdal Torlovi, který se tvářil nadmíru spokojeně.
„Ty trny ukážu Pánu Groghemu, aby viděl, že si nestěžujeme bezdůvodně,“ řekl a kývl na Tenu, která už už chtěla protestovat. „Ale až po slavnosti, protože teď má příliš mnoho práce, takže by nás stejně nepřijal. A po slavnosti bude mít navíc mnohem lepší náladu.“ Obrátil se zpátky k Tenně. „Takže u nás musíš zůstat, dokud nebude po všem.“
„Ale mohla bych zatím nosit zprávy na kratší vzdálenosti, nebo ne?“
„Hmm,“ kývl Torlo. „Jestli takové zprávy bude potřeba doručit. Ty zkrátka nechceš zahálet, co?“ Zavrtěla hlavou. „Tak co, Beveny, je v pořádku?“
„Krátké běhy a žádná stoupání,“ řekl Beveny, „a nesmí nikam, kudy by mohl jet Haligon,“ rošťácky se na ni usmál a odešel.
Chvilí před polednem, když seděla na lavici před Stanicí a pozorovala, jak se staví stánky pro slavnost, si ji Torlo zavolal.
„Doběhneš mi do přístavu, chce se ti? Nějaká loď právě bubnovala, že přijíždí a má náklad pro slavnost. Musíme doběhnout pro seznam.“ Vzal ji za ruku a ukázal jí cestu na velké mapě Fortské Držby, na níž byly nakresleny všechny trasy a cesty. „Je to přímý běh, dolů z kopce... až k přístavu. Ani nazpátek to není moc namáhavé.“
Přestože bylo celkem chladno, byla ráda, že může zase běhat. Brzy se zadýchala a pocit chladu zmizel. Kapitánovi se velmi ulevilo, že může seznam nákladu po někom poslat. Zboží stále nebylo vyloženo a on měl strach, že se do Fortské Držby nedostane včas. Obával se také, aby za dodávku dostal zapláceno, a tak mu slíbila, že se seznam dostane do správných rukou ještě před večerí.
Mimoto měl na palubě balík dopisů z východního pobřeží, které byly adresovány do Fortské Držby. A tak na zpáteční cestě nesla plný vak. Cítila se však unavená a bolela ji pravá holeň, a proto raději nezrychlovala.
Dlouhá koupel v horké vodě v jedné z těch neuvěřitelných van to určitě napraví. A zítra už je slavnost.

Fortská Stanice byla té noci plná, Poslové z jiných Stanic přišli speciálně kvůli zítřejší slavnosti. Tenna spala na pokoji s Rosou, Spacií a s Delfíí, další Poselkyně z jihu, takže všechny čtyři postele v jejich pokoji byly plné. Obsadily jeden z čelních pokojů s oknem do ulice, a přestože slyšely provoz, Tenna byla tak unavená, že cítila, že by usnula brzy i při něm.

„Což je dobře, protože tenhle rámus bude trvat ještě pěkně dlouho,“ řekla Rosa s jemným znechucením. „Pojďte se najíst ven. Stejně je tu přeplněno.“ A tak se posadily k jídlu na lavici před vchodem.
Spacia na Tenu konspirativně mrkla, když je následovala ven. Uvnitř sice bylo několik volných míst, ale nebyla vedle sebe. Proto bylo mnohem lepší jíst venku než uvnitř, u stolů s ostatními Posly. Penda a její pomocníci měli plné ruce kouřícího klahu a roznášeli i chléb, sýr a ovesnou kaši.

Jíst venku bylo navíc i podstatně zajímavější. Tam se toho dělo! Vozy s nákladem jezdily sem a tam a neustále se vykládalo nové a nové zboží. Stánky, které postavili předchozí noci, byly ozdobené barvami a insigniemi jednotlivých Cechů. Nejvíce stánků bylo postaveno na širokém dvoře před vlastním sídlem Pána Držby, kde byly také dlouhé taneční parkety s pódii pro Harfeníky. Tenna veškerou aktivitu nadšeně sledovala, nikdy předtím neviděla mumraj, který takovou slavnost nevyhnutelně provázel. Díky svému včerejšímu běhu se cítila o poznání lépe, protože už věřila, že svůj první Okruh dokončí. A ještě měla to štěstí vidět drakeny, jak se náhle objevují ve vzduchu nad Fortskou Držbou.

„Ach, ti jsou krásní,“ řekla, když si všimla, že se Rosa a Spacia také dívají, jak ta nádherná stvoření přistávají a z jejich hřbetů elegantně seskakují jejich jezdci.

„Ano, to jsou,“ řekla Rosa zvláštním tónem. „Jenom bych si přála, aby pořád nemluvili o tom, že se tu zase objeví Vlákna.“ Otrásla se hrůzou.

„Myslíš, že se vážně objeví?“ řekla Tenna, která byla několikrát v Bendenské Stanici a věděla, že všichni weyreni si jsou jisti, že se Vlákna vrátí. Copak nebylo za zimních večerů vidět v Kamenném Oku Krvavici?

Rosa se otrásla. „Ať se klidně vrátí, ale ať je hlavně nikde nepotkám.“

„Všimla jsem si, že Benden opravil všechny přístřešky proti Vlákňům,“ řekla Tenna.

Spacia se otrásla. „Byli bychom blázni, kdybychom něco riskovali, nebo ne?“ Zašklebila se. „Určitě by se mi ale nelíbilo sedět uvnitř jedné z těch skříní, když by všude okolo mě dopadala Vlákna. Vždyť i skříň v Silvinině skladu je větší. Co kdyby třeba praskla, Vlákna se dostala dovnitř a já nemohla ven?“ gesty naznačila hrůzu a zděšení.

„K něčemu takovému nikdy nedojde,“ řekla Rosa přesvědčeně.

„Pán Groghe přece nechal zničit všechnu zeleň v celé Držbě,“ poznamenala Spacia a ukázala okolo sebe.

„To ale nebylo jenom proto, že mu to drakeni přikázali, ale také kvůli slavnosti,“ řekla Rosa pohrdavě. „Podívejte, přicházejí Poslové z Bollu...“ vyskočila na nohy a zamávala na Posly, kteří se právě objevili na cestě vedoucí z jihu.

Běželi bez námahy, jejich nohy se pohybovaly pravidelně a lehce. Rozhodně je tedy na co se dívat, pomyslela si Tenna pyšně.

„Museli vyrazit minulou noc,“ řekla Rosa, „vidíš Cleva, Spacio?“

„Třetí odzadu,“ řekla Spacia a ukázala na něj prstem. „Jako kdyby mohl někde chybět!“ dodala posměšně a mrkla na Tenu. Pak Tenně zašeptala: „Ona si byla tak jistá, že nepřijde... Cha cha!“

Tenna se usmála, protože najednou pochopila, proč chtěla Rosa dnes ráno sedět venku a proč pro klah vždycky posílala Spaciu.

Najednou, jako kdyby příchod právě této skupiny byl nějakým signálem, byla slavnost připravena začít. Všechny stánky byly dokončené a Harfeníci seděli na pódiu. Pak Rosa ukázala na široké schody vedoucí na náměstí, na nichž stáli Pán a Paní, kteří vypadali ve svých hnědých slavnostních oděvech skutečně velkolepě. Vedle nich stáli dračí jezdci a houfec lidí, mladých i starších, kteří byli s Pánem Držby nějak spřízněni. Podle Rosy měl Pán Groghe velkou rodinu.

„Rychle, ať nezmeškáme zahájení,“ řekla Spacia Tenně. Rosa doprovodila Cleva do Stanice a pomohla Pendě naservírovat skupině z Bollu druhou snídani po jejich dlouhém běhu.

Zbylé dvě dívky mezitím získaly výborná místa, odkud viděly Pána, jak prochází mezi lidmi.

„Támhle je Haligon,“ řekla hrubě Spacia a ukázala na něj.

„Který?“

„Ten v hnědé,“ řekla Spacia.

Ne že by teď Tenna byla moudřejší. „Tam je ale spousta lidí, kteří mají hnědý oblek.“

„Jde právě za Pánem Groghem.“

„Vždyť je tam spousta lidí.“

„Má z nich nejkudrnatější vlasy,“ dodala Spacia. Muži, kteří odpovídali tomu popisu, tam byli hned dva, ale Tenna se rozhodla, že z oněch dvou mladých mužů to bude ten menší, ze kterého vyzařovala pýcha. To bude určitě Haligon. Byl velmi hezký, ačkoliv jí se víc líbil ten vyšší: možná nebyl tak hezký, ale krásně se usmíval. Haligon si o sobě zjevně myslel velmi mnoho, soudě podle nadutého výrazu jeho tváře.

Tenna kývla. Musí mu dát co proto, a taky to udělá.

„Pojď, převlékneme se, než vyjdou nahoru,“ řekla Spacia a dotkla se Tenniny ruky, aby upoutala její pozornost.

Teď, když už věděla, kdo je Haligon, soustředila se Tenna na svůj vzhled. Spacia jí pomáhala; načechrala jí vlasy okolo tváře a nanasla jí na rty růž a na oči stíny.

„Zdůrazníme je modrou, i když ve skutečnosti jsou tvé oči šedé, že?“

„Záleží na tom, co mám na sobě,“ Tenna na sebe mrkla do dlouhého zrcadla v pokoji a zálibně se zadívala, jak jí okolo kotníků víří sukně. Do svých vypůjčených červených bot si vzala silnější ponožky, jak navrhla Spacia, takže jí seděly a vypadaly prostě báječně. Tenna byla se svým vzhledem nadmíru spokojená. A s kapkou uspokojení musela připustit, že vypadá „hezký“.

Spacia stála vedle ní, žlutou sukni v zajímavém kontrastu k Tennině temně modré.

„Raději najdu nějaké poselské insignie, nebo si každý bude myslet, že jsi nějaká nová Harfenice.“

Ačkoliv Spacia prohledala všechny šuplíky, žádné bohužel nenašla.

„Budu se tedy tvářit jako Harfenice,“ řekl Tenna promyšleně, „alespoň budu mít čas jednat dříve, než mne Haligon začne podezřívát.“

„To je nejspíš dobrý nápad,“ souhlasila Spacia.

Pak dovnitř vběhla Rosa a chystala převléknout.

„Nepotřebuješ pomoc?“ zeptala se Spacia, když Rosa sundávala z věšáku své růžové šaty s květinovým vzorem.

„Ne, ne, ale běžte dolů a držte Felishu od Cleva. Je rozhodnutá ho dostat. Vyjela po něm, ještě než dojedli, a teď se do něj zavěsila, jako kdyby byli manželé.“ Rosin hlas byl slyšet nezřetelně, jak se snažila přetáhnout si šaty přes hlavu. Najednou bylo slyšet, jak se něco trhá, a Rosa vykřikla. „Ach, ne! Co mohlo prasknout? Co mám dělat? Jak moc je to špatné, vidíte to někdo?“

Zdálo se, že šaty jen trochu povolily ve švu, a Spacia popadla jehlu a pustila se do oprav, protože Rosa byla příliš rozrušená myšlenkami na svou sokyni. Tenna se nabídla, že půjde dolů.

„Viš, který z nich je Cleve?“ zeptala se Rosa úzkostlivě, ale Tenna kývla a opustila pokoj.

Felishu poznala dříve než Cleva. Dívka měla ohon z černých kudrnatých vlasů, které jí částečně spadaly do obličeje, a okázale flirtovala s vysokým Poslem s výraznými čelistmi. Měl přívětivý úsměv, ačkoliv vypadal poněkud nepřítomně, jako kdyby někoho vyhlížel na schodech. Tenna se ulevilo. Rosa pomoc nepotřebuje. Cleva zjevně příliš nebavilo Felishino kvokání ani to, jak neustále pohazovala vlasy, aby se dotkly jeho obličeje.

„Cleve?“ oslovila ho Tenna, když se k němu přiblížila. Felisha ji probodla pohledem a trhla hlavou, aby jí dala najevo, že má zmizet.

„Ano?“ pohnul se Cleve o krok blíže k Tenně a o krok dále do Felishy, která k němu natáhla ruku, jako by chtěla ochránit své vlastnictví, což Cleva zjevně otrávil.

„Rosa mi říkala, že jsi měl s Haligonem také nějaký incident?“

„Ano, to je pravda,“ řekl Cleve, který se soustředil na hovor a zároveň se pokusil vymknout Felishe. „Před šesti nebo sedmi dny mne povalil na bollske cestě. Ošklivě jsem si při tom vymkl kotník. Rosa říkala, že tebe shodil do trnovníku a že jsi byla samý trn. Prý tě srazil v té zatáčce v horách, je to tak?“

Tenna mu ukázala rány na ruce.

„To je strašné!“ řekla Felisha neupřímně. „Ten chlap jezdí tak bezohledně.“

„To tedy jezdí,“ řekla Tenna a na dívku se ani nepodívala, i když se příjemně usmála. Určitě nepatřila mezi Posly. Pokud na sobě měla nějaké cechovní insignie, zakrývaly je její dlouhé vlasy. Tenna se otočila ke Clevovi. „Spacia mi říkala, že znáš hodně místních koželuhů. Potřebovala bych nové boty.“

„Copak tam, odkud jsi, nevydělávají kůže?“ zeptala se Felisha ironicky.

„Jsi ze Stanice Devadesát sedm, že ano?“ řekl Cleve s úsměvem. „Sám jsem se chtěl po nové kůži podívat a při slavnosti je největší šance najít nějakou za dobrou cenu,“ vzal Tenu za ruku a vydal se s ní napříč místností ke dveřím, pryč od Felishy, která se tvářila nesmírně rozzlobeně, že jí utíkají.

„Děkuji ti, Tenno,“ řekl Cleve, který vydechl ulehčením, když se jim podařilo proniknout na náměstí, kde se slavnost konala. „Tahle dívka je hotové neštěstí.“

„Patří mezi bollske Posly? Nepředstavila se mi.“

Cleve se zachichotal. „Ne, je z Cechu Tkalců,“ řekl pohrdavě, „ale moje Stanice doručuje zprávy pro jejich Mistra.“ Zašklebil se.

„Tenno?“ zavolal Torlo ode dveří a oni se zastavili, aby je mohl dohnat.

„Ukázal ti už někdo Haligona?“ zeptala se.

„Ano, Rosa se Spacií. Stál přímo za Pánem. Až se s ním setkám, promluví si s ním.“

„Hodné děvče, hodné děvče,“ řekl Torlo, stiskl jí pevně ruku, aby jí dodal odvahy, a pak se vrátil do Stanice.

„Ty si s ním chceš promluvit?“ zeptal se Cleve, oči překvapením navrch hlavy.

„No a co? Mám snad mlčet? Samozřejmě že si to s ním chci vyřídit,“ řekla Tenna zamyšleně. „Měla bych mu provést něco podobného, co udělal on mně, nemyslíš?“

„Myslel jsem, že jsi upadla na trnovník?“ zeptal se Cleve, který to vzal doslova. „Tady na náměstí nic takového neroste.“

„Srazit ho na zem by mi úplně stačilo,“ odpověděla. Mělo by být přece jednoduché podrazit někomu v takovém davu nohy. Ráda by totiž udělila Haligonovi svou lekci tak, aby to bylo všem na očích. Vždyť k ní museli volat i Ranhojiče Bevenyho. Musela se mu pomstít, už kvůli tomu, aby pověst Poslů zůstala zachována. Zhluboka se nadechla. Bude stačit podrazit mu nohu? Ostatně je to na ní, ona s ním má nevyřízené účty za jeho bezohledné chování, které mělo za následek to, že potřebovala Ranhojiče. A také poslední tři dny nemohla pracovat - a přišla o výdělek.

„To je nádhra,“ vydechla, když uviděla látky vyložené před tkalcovským Cechem: zářivé barvy a květinové vzory, pruhy pastelových i tlumených barev. Musela si dát ruce za záda, protože téměř nemohla odolat pokušení se jich dotknout.

Cleve pokrčil nos. „Tohle je zboží Felishina Cechu.“

„Tahle červená je tak krásná...“

„Ano, je to dobrý Cech...“

„I když tam je ona?“ zasmála se Tenna tomu, jak neochotně připouští, že je na Felishe něco dobrého.

„Ano...“ a smutně se ušklíbl.

Minuli stánek Cechu Sklářů: sklenice všech tvarů a barev, džbány všech velikostí, zrcadla se zdobenými i obyčejnými rámy.

Tenna do jednoho z nich pohlédla, ale téměř se nemohla poznat, ještě že vedle ní stál Cleve. Narovnála záda a pousmála se na neznámou dívku z obrazu v zrcadle.

Následující stánek s pestrým zbožím patřil krejčovskému Cechu. Jejich výrobky sváděly k vyzkoušení: šaty, sukně, kalhoty i mnohem intimnější výbava - nádherné zboží, pro které se kupci určitě nebudou hledat dlouho.

„Kde je Rosa tak dlouho?“ zeptal se Cleve a otočil se, aby viděl na stanici.

„To ti můžu klidně říct: chce kvůli tobě vypadat skvěle,“ řekla Tenna.

Cleve se pousmál. „Vždycky vypadá skvěle.“ A pak najednou zrudl.

„Je to velmi milá a laskavá dívka,“ řekla Tenna upřímně.

„Už jsme tady,“ řekl a ukázal na kůže, které vystavoval stánek v rohu náměstí. „Myslím, že tu těch stánků bude více. Fortská slavnost je dost významná, aby přilákala hodně řemeslníků. Teď uvidíme, co tu pro nás mají. Umíš smlouvat? Jestli ne, nechal bych na Rosu, ta to totiž umí velmi dobře. Tebe tu neznají a mohli by si myslet, že zaplatíš cokoliv.“ Tenna se potutelně usmála: „Mám v plánu dostat za své peníze co nejvíce, to tě ujistí.“

„Asi bych tě neměl učit běhat,“ řekl Cleve s jemným náznakem omluvy ve svém hlase.

Tenna mu oplátila úsměv a pak začala obhlížet stánek s kůžemi. Právě v tu chvíli je dostihla Rosa a políbila se s Tennou, jako by se od nich neoddělila teprve před patnácti minutami. Cleve Rosu objal jednou rukou okolo ramen a zašeptal jí něco, co Rosu rozesmálo. Okolo trojice, stojící uprostřed široké uličky, proudili ostatní nakupující. Tenna brala kůže do rukou a pozorně zkoumala jejich kvalitu. Muž za pultem dělal, že si nevšímá, jak jeho zboží obhlíží. Kromě toho se rozhlížela, jestli mezi nakupujícími neuvidí Haligona.

Když si ti tři poprvé prošli celý trh, bylo tam už tolik lidí, že bylo skoro nemožné se v davu pohnout. Ale právě množství lidí tvořilo tu pravou atmosféru, kterou Poslové nasávali plnými doušky. Jejich práce byla osamělá, často trávili dlouhé hodiny bez rodiny a přátel. Pravdou je, že jim jejich práce přinášela uspokojení, že dělají to, co mají rádi, a že je to navíc důležité i pro ostatní, ale když nesli zprávu v chladném dešti či sněhové bouři, příliš na výhody své práce nemysleli. Spíš si uvědomovali její nevýhody – to, co neměli a co jim chybělo.

Stánky s občerstvením nabízely všechny druhy nápojů a pokrmů. Proto když Poslové dokončili prohlídku stánků, koupili si jídlo a pití a posadili se ke stolům okolo tanečního parketu.

„Tamhle je!“ řekla najednou Rosa a ukázala přes náměstí ke skupince mladých mužů, kteří obdivovali děvčata v slavnostních úborech. Bylo zvykem mít na slavnosti svého partnera, někoho, s kým se člověk prošel, povečeřel, zatančil si a vůbec dělal všechno, na co měl v ten slavnostní den chuť. Každý věděl, jak se věci mají, a bylo proto zvykem domlouvat se předem, aby nedošlo k nedorozuměním.

Tohle přece byla ideální situace, ve které by mohla Haligona ponížit. Místo, kde stál s přáteli, bylo vedle silnice, prašné a znečištěné od zvířat, která tudy táhla vozy se zbožím. Bude vypadat hloupě, když bude mít úplně špinavé šaty. S trochou štěstí se jí podaří vyválet ho i s jeho slavnostním oděvem v prachu.

„Promiňte,“ řekla Tenna a odložila pití. „Musím jít vyrovnat skóre.“

„Skvěle!“ Rosa rozšířila oči a vyrazila ze sebe běžecské „jo-ho“, aby dodala Tenně sebedůvěry. Ta si to namířila napříč přes dřevěný taneční parket.

Haligon byl stále ve společnosti vysokého muže, něco mu se smíchem sděloval a pozoroval krásné dívky, které se proměnovaly po náměstí. Ano, to je ten správný okamžik dát mu co proto.

Tenna k němu přistoupila zprava a poklepala mu na rameno. Otočil, aby jí odpověděl, a usmál se na ni, v očích zájem a obdiv. Díval se na ni tak troufale, že si ani nevšiml, jak Tenna napráhla pravou ruku. Dala do rány váhu celého svého těla a zamířila přesně na jeho bradu. Padl na záda v bezvědomí jako zasažené zvíře. A zrovna na hromádku výkalů.

Tenna po ráně znovu nabyla rovnováhy a s pocitem dobře vykonané práce se otočila a zamířila nazpět.

Byla na půl cesty zpět k Rose a Clevovi, když za sebou uslyšela něčí kroky. A tak byla připravená, když jí popadl za ruku a zastavil ji.

„Co to všechno mělo znamenat?“ Byl to ten vysoký muž v hnědém, jenž ji zastavil a pohlédl jí do tváře s neličeným překvapením. Na okamžik se však zahleděl i na její šaty, které dávaly skvěle vyniknout její postavě.

„Myslela jsem si, že by bylo dobré oplátit mu jeho bezohlednost,“ řekla a chtěla pokračovat.

„Počkejte minutku. Co vám udělal? Já vás tu nikdy předtím neviděl a ani on se nikdy nezmínil, že by poznal někoho, jako jste vy. A to by určitě udělal!“ uznale se na ni zadíval.

„Vážně?“ Tenna potřásla hlavou. Oči měli skoro ve stejné výšce. „Tak dobrá, shodil mě do trnovníků.“ A ukázala mu své ruce. Zdálo se, že začíná chápat.

„Do trnovníků? Ty jsou přece v tomhle období nebezpečné.“

„To jsem poznala... na vlastní kůži,“ odpověděla sžíravě.

„Ale kde? Kdy?“

„To není důležité. Jen jsem chtěla vyrovnat skóre.“

„Ovšem,“ řekl s respektem. „Ale jste si jistá, že to určitě byl můj bratr?“

„Znáte všechny Haligonovy přátele?“

„Haligonovy?“ zamrkal. Nastala krátká pauza, jako by o něčem přemýšlel. Pak řekl: „Myslím, že ano.“ Nervózně se zasmál a pokynul jí, aby pokračovala v cestě. Pochopila, že ji nemínil obtěžovat, a to jí dodalo sebevědomí.

„Je toho víc, proč si Haligon tuhle lekci zasloužil,“ řekla. „Chová se hrozně bezohledně.“

„A vy jste si umínila, že ho naučíte, jak se chovat?“ přikryl si ústa, ale ona si všimla, že jeho oči jiskří potlačovaným smíchem.

„Někdo to musí udělat.“

„Myslíte? A co vám provedl? Nestává se často, aby... Haligon... upadl. Nemohla jste si to s ním vyřídit v soukromí? Vždyť jste úplně zničila jeho slavnostní oblečení!“

„Tohle místo jsem vybrala naschvál. Jen ať pocítí, jaké to je, zničehonic upadnout.“

„To určitě. A kde jste se s ním potkala?“

„Uprostřed noci se hnál jako blázen po běžecké stezce a...“

„Ach tak,“ zarazil se a přes tvář se mu mihl zvláštní, téměř provinilý výraz. „Kdy to bylo?“ zeptal se jí najednou zcela vážný.

„V noci před čtyřmi dny, v zatáčce v horách.“

„A?“

„Srazil mne do trnovníků.“ Vyhrnula si sukni a ukázala mu rány na noze a potom i ruku.
„Zanítlo se to?“ zeptal se s opravdovým zájmem. Zřejmě dobře znal nebezpečí, které skrývaly trnovníkové keře.
„Byla jsem plná trnů,“ řekla hrubě. „Musel mě navštívit Ranhojič Beveny a tři dny jsem nemohla pracovat.“
„To je mi líto.“ Znělo to upřímně, tvářil se zasmušile. Pak mírně potřásl hlavou a opatrně se na ni usmál. Poznala, že se mu líbí. „Jestli mi slíbíte, že mě nesrazíte na zem, tak bych vám rád řekl, že takovou Poselkyni, jako jste vy, jsem ještě neviděl.“ Na kratičkou chvíli se zadíval na její živůtek a pak jí znovu pohlédl do očí. „Raději se podívám... jestli se Haligon již vzpamatoval.“
Tenna se zadívala do míst, kde ležela její oběť, pak mu pokývla a vrátila zpět k Rose a Clevovi.
Byli celí bledí a v šoku.
„Tak! Čest našeho Cechu je zachráněna,“ řekla a usedla na své místo.
Rosa a Cleve si vyměnili pohledy.
„Ne,“ řekla Rosa, naklonila se k ní a položila jí ruku na ruku. „To nebyl Haligon, koho jsi srazila.“
„Nebyl? Ale to byl přece ten muž, kterého jste mi ukázaly, ten v hnědém...“
„To je Haligon. Ten, co tě doprovázel přes parket. Ten, co jsi se s ním bavila. Tomu jsi určitě co proto nedala.“
„Ach bože.“ Tenna se musela slabostí opřít o židli. „Srazila jsem špatného muže?“
„No jo,“ řekla Rosa a oba pokývali hlavou.
„Ach bože,“ a začala se zdvihát, ale Rosa ji rychle zastavila.
„Nemyslím, že by omluvy pomohly.“
„Ne? A koho jsem to vlastně praštila?“
„Jeho dvojče, Horona, který je sice také dost špatný, ale jiným způsobem.“
„A docela ráda, protože to, jak se na mne podíval...“ Tenna napůl přesvědčila sama sebe, že muž, kterého udeřila, si to zaslouhoval také.
„Horon je poněkud surový a hezké dívky by si s ním neměly nic začínat. Především o slavnosti.“ Pak si Rosa dala ruku před pusku a rozesmála se. „Prohlížel si tě od hlavy až k patě. My jsme si mysleli, že jsi ho uhodila kvůli tomu.“
Tenna si uvědomila, jak silně ho udeřila, a začala si mnout klouby na prstech.
„Možná jsi někomu udělala radost,“ řekl Cleve s úšklebkem. „Taková rána.“
„To mne naučili bratři,“ řekla Tenna nepřítomně, s pohledem upřeným na skupinu naproti. Docela se jí ulevilo, když pomohli Horonovi zpátky na nohy. Ale potěšilo ji, když viděla, že kulhá a potřebuje pomoc. Potom, když se skupinka okolo Horona rozestoupila, uviděla Haligona, jak si to míří na Stanici. „Ajaj. Pročpak jde asi na Stanici?“
„Toho bych se nebála,“ řekla Rosa a vstala. „Torla určitě potěší, když mu bude moct znovu vyčist, jak ohrožuje Posly.“
„I když nejsou tak hezcí jako ty,“ řekl Cleve. „Pojďme se podívat na tu kůži.“
Vrátili prázdné skleničky zpátky do stánku s občerstvením. Tenna vrhla další pohled ke Stanici, ale po Haligonovi ani Torlovi tu nebylo ani stopy, i když lidé tu jinak bylo dost. Jak jinak, v den slavnosti. Měla by snad srazit na zem ještě Haligona? Aby uspokojila hrdost Cechu? To by však nebylo tak snadné, když už znal její úmysly.
Když obešli stánky podruhé, rozhodli se, že zjistí, za jaké ceny se zboží nabízí. U prvního stánku se do rozhovoru pustil Cleve, aby tak skutečného kupce ochránil před lichotkami Koželuha, tovaryše jménem Ligand.
„Modrou barvu pro Harfenici?“ začal Ligand a podíval na Tenu. „Myslím, že jste si před chvílí prohlížela moje zboží.“
„Jsem z Cechu Poslů,“ řekla Tenna.
„Jí prostě modrá sluší nejvíc,“ řekla rychle Rosa, aby se Tenna nemusela přiznávat, že má na sobě vypůjčené šaty.
„To je pravda,“ řekl Ligand. „Ale nikdy bych nehádal, že jste Poselkyně.“
„Proč ne?“ zeptala se Rosa nasupeně.
„Protože máte na sobě modrou,“ řekl Ligand uctivě. „Tak jakou barvu byste si vybrala v tento nádherný slavnostní den?“
„Líbila by se mi tmavě zelená,“ ukázala Tenna na úhledný sloupeček kůží různých odstínů této barvy, který byl na polici za ním.
„Dobrá volba,“ řekl a obratně se natáhl, zdvihl těžké kůže a položil je na pult. Pak se přesunul na druhý konec stánku, kde nějáci dva muži zkoumali masivní opasky.
„Zelená se alespoň neušpiní od mechu na stezce,“ poznamenala Rosa, když se Tenna začala probírat hromádkou a prsty zkoušela, jak je kůže kvalitní.
„My z Bollu máme rádi červenohnědou,“ řekl Cleve. „Protože půda u nás má přesně takový odstín. A mechu se tam v tom vedru nedaří tolik jako na severu.“
„Zato v I genu se mu daří skvěle,“ řekla Tenna, která tudy běhala.
„Určitě,“ řekl Cleve zamyšleně. „Mně se líbí tahle,“ dodal a natáhl ruku ke kůži dřív, než ji mohla Tenna odložit. „Hezká temně smaragdová.“
Tenna si ji prohlédla lépe. „Je příliš velká. Potřebuju jen letní boty, a on by ji určitě nechtěl stříhat.“
„Tak co, už jste našla něco, co se vám líbí? Tahle je za dobrou cenu.“ Ligand si všiml všeho, co se u jeho stánku dělo. Hmátl po kůži, aby se podíval na značku na spodní straně. „Dal bych vám ji za devět marek.“
Rosa vzdychla. „I za pět by to byla zlodějina.“ Pak ji zamrzelo, že protestovala tak ostře. Jen aby Tenně obchod nepokazila.
„Máš pravdu,“ řekla Tenna, která mohla utratit jen čtyři marky. Ještě jednou se na kůži podívala, pak se na Liganda zdvořile usmála a všichni tři odešli.
„Lepší kvalitu nikde nenajdete,“ volal za nimi Ligand.
„Kvalita to byla dobrá,“ zamumlala Tenna, když odcházela. „Ale víc než čtyři marky nemůžu zaplatit.“
„Snad se nám podaří najít dobrou kůži i za tyhle peníze, i když to asi nebude tak pěkná zelená,“ řekla Rosa bezstarostně.

Ovšem i když obešli všechny stánky a viděli všechny zelené kůže, které byly k mání, nenašli ani takovou zelenou, ani stejně nádherně jemnou kůži.

„Jenže já mu nemohu dát ani pět marek, i kdybychom ho nakrásně přemluvili, aby šel s cenou dolů,“ řekla Tenna. „Ale ta hnědá u třetího stánku nebyla špatná, co myslíte?“

„Pozor,“ řekla Rosa polekaně a zastavila se.

Cleve se zastavil také, ale Tenna nechápala, co se děje. Pak se však z davu vynořil nějaký muž a postavil se jim přímo do cesty. Uvědomila si, že ho zná z ranního slavnostního zahájení. Byl to Pán Groghe.

„Poselkyně Tenna?“ zeptal se formálně. Ale v jeho široce posazených očích nebyla zloba.

„Ano,“ odvětila a mírně zdvihla bradu. Je tu snad kvůli tomu, aby jí vyčinił, že udeřila jeho syna? Přece nemůže jen tak přiznat, že uhodila nepravého.

„Mohli bychom se i s vašimi přáteli na chvíli posadit támhle?“ řekl Pán Groghe a ukázal směrem k prázdnému stolu. Vzal ji za loket a jemně ji vedl tím směrem, pryč od proudění davů.

Tenna si zmateně pomyslela, že ani jeho výraz, ani tón jeho hlasu nejsou pánovitě. Byl neočekávaně dvorný. Tělnatý muž s plnou tváří a počínající pleší se usmíval na každého, kdo se na něj cestou ke stolu podíval. A takových zvědavých očí nebylo málo. Očima vyhledal muže, který roznášel víno, a vztyčil čtyři prsty. Číšník kývl a pospíšil si je obsloužit.

„Musím se vám omluvit, Poselkyně Tenno,“ řekl tlumeným hlasem, tak aby to slyšeli jen oni čtyři.

„Prosím?“ Rosa ztuhla překvapením. Tenna zaváhala jen na okamžik: „Vy, Pán Groghe?“

„Ověřil jsem si, že můj syn, Haligon, vás před čtyřmi dny srazil na zem a způsobil vám taková zranění, že jste nemohla běhat,“ Pán Groghe se zamračil. „Přiznávám, že jsem už dříve slyšel nějaké stížnosti, že používá vaši stezku. Správce Stanice Torlo mě informoval o několika případech, kdy ke kolizi nedošlo jen náhodou. Můžete si být jistá, že od nynějška už Haligon po běžeckých stezkách, které nezřídil a neudrží, jezdit nebude. Vy jste ze Stanice Devadesát sedm? Z Keroonské Držby?“

Tenna se zmohla jen na krátké přikývnutí. Nemohla uvěřit tomu, co se dělo. Pán Držby se omlouvá jí?

„Můj syn, Haligon, neměl tušení, že uprostřed noci někoho málem přejel. Možná že je bezohledný,“ a Groghe se trochu shovívavě usmál, „ale určitě by nikdy nikomu vědomě neublížil.“

Rosa šťouchla Tenu do žeber a Tenna si uvědomila, že musí tuhle příležitost dokonale využít, ne kvůli sobě, ale kvůli všem ostatním Poslům.

„Pane Groghe, já... my všichni,“ a gestem zahrnula Rosu a Cleva, „jsme vám nesmírně vděční, že jste se postaral, abychom mohli své stezky využívat bez rizika, že se s někým střetneme. Jen jsem chtěla varovat ostatní Posly. Tam v kopcích jsou zatáčky a fouká tam vítr, který překryje každý zvuk. Mohlo se mi stát něco skutečně vážného. Stezky nejsou příliš široké, jak víte.“ Přikývl a ona kurážně pokračovala. „A navíc byly zřízeny pro pěší, ne pro jezdce.“ Znovu přikývl. „Myslím, že Fortská Stanice vám bude nesmírně vděčná za to, že jste se zasadil, aby byly stezky i nadále jen pro Posly.“

Nic dalšího ji nenapadlo, tak se odmlčela a nervózně se usmála.

„Báječně a po právu jste mi vyčiniła, Tenno.“ Vrátil jí úsměv a jeho oči na chvíli pátravě pohlédly na její živůtek. „Jste velmi hezká dívka. A ta modrá vám sluší.“ Natáhl se, aby jí podal ruku, a pak se zdvihl k odchodu. „Řekl jsem Torlovi, že to ježdění přestane,“ a vesele dodal: „Užijte si slavnost, Poslové, a vychutnejte si to víno.“

S úsměvem odešel a nechal je tam sedět dočista zkaženě. Rosa se vzpamatovávala první a pořádně si přihnula ze své sklenice.

„Torlo měl pravdu, zvládla jsi to báječně,“ řekla. „A tohle víno je zatraceně dobré.“

„Jaké jiné by mohli nabídnout Pánovi Groghemu?“ řekl Cleve a pokradmu se zmocnil skleničky, jež patřila Pánu Groghemu, který se téměř ani nenapil. „Můžeme se rozdělit.“

„Nemohu uvěřit, že se Pán Groghe omlouval...“ Tenna potřásla hlavou a položila si ruku na hrud', „...mně. Tenně.“

„Byla si přece jediná, komu se doopravdy něco stalo, ne?“ řekla Rosa.

„Ano, ale...“

„Jak se to dozvěděl lord Groghe?“ dokončil Cleve za Tenu, která zaváhala.

„Přece jsme viděli Haligona, jak jde na Stanici,“ řekla Rosa a znovu si ucucla vína. Zavřela oči a vychutnávala si jeho chuť. „A Pán Groghe je čestný člověk, i když si normálně myslí, že jsou ženy hloupé. V jádru je slušný.“ Pak se znovu zachichotala. „A také pomohlo, že jsi hezká. Haligon má rád hezké dívky a jeho otec také, i když ten se jen dívá.“

Tři Poslové byli tak zabráněni do hovoru, že si ani nevšimli, že se k nim blíží Haligon. Najednou však stál u nich a před Tenninými očima rozbalil zelenou kůži z Ligandova stánku.

„Přijměte to prosím na důkaz omluvy, Tenno. Doopravdy jsem netušil, že tam v té zatáčce někdo je,“ řekl Haligon a s očima upřenými na Tenninu tvář se zdvořile uklonil. Pak se usmál. „Správce Stanice mi vynadal hned třikrát. A můj otec také.“

„Vy jste Tenně nevěřil?“ zeptala se ho Rosa směle.

„Jak bych mohl pochybovat o jejích zraněních, když mi je ukázala?“ řekl Haligon a stejně jako jeho otec mávl na číšníka. Cleve mu pokynul, aby se posadil.

„Je... je váš bratr v pořádku?“ zeptala se Tenna. Myslela na to celou tu dobu, co mluvila s Pánem Groghem, ale jeho se zeptat neodvážila.

Haligonovy oči se vesele zatřpytily. „Docela jste mu ukázala.“

„Obvykle nerozdávám takové rány, po nichž lidé padají na zem,“ začala Tenna a Rosa ji znovu tajně šťouchla do žeber.

„Pokud to ovšem nepotřebují.“ Naklonila se dopředu, dál od Rosy. „Chtěla jsem praštit vás.“

Haligon se podrbal na bradě. „Jsem rád, že jste to neudělala. Když mi Mistr Torlo říkal, že jste tři dny nemohla běhat,

pochopil jsem, co jsem provedl. Řekl mi i o těch dalších incidentech. Přijala byste prosím jako omluvu tuto kůži?“
„Váš otec se již omluvil.“

„Ale já se chci omluvit sám za sebe, Tenno,“ řekl a jeho hlas najednou zazněl slavnostně.

„Přijímám, ale...“ užuž chtěla kůži odmítnout, jenže Rosa ji znovu rýpla do žeber. Teď už ji žebra opravdu bolela.

„Přijímám.“

„To je dobře, protože bych si jinak tuhle slavnost vůbec neužil,“ řekl Haligon a bylo vidět, že se mu ulevilo. Zdvihl skleničku, kterou mu právě přinesli, pokynul jejím směrem a napil se. „Mohl bych si s vámi zatančit?“

Tenna předstírala, že se rozmyšlí. Úplně ji vyděsil, přestože jí byl kromě toho prvního setkání velmi sympatický. Pro jistotu se posunula dál od Rosy, aby se vyhnula dalšímu rýpnutí.

„Doufala jsem, že si budu moci zatancovat tanec s vyhazováním,“ začala, a když Haligon dychtivě pootevřel ústa, aby ji o něj požádal, dodala, „ale moje pravá noha ještě není úplně vyléčená.“

„Ale určitě byste mohla zkusit nějaký klidnější tanec,“ řekl Haligon. „Zdalo se mi, že chodíte docela dobře.“

„Ano, chůze mi nevadí...“ Tenna tentokrát zaváhala na delší chvíli, „potěšilo by mě, kdybyste mi dělal partnera.“ Čimž mu umožnila, aby ji požádal o více než jen o jeden tanec.

„Budeme tedy tančit pomalu, co říkáte?“

„Nezapomeň, že Beveny si s tebou chtěl také zatančit,“ řekla Rosa nedbale.

„Kdy se začne tančit?“ zeptala se Tenna.

„Až bude úplná tma, po jídle,“ řekl Haligon. „Rád bych vás požádal, abych vám směl dělat partnera i při jídle.“

Zaslechla, jak se Rosa prudce nadechla, ale vlastně ho ani nechtěla odmítnout. „Bude mi potěšením,“ řekla vliďně.

Rychle domluvili podrobnosti a Haligon všem objednal další víno, aby si na to mohli připít, a pak opustil stůl.

„Teda Tenno,“ zamumlala Rosa, když sledovali, jak jeho vysoká postava mizí v davu.

Cleve se také usklíbl. „Dobrá práce. Doufám, že budeš ze svého Okruhu zpátky brzy pro případ, že bychom zase potřebovali pomoci s nějakým problémem.“

„Nechtěli byste laskavě mluvit o něčem jiném?“ řekla Tenna uštěpačně. Konečně mohla vzít tu krásnou zelenou kůži do rukou. „Nejspíš nás celou dobu pozoroval. Jak jinak by mohl vědět, kterou kůži jsem si vybrala?“

„Haligon není žádný hlupák,“ řekla Rosa. „Přestože se jako hlupák chová, když jezdí po běžeckých stezkách.“

„Nejspíš to Groghemu řekl on sám,“ řekl Cleve. „Přiznal se, a tím ukázal, že je v jádru poctivec. Ještě si ho nakonec oblíbím.“

„To je dobře, že je mezi námi jasno,“ řekl Rosa. „Přestože se nikdy předtím k užívání běžeckých stezek nepřiznal.“

Usmála se na Tenu. „Tak se ukázalo, že hezká dívka zmůže víc než taková obyčejná, jako jsem já.“

„Ale ty přece nejsi obyčejná,“ řekl Cleve rychle, a až pak mu došlo, že sedl Rose na lep a že z něj vylákala kompliment.

„Vážně?“ zeptala se a čtverácky se usmála.

„Ty jsi ale!“ vykřikl našťavaně, že byl zase jednou poražen. Pak se zasmál a rozlil mezi ně víno, co zbylo po Groghem.

„Příliš dobré, než aby tu zůstalo stát.“

Tenna se pak vrátila na Stanici, aby si schovala svou nádhernou kůži. Všichni Poslové jí blahopřáli a o překot ji žádali o tanec a společnost u večeře.

„No neříkala jsem to?“ řekla Penda s úsměvem od ucha k uchu a chytila Tenu za ruku, když odcházela. „Hezkou dívku každý vyslechne.“

Tenna se zasmála. „Hlavně že Haligon nebude jezdit po stezkách.“

„To nám slíbil jeho otec,“ poznamenala Penda, „ale určitě bude potřeba na něj dohlédnout.“

„Nech to na mně,“ řekla Tenna bezstarostně a vrátila se na náměstí. Nikdy předtím nezažila nic tak úžasného.

Páry se už začaly scházet u jam, v nichž se peklo maso, a Tenna si začala dělat starosti, jestli Haligon skutečně přijde.

Nemusel to myslet vážně, vždyť je syn Pána Držby. Pak se však objevil vedle ní a nabídl jí rámě.

„Přece bych nezapomněl,“ zamumlal a chytil ji za ruku.

Protože byla v páru se synem Pána Držby, byli obslouženi mnohem dříve než Cleve a Rosa. Víno, které Haligon objednal, bylo báječné, dokonce ještě lepší, než jaké pili odpoledne, takže když začal tanec, byla Tenna náramně veselá a uvolněná.

První tanec tančila s Grollym, kterému jej slíbila už dávno, a překvapilo ji, že Haligon netančil s žádnou jinou dívkou.

Čekal u stolu, až ji Grolly, sotva popadající dech, přivede zpět. Byl to dost svižný tanec, i když nebyl tak těžký jako tanec s vyhazováním. Následující tanec byl ve volnějším tempu a ona nabídla ruku Haligonovi, bez ohledu na to, že dobrá polovina mužských Poslů se už shromáždila okolo ní, aby ji požádala o tanec.

Přitáhl si ji obratným pohybem do náruče, a tak byli najednou tváří v tvář. Byla jen o málo menší než on, takže se jim tančilo lehce. Jednou obtančili parket a už měla plnou důvěru v jeho vedení.

Svíral ji oběma rukama a krásně se usmíval.

„Víte, kdy znovu poběžíte?“

„Už jsem běžela, krátkou trať dolů do přístavu,“ řekla. „Dobrá rozcvička.“

„Jak zvládnete běžet takové dlouhé vzdálenosti na vlastních nohou?“ zeptal se a jemně ji od sebe odstrčil, aby ji ve světle lampionů, které lemovaly taneční parket, pohlédl do tváře. Zřejmě to chtěl opravdu vědět.

„Částečně je to trénink. A částečně proto, že jsem z poselské rodiny.“

„Mohla byste v životě dělat ještě něco jiného?“

„Mohla bych, ale já běhám ráda. Má to takové zvláštní... kouzlo. Někdy se člověk cítí, jako kdyby mohl oběhnout celý svět. A mám ráda běhání v noci. Ten pocit, že jste sám a sám, jediný vzhůru a na nohou.“

„Jste příliš hezká na to, aby vás poráželi troubové, kteří jezdí po stezkách, kde nemají co dělat,“ řekl vřelým tónem. „Jak

dlouho už běháte?“

I teď to znělo, jako by ho to opravdu zajímalo. Ale Tenu napadlo, jestli nedělá chybu, když je sentimentální kvůli něčemu tak obyčejnému, jako je běhání.

„Téměř dva Oběhy. Je to můj první Okruh.“

„A já jsem ten zatrolený idiot, kvůli kterému jste ho musela přerušit,“ řekl omluvně.

Tenna už začínala vadit, že se jí pořád omlouvá.

„Jak často mi chcete připomínat, že vám mám odpustit?“ řekla se rty u jeho ucha. „Z té zelené kůže budu mít skvělé boty. Zajímalo by mě, jak jste věděl, že se mi líbí zrovna tahle? Snad jste mě nesledoval!“

„Otec mi řekl, abych vám nenabízel peníze, ale něco osobnějšího...“

„Doufám, že jste nedal Ligandovi tolik, kolik za ni původně chtěl?“ zeptala se ostře, protože nechtěla, aby utratil více, než bylo nutné. Trochu se zaklonila, aby mu viděla do tváře.

„Přece vám nemůžu říct všechno, Tenno. Udělal mi dobrou cenu. Problém byl,“ řekl Haligon žalostně, „že věděl, jak moc potřebuji právě tuto kůži. Drby jsou rychlejší než draci.“

Tohle Tenna věděla moc dobře, a doufala proto, že se domů dostane dřív, než si její rodina tenhle příběh vypočlechné náležitě zveličený.

„Mělo mě to napadnout,“ řekla. „Z té kůže si udělám dva páry letních bot a budu na vás vzpomínat, kdykoliv si je obuju,“ vzhledla k němu s úsměvem.

„To je víc, než jsem čekal,“ prohlásil Haligon spokojeně, posunul si ruku a přitáhl si ji k sobě blíž. „Vypadalo to, že se zajímáte jen o kůži, takže to nebylo příliš těžké. Nevěděl jsem, že si Poslové dělají boty sami.“

„Pochopitelně že si je děláme sami, je to mnohem lepší. Za případné puchýře si pak můžete sám.“

„Puchýře? To musí být pro Posla pohroma.“

„Skoro taková jako trny trnovníku.“

Ušklíbl se. „Budou vůbec někdy schopni to odčinit?“

„Můžete to zkusit.“ Mohla by s ním tančit celou noc. Byl to pravděpodobně ten nejlepší partner, s jakým kdy tančila. Ne že by jich měla nedostatek. Ale Haligon byl trochu jiný. Zjevně znal velmi mnoho různých kroků a ona musela celou tu dobu dávat pozor a nechat se jím vést. Možná to bylo proto, že byl synem Pána Držby.

„Možná je to proto, že jste Poselkyně,“ udivilo ji, že oba mysleli na totéž, „ale vy jste ta nejlehčí tanečnice, která kdy po Pernu chodila.“ Sevřel ji v náručí ještě pevněji a přitáhl si ji k těsně sobě.

Oba byli potichu, museli se soustředit na náročné kroky tance. Ten skončil na Tennin vkus příliš brzy. Neměla chuť vymanit se z jeho sevření. Ani on neměl příliš velkou chuť ji pouštět. A tak stáli na tanečním parketu, ruce podél těla, ale ne moc daleko od sebe. Hudba znovu spustila, tentokrát o něco rychleji, a než mohla něco říci, tak si ji Haligon přitáhl a pohnuli se v rytmu tance. Tentokrát se museli soustředit nejen na kroky, ale také na to, aby se nesrazili s dalšími tanečníky vířícími po parketu. Tři tance v řadě a Haligon ji odvedl z parketu, protože na pódium přišli noví hudebníci, aby se tihle mohli občerstvit. Se sklenicemi chladného bílého vína v rukou ji zavedl do stínu opuštěného stánku.

Usmála se a v duchu si nacvičovala, jak ho odmítné, kdyby se o něco pokusil.

„Nemyslím si, že byste byla ještě zraněná, Tenno,“ řekl konverzačně. „Obzvlášť, když vás už Správce poslal něco doručit. Co takhle zkusit ten tanec s vyhazováním?“

Byla to výzva.

„Uvidíme.“

Pauza.

„Takže zítra poběžíte znovu?“

„Raději budu s tím vínem opatrná, pro případ, že bych běžela,“ řekla s náznakem varování, když zdvihla sklenici ke rtům.

„Odsud k moři na jediný zátah?“

„Dost možná. Je jaro a na stezkách nebude sníh.“

„Běžela byste, i kdyby byl?“

„Nikdo z Poslů neřikal, že by sníh někde byl.“

„Máte uši otevřené, co?“

„Posel zkrátka potřebuje vědět, jak vypadají stezky.“ Věnovala mu přísný pohled.

„Tak dobře. Připravím pro vás nějaký dopis.“

„Tak dobře.“

Pauza.

„Vy vůbec nejste taková, jaká jsem si myslel, že budete,“ řekl Haligon s respektem.

„To samé bych mohla říci o vás, Haligone,“ odpověděla.

Noví hudebníci zahráli několik prvních akordů skladby, kterou budou hrát, aby lidé věděli, co se bude tančit.

Haligon objal Tenu kolem ramen a ona se nebránila. A nebránila se ani, když si ji oběma rukama přitáhl a jeho ústa našla její. Byl to hezký polibek, ne tak ledabylý jako jiné, ale zkušený, jako by už o líbání něco věděl. Objímal ji pevně, ale nemačkal ji. S respektem, pomyslíla si... a pak, když se polibek prohloubil a vyžádal si její spolupráci, přestala myslet na všechno a jenom si to užívala.

Haligon si ji velmi obratně přivlastnil na celý večer. Vždycky ji z tanečního parketu odvedl dříve, než ji mohl vyhledat někdo jiný. Mezi tanci se hodně líbali. Byl k ní mnohem uctivější, než si představovala, že bude. A také to řekla.

„S takovou ránou, jakou umíš dát...“ odpověděl. „Vsadím se s tebou o cokoli, že nebudu riskovat, že mi provedeš to co bratrovi.“

Ocenila také, že ji nenutil pít víno, ale pili nějaké jiné chlazené nápoje. Pak hudebníci spustili tanec s vyhazováním. Parket se až na několik vytrvalých párů vyprázdnil.

„Zkusíme to?“ navrhla a Haligonovo souhlasné pousmání jí stačilo.

Holeň ji najednou skoro nebolela, a navíc měla po celém večeru neochvějnou důvěru ve svého tanečního partnera. Jednou z figur tance bylo vyhození tanečnice co nejvýše. Pokud byla dívka dost šikovná, mohla se ve vzduchu ještě otočit, než ji její partner zase chytil zpátky. Byl to nebezpečný tanec, ale užilo se při něm spousta zábavy. Tennin starší bratr ji ho naučil velmi dobře, takže otočky ve vzduchu uměla. Mohla si být jistá, že na kterékoliv slavnosti na východě najde partnera, jakmile vešlo ve známost, jak dobrá je tanečnice.

Od prvního vyhození věděla, že Haligon je takový tanečník, jakého ještě neměla. Jednou se jí podařilo udělat hned dvě otočky, takže jí všichni začali tleskat. V jednom z těch vzácných okamžiků, kdy byli blízko sebe, jí Haligon zašeptal několik pokynů, takže byla na závěrečné vyhození připravená a důvěřovala mu, že ji nenechá spadnout na zem. Haligon ji zachytil loket nad podlahou, takže přihlízející napětím ani nedýchali. Druhá dívka takové štěstí neměla, ale utrpěla spíš její důstojnost, než že by se jí něco vážného stalo.

Cleve, Rosa, Spacia, Grolly a většina lidí ze Stanice se okolo nich shlukli, ještě než opustili taneční parket, a gratulovali jim za krásný tanec. Nabízeli jim pití, masové rolky a jiné delikatesy.

„Koukám, že vylepšuješ pověst Stanice,“ prohlásil hlasitě Cleve. „A Držby, samozřejmě,“ dodal velkoryse a uklonil se Haligonovi.

„Tenna je ta nejlepší tanečnice, se kterou jsem kdy tančil,“ odpověděl Haligon upřímně a otřel si tvář.

Pak se davem prodral Torlo a poklepal Tenně na rameno.

„Zítřka tě čeká práce, Tenno,“ řekl a zatvářil se varovně.

„Poběžím na pobřeží?“

„Přesně, jak jsi chtěla.“ Torlo se na Haligona přísně podíval.

„Mohl bych tě pak doprovodit na Stanici, Tenno?“ zeptal se Haligon.

Harfeníci spustili další tanec, tentokrát v pomalém tempu. Rosa a Spacia se na Tennu významně dívaly, ale ona jejich pohledům nerozuměla. Navíc znala své povinnosti Posla.

„Takže tohle je poslední tanec.“ Vzala Haligona za ruku a vedla ho na parket.

Haligon ji k sobě přitiskl a ona se pod jeho vedením úplně uvolnila. Nikdy ve svém životě takovou slavnost nezažila. Nakonec by mohla být ráda, že ji srazil ze stezky, a nastartoval tak běh událostí, který vyvrcholil této rozkošné noci. Neříkali nic, oba si vychutnávali tanec a hudbu. Když dohráli, odvedl ji Haligon z parketu a její ruku ve své ji vedl ke Stanici, jejíž dveře ozařoval lampion.

„Tak, Tenno, brzy dokončíš svůj první Okruh. Nejspíš to nebude tvůj poslední, nebo ano?“ zeptal se Haligon, když se zastavili v kruhu světla. Zdvihl ruku a uhladil si vlasy.

„Ne, to bych nerada. Chci běhat tak dlouho, jak budu moci.“

„Ale jistě budeš běhat sem a tam přes Světadíl, ne?“ zeptal se a ona kývla. „Chtěl bych mít v budoucnu vlastní Držbu, a tam vychovávat Posly. Myslím tedy zvířata, na kterých by jezdili kurýři,“ řekl. „Pokouším se najít zvíře, které by mělo vlohy k běhání, jež bych mohl podpořit. Jezdil jsem po vašich stezkách, abych si je otestoval. Myslíš, že mám nějakou šanci, že bys... třeba... možná... mohla běhat trochu častěji do této části světa?“

Tenna natočila hlavu na stranu, překvapená intenzitou a drsností jeho příjemného hlasu.

„To bych nejspíš mohla.“ A usmála se na něj. Tenhle Haligon ji lákal mnohem víc, než si vůbec uvědomoval.

Teď se na oplátku usmál on na ni a v očích mu četla výzvu. „Uvidíme se, nebo ne?“

„Ano, myslím, že ano.“

Naklonila se k němu, rychle ho políbila na tvář a vešla do Stanice, jen aby mu neřekla víc, než si mohla dovolit po tak krátké známosti. Ale možná že by mohli spojit své síly a vychovávat budoucí Posly společně — on ty čtyřnohé a ona ty dvounohé.

NAVŽDY DVA

Ru byl unavený, protože pomáhal svému otci nakládat rybářskou síť, kterou předchozí noci opravili, takže se teď za svou sestrou trochu loudal. Do tváře mu foukal čerstvý větřík a on byl zpátky na svém drakovi nad Istanským ostrovem — dost vysoko, aby viděl na horizontu stříbrný opar, který mu jasně říkal, že se blíží další Vlákna.

Už to začíná, Nerithe, řekl svému drakovi telepaticky a zkontroloval záchranná lana, která vedla k širokému opasku, jež během spadu Vlákén nosili všichni dračí jezdcí. Žádný další jezdec z jeho letky si změní Vlákén nevšiml a Neru věděl, že je jediný, kdo může stříbrná Vlákna sežehnout, než dopadnou na zem a zničí všechno živé, co se jim postaví do cesty. Leť rychleji, Nerithe! naléhal Neru na svého životního druha, svého vlastního draka. Musíme vystoupit výše a pokusit se je sežehnout, až se dostaneme blíže.

Neboj se, mám silná křídla, odpověděl Nerith, zamával křídly a letěl výš a rychleji než kdykoliv předtím. Když se dostali k Vlákům blíže, Nerith vypustil dlouhý jazyk ohně a spálil stříbrnou zmrzlina na neškodný popel.

Neru si prohlédl nebe okolo nich a všiml si, že jedno dlouhé Vlákno Nerithovu plameni uniklo. Jedno jsme minuli, Nerithe!

Vidím! odpověděl drak.

Nerith prudce zatočil doprava a jediným máchnutím silných křídel se dostal do pozice, odkud mohl Vlákno jediným šlehnutím plamene spálit. Byl to velmi nebezpečný manévr, ale Neru s Nerithem to nedělali poprvé.

Jsi nejsilnější, nejmoudřejší a nejrychlejší drak na Pernu, Nerithe. Skvělý let, můj příteli. Hezky jsi to zvládl! řekl Neru a pohladil hebkou kůže na drakově krku.

Nerith otočil hlavu k Neruovi a jeho mnohafasetové oči se pyšně blýskly modrou barvou.

„Tady přichází Husa a její neohrožený bratr dračí jezdec,“ řekl docela blízko nějaký baryton a prolomil tak dětské snění. Najednou byl Neru zpátky v přítomnosti, na cestě k Síni Harfenického Cechu. Většina dětí v Ladoské Držbě na Istanském ostrově mu říkala Ru a jeho sestře Husa. Neruovi jeho přezdívka nevadila, ale zlobilo ho, jak říkají jeho sestře, dvojčeti, Nian.

„Flamele, chceš zas dostat do nosu?“ zeptal se Neru a ostře si Flamele, syna místního Kováře, přeměřil. Nian, která byla velmi plachá a nenáviděla všechny hádky, se obezřetně schovala za záda svého bratra.

„Jasňačka,“ řekl Flamel a připravil se k bitce. Pak ale zasáhla Orla, dcera místního Tkalce.

„Už mě to doopravdy nebaví, Flamele. Potřebuješ se aspoň jednou denně porvat, co? Víš co, dej nám s tím pokoj,“ řekla důrazně.

„Proč ne? Je to zábava,“ řekl Flamel a znovu zdvihl pěst: „Uvidíme, jak dovede tenhle dračí jezdec bránit sebe a tu husu, co má za sestru.“

„Jsi sto let za opicema, Flamele. Nemohl bys vymyslet něco nového?“ řekla Orla se znuděným výrazem.

V tom se na cestičce objevili dva muži, kteří spolu tiše hovořili. Vyšší z mužů jediným pohledem přehlédl situaci a zarazil se.

„Raději byste sebou měli hodit, nebo přijdete do Harfenické Síně pozdě,“ řekl a máchl rukou. Když došel až k nim, věnoval Flamelovi upřený pohled. To stačilo, aby surovec zmizel, a Orla zaujala místo vedle Nian.

„Děkuju, Orlo,“ řekl Neru s jedním ze svých okouzlujících úsměvů. „A máš pravdu. Flamel je nudný.“

„Hlavně se s ním zase nepoper. Pán Lado nebyl zrovna nadšený, když jste se s Flamelem poprali naposledy.“

„Možná nebyl nadšený, ale taky neudělal nic, aby Flamelovi zabránil šikanovat mou sestru,“ komentoval to Ru kysele.

„Řekl, že je to dětské hašteření,“ podotkla Nian.

„Jeho Mistr to z něj vymlátí,“ odvětila Orla trpce, „doufám, že už to bude brzo.“

Tři přátelé pokračovali svou cestou k Síni Harfenického Cechu na své ranní vyučování.

„Brzy se budeme muset rozejít,“ řekla Orla a odkopla z cesty kamínek. Její kudrnaté vlasy se jí při každém kroku natrásaly. „Jak to jeden bez druhého vydržíte?“ zeptala se Nian.

„Nian je houževnatější, než vypadá, Orlo,“ řekl Ru, který svou sestru vždycky bránil a podporoval. Kéž by to jen byla pravda, pomyslela si Nian. Byla vyplašená už pouhou myšlenkou, že bude ve dne v noci sama. Věděla, že jednoho dne se bude muset postavit na vlastní nohy, ale představa, že bude dělat všechno bez své bratrské polovičky, ji úplně děsila.

Byla samotářštější než její bratr a nedokázala si život bez něj přestavit. Když její rodiče přiměli Nerua, aby se přestěhoval do vedlejší ložnice, nemohla mnoho nocí spát, protože ho necítila vedle sebe. Dobře věděla, že holky a kluci mají od určitého věku žít zvlášť. Ale být na úplně odlišných místech... V duchu se otřásla. Ne, teď se tím zabývat nebude.

„Doporučil vás Mistr Ruart do Harfenického a Ranhojičského Cechu?“ zeptala se Orla. „Já se přestěhuju do Fortské Držby jako učednice k Mistryni Elaine. Ale nejspíš až napřesrok. Mistryně Elaine navrhla vzor pro ten nádherný gobelín, na kterém naše rodina právě pracuje.“

„Otec chce Nian provdat za jednoho statkáře ze Severního pobřeží,“ řekl Neru znepokojeně. Koutkem oka sledoval reakci své sestry.

Nian se otřásla. Její matka nedávno poznamenala, že by bylo jistě skvělé začít nový život na vlastních pozemcích, ale Nian se snažila neposlušovat ji.

„Chtěli bychom získat ohňové dráčky,“ řekla. „Pak by nás sice mohli odtrhnout, ale ne rozdělit.“ Ohňoví dráčci, vzdálení příbuzní mnohem větších draků, byli dobrými společníky, a navíc byli schopni doručovat vzkazy. Neru vymyslel, že kdyby oba měli ohňové dráčky, byli by schopni spolu komunikovat alespoň na dálku, a tak by byla jejich samota mnohem snesitelnější.

„Kdy bude Clidithina snůška připravena k Zasvěcení?“ zeptala se Orla. „To bude tvoje velká šance, Ru.“

„Nejprve mě musí drakeni vybrat na své Pouti, však víš,“ řekl Ru a nedůvěřivě se otřásl.

„Nedělej ze mne blázna, Ru,“ řekla Orla pevně. „Ne že by si každý kluk nepřál, aby se stal drakenem, ale tobě by se to mohlo podařit. Hlavně proto, že jsi tak dobrý bratr. Taky jsem slyšela, že se má narodit i královna,“ vzrušeně se podívala na Nian. „Mohla by ses stát dračí jezdkyň, Nian!“

„Kdo by chtěl, aby se Husa stala dračí jezdkyň?“ zeptala se Nian ironicky.

„Neměla by sis tak říkat sama, Ni,“ řekl Ru a divoce se na ni zašklebil. „Ty nejsi husa. Jak si to můžeš myslet?“

Nian se vděčně podívala na svého bratra.

„Na posměšky hlupáků, jako je Flamel, se klidně vykašli,“ řekla Orla stejně vážně. „Vždyť se přece říká: Kameny a klacky ti mohou polámat kosti, ale jménem tě nikdo nezraní.“

Nian si odfrkla a zatoužila, aby podobné posměšky dokázala ignorovat, ale zkrátka si nevěřila. Ne tak Orla. Ta byla sebevědomá a hezká, měla velmi kudrnaté černé vlasy, které jí rámovaly oválný obličej. Její nosík byl rovný a malý, ústa široká a přátelská. Orla byla zkrátka hezké děvče, zatímco Nian si připadala ošklivá.

Zatímco Nian, Neru a Orla kráčeli z kopce pomalu, aby se jim dobře povídalo, zbytek dětí z Ladoské Držby šel k Harfenické Síni svým vlastním tempem. Pomstychtivý Flamel, vysoký na svůj věk, i když stále s dětskými rysy, šel s nimi. Najednou zpomalil, přiblížil se k dvojčatům a začal si z nich dělat legraci.

„Tak co, už si tě Drakeni na své Pouti vybrali, Ru?“ zeptal se Flamel ironicky. Dělat si legraci zrovna z mého bratra je stejně nefér, pomyslela si Nian, vždyť je tu tolik chlapců, kteří si marně přejí stát se dračími jezdci a uniknout nezábavným zaměstnáním, která na ně čekala. Ale zrovna o Neruovi to věděli všichni a Nian chápala, že si Flamel vybírá své cíle pečlivě a že dobře ví, jak nejvíc urazit a ublížit.

Ru dělал, že ho neslyší, a Nian na něj byla pyšná. Jejich matka jim soustavně říkala, aby takové narážky ignorovali. „Asi ne, když jsi pořád tady, že jo, Neru? My všichni už netrpělivě čekáme, až tě konečně draci odnesou.“ Neru potřásl rameny, jako by mohl Flamelovy vtipky takhle snadno setřást. Ale Nian vybuchla. „Však oni ho vyberou, jen počkej a uvidíš!“ Nian zahrozila Kovářovu synovi pěstí, a ten si jen odfrkl. „Tobě určitě nevěnuji ani pohled, Flamele.“

„To mě děsíš,“ zaúpěl Flamel a začal předstírat, že se třese.

„Nech toho, Flamele,“ řekla Orla. „Ty jsi opravdu chudák. Nech prosím tě dvojčata na pokoji.“

„Nebo?“ opáčil Flamel.

„Nebo řeknu každému, proč po dvojčatech vyjíždíš doopravdy. Mohla bych třeba říct, že jsi skutečně —“

„Skutečně co?“ přerušil ji Flamel rychle. Orla nebyla jediná, kdo si všiml, že barva jeho líci se změnila v sytě růžovou.

„Už si rozumíme?“ zeptala se Orla svým nejsladším tónem.

Flamel na ni dlouze zíral, ale pak zrychlil krok, aby se s nimi už nemusel bavit. Nian se na Orlu vděčně usmála a Orla zamávala Flamelovi na rozloučenou.

„Potěšení je na mé straně. Už mě z těch jeho nesmyslů bolí hlava. Doufám, že ho jeho otec pošle ke Kovářům do Telgaru. Ti už mu to z hlavy vyženou.“

To připomnělo Nian - znovu - a velmi naléhavě, že jsou ve vzduchu cítit změny, které se nevyhnutelně dotknou všech jejich vrstevníků. Vůbec se jí nelíbilo, že její otec neustále mluví o svatbě se statkářem ze severního pobřeží Isty.

Potkala toho muže na slavnosti a nijak ji nelákalo si ho vzít. O Neruovi se nemluvalo, ale ona věděla, že se její rodiče už dávno rozhodli, z něj Rybář nebude. V Ladoské Držbě už jich bylo hodně, a Neru navíc na moři neprokázal žádný zvláštní talent. Jejich matka z něj chtěla mít Harfeníka, a proto ho poslala k Mistrovi Ruartovi, který ho učil na flétnu a roh. Měl velmi dobrý tenor, takže ho vždycky žádali, aby zpíval na slavnostech.

Děti došly k průčelí Harfenické Síňe a měly co dělat, aby seškrábaly bláto ze svých střevíců. Nechtěly ho nanosit dovnitř, aby ho později nemusely uklízet. Ruart trval na tom, aby udržovaly pořádek. Průčelí, které bylo dostatečně velké, aby se tam mohly před nepřízní počasí skrýt všechny děti z Držby, bylo nejoblíbenější učebnou, ale dnes bylo chladno a mlhavo, takže musely zůstat uvnitř.

Síň byla vytvořena rozšířením původní vápencové jeskyně. Skalní převis u zdi sloužil jako lavice pro malé děti, ale většinou byl stejně studený jako skála za ním. Jeden z výklenků tvořil byt Harfeníka Ruarta, který byl od hlavní místnosti oddělen jedním z Orliných nádherných gobelinů, jenž byl utkán z vonných rákosů a trav, které v kamenné místnosti stále slabě voněly. Gobelin také sloužil jako nástěnka, kam se věšely výkresy Ruartových studentů. Nikdo z Ladoské Držby nepochyboval, že z Orly bude jednou Malířka - pravděpodobně jediná rodačka z této Držby, která kdy bude studovat v Malířském Cechu. Její dovedné kresby nápadně vynikaly vedle čmáranic a skic ostatních studentů. Nejmladší děti seděly na kamenné lavici; za jejich zády byly vytesány poličky, kam se ukládaly knihy a břídicové tabulky. Dvě pěkné dřevěné lavice byly určeny pro starší studenty. Ruart měl překrásný stůl z místního dřeva, na jehož desku nechal zaznamenat texty Balad a jiné důležité památky. Za jeho stolem byla na nehladší části pískovcové stěny připevněna tabule z černé břidlice, na kterou se psalo a na níž se ukazovalo všechno, co se při vyučování probíralo. Ti, kteří byli staří šestnáct Oběhů a už brzy měli odejít, aby se vyučili řemeslu, Neru, Nian, Orla, Flamel a Chaum, byli nejstarší, i když ne vždy patřili mezi nejpokročilejší studenty. Harfeník Ruart vkládal velké naděje do dvojčat a Orly, zatímco o druhých dvou chlapcích si myslel, že by svou inteligenci ideálně využili na plantážích a polích, které obklopovaly Ladoskou Držbu.

Harfeník se právě chystal začít vyučování, když ho přerušily divoké výkřiky a ječení.

„Draci, draci!“

Ruart se zadíval na svou třídu. Někdo utíkal po schodech, rozrazil dveře a naléhavě vykřikl: „Draci vyrazili na Pout’!“ Třída vybuchla řevem, jak se děti valily ke dveřím, aby viděly velkolepé draky zblízka. Skoro každé pernské dítě dříve či později začne snít o létání na dračích zádech.

Ruart zatleskal a vykřikl: „Sednout! Sedněte si, děti. Všechny se budete smět na draky dívat, ale nikdo z vás se nesmí chovat nepatřičně! Ztlumil hlas, protože se děti pomalu utišily.

„Jak všichni víte, kandidáti musí být určitého věku,“ pokračoval pomalu a volněji. „Menší děti se proto postaví dozadu.“ Zatřepal rukou. „Teď půjdeme všichni klidně a spořádaně ven. Žádné strkání.“

Dva zelení draci a jeden nádherně mořsky modrý se usadili na malém náměstí uprostřed Držby. Pán Lado a jeho žena, Paní Cirine, která si chvatně uhlazovala zástěru, již byli venku, aby přichozí pozdravili. Ruart svou třídu obratně seřadil vedle nich.

„Vyrázili jsme na Pout’,“ řekl modrý jezdec formálně a s atletickou grácií, kterou Neru obdivoval, seskočil z draka. Nian nervózně pohlédla na své dvojče. Splní se mu dnes jeho sen? Je to naposledy, kdy vidí své druhé já?

„Jsem R'dik, jezdec na modrém Shalanthovi - a tohle je Sarty, jezdyně na zelené Ledith a Conna na Oswith.

Ru vedle ní šoupal nohama, zdvihal ruce a vůbec dělal všechno, aby na sebe upozornil jako možný kandidát. Zatahala ho za rukáv, aby mu připomněla, jak se má chovat. Vzдорovitě se na ni podíval, ale nakonec toho nechal. Stejně jako on chránil ji proti fyzickému nebezpečí, tak ona jeho chránila před společenskými chybami.

„Buďte nám na své Pouti vítáni, R'diku,“ odvětil Pán Lado stejně formálně. „Děti z naší Držby jsou vám a vašim drakům k dispozici.“ Ukázal na děti v řadách před ním, které byly potichu a napětím ani nedýchaly. „Ladoská Držba je poctěna, že jste ji na své Pouti navštívili. Slyšel jsem, že Clidith snesla třicet dva vajec.“

„Ano. Už brzy se vylihnou mladí draci a my bychom chtěli získat co nejvíce dětí, aby měli z čeho vybírat,“ řekl a uklonil se Ladovi i dětem, které se uklonily také. Usmál se, aby jim dodal odvahy. „Hledáme ty, kteří jsou staří alespoň čtrnáct Oběhů,“ řekl. „Nemáme moc času, a proto potřebujeme jezdce, kteří budou dostatečně staří, aby se zařadili do bojové letky, jakmile budou jejich draci schopni létat.“

Ruart pohotově ukázal zklamaným mladším dětem, že si mají sednout na schody, zatímco ti starší zůstali vedle něj, aby se podrobili výběru. Pohledem odhadoval své studenty. Mohli by vybrat Chauma, z něj by mohl být docela dobrý řadový jezdec, říkal si a zároveň doufal, že rváče Flamela, který se vypínal, jako by si byl jist, že bude vybrán, nechají bez povšimnutí. Neru, jak věděl, se chtěl dračím jezdcem stát už od malinka; třeba by mohla být vybrána obě dvojčata. Ruart sice nikdy neslyšel o tom, že by se v jeden den stala jezdcí dvojčata, ale krásně by to vyřešilo problém s rozdělením Neru a Nian! Zachytil pohled Pally, matky dvojčat, která stála ve skupince přihlížejících. Své nejmladší dítě, Nialla, měla na rukou, a ten teď na svého staršího bratříčka a sestřičku mával.

Ledith a Oswith si děti nejprve prohlédly a pak ze skupinky vybrali Orlu a Chauma. Potom se přiblížili k Nian, očíchali ji a šťouchli do ní nosy. Byla trochu nervózní, a tak se chytla bratrovy ruky. Zdálo se však, že draci se o Nerua nezajímají ani v nejmenším. Nian zaslechla matčino vzdychnutí, také ona si všimla, že jejího dychtivého syna, který chce být dračím jezdcem, úplně přehlíží.

Jak se to mohlo stát? Neru přece nemyslel na nic než na draky a boj s Vlákny. Jak jen ho mohli přehlédnout a zajímat se o ni, když Nian na draky nikdy ani nepomyslela, leda někdy kvůli bratrovi? Tohle je úplně špatně, pomyslela si. Jestli si vyberou mě a Rua tu nechají, pak zůstane sám a ještě mu ve stejném okamžiku ukradnu jeho sen! To přece nemohu dopustit!

Nian se mimoděk přesunula blíž k bratrovi a jejich vztah se změnil — z ochraňovaného se stal ochránce. Musí dosáhnout toho, aby ho vzali s ní - ale jak?

Zelená Ledith se obrátila k Oswith jakoby pro konzultaci. Pak Conna vylezla na svého draka, jako by ji přivolala.

Ona je velmi silná! řekla Oswith své jezdce. Slyším ji, Conno. Ale ona nechce jít bez něj.

Conna zůstala u draka a podívala se na dvojčata. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se Nian.

„Neru a Nian,“ zazpívala dvojčata unisono.

„Tak to bylo jednohlasně,“ řekl modrý jezdec se širokým úsměvem na opálené tváři. Pleskl svou železnou jezdeckou rukavicí o stehno. „Vidím, že jste dvojčata.“

„Ano, modrý jezdcé, jsme, přestože sestra je o něco starší,“ řekl Neru, když Nian stiskla jeho ruku. U Prvního Vejce! Neru samozřejmě doufal, že si draci vyberou jeho. Ale co když vyberou Nian a jeho ne? Co když nebude mít příležitost naplnit svůj sen? Na to nemohl - nechtěl - ani pomyslet. Rozhodl se, že nejlepší bude neplánovat nic. Počká a uvidí, co se přihodí.

„Už jste někdy byli odloučení?“ zeptala se Sarty a upřeně je pozorovala.

„Ne, paní,“ odpověděl Neru.

„Cítíme se lépe spolu, ať už děláme cokoli,“ dodala Nian odvážně.

Což byla, jak věděl Ruart a ostatní z Držby, naprostá pravda.

Conna si odfrkla. „Dobrá, uvidíme, jak se draci rozhodnou,“ řekla. „Jsou zde vaši rodiče?“

„Já jsem jejich matka, Palla. Jejich otec je ještě na moři,“ řekla Palla a protáhla se davem blíž k dračím jezdcům a možným kandidátům.

„Bývá zvykem, že žádáme o svolení Pána Držby a nejméně jednoho z rodičů vybraného kandidáta,“ řekl Conna a otočila se k Ladovi. „Draci si vybrali Nian.“

„Ale můj syn se vždycky chtěl stát drakenem, zatímco Nian o to nikdy zájem neprojevila. Jak to že padla taková volba?“

„To se někdy stává. Zelení draci tyhle věci umějí. Já létám na Oswith skoro třicet Oběhů, ale stejně jsem nikdy nepřišla na to, podle čeho potenciální jezdcé vybírá.“

„Odloučí se od sebe tak brzo!“ řekla zoufale Palla a v očích se jí objevily slzy.

„Ale mami,“ zamumlal Neru zahanbeně a zoufale. Doufal, že ho slyšelo jen jeho dvojče. Nian mu stiskla prsty.

„Stejně by se brzy museli rozdělit, ne,“ řekla Conna jemně.

V tu chvíli se Nian rozhodla. Sice nikdy netoužila po tom stát se dračí jezdce, ale když už ji vybrali, musí se pokusit bratrovi pomoci.

„Promiňte, drakeni,“ zapištěla a odmlčela se, aby si odkašlala. Pak pokračovala. „Jestli můžu... Nikdo z naší rodiny nemůže být u toho, až se pokusím zasvětit si draka. Já bych ale přesto chtěla, aby tam někdo z blízkých se mnou byl. Mohl by jet můj bratr se mnou?“ a silně znáčkla Ruovu ruku, pak se naléhavě podívala na draky a jejich jezdce a usilovně myslela na to, aby jí to dovolili. Neru jí také stiskl ruku a zadržel dech. Věděl, že rodinám dračích jezdců je dovoleno Weyr navštěvovat, především při takovýchto příležitostech. Ale dovolí mu jít hned teď?

Conna se na moment odmlčela a podívala se na svého draka, ponořena do telepatického rozhovoru.

Ten chlapec je silný, ale jeho dvojče jej přede mnou stíní, řekla Oswith své jezdce. Nedaří se mi zjistit, zda se na jezdce hodí. Je to divné. Možná by měl také letět s námi.

„Oswith se nedokázala rozhodnout, zda se Neru na jezdce hodí, nebo ne, ale přesto ho vezmeme s sebou,“ řekla nakonec Conna. Oběma dvojčatům se ulevilo. „Neboj se, Nian, tvůj bratr s tebou zůstane až do Lihnutí. Není tu ale pochopitelně žádná záruka, že ti, které vybrali staří draci, si zasvětil nějaké mládě.“

„Ach!“ Palla si přitiskla obě dlaně na ústa. „Ale vypadá to, že se draci o Nian zajímají.“ Hleděla starostlivě na své děti.

Ledith kýchla. „Nemůžeme nic zaručit,“ zopakovala Sarty, „ale Ledith se plete jen zřídka.“

„Vemte si, koho chcete,“ řekl náhle Pán Lado. Jakkoli byl laskavý, nenáviděl dlouhá loučení. „Tak a teď běžte a sbalte si, co potřebujete s sebou. Nenechte tyto dračí jezdce čekat - nebo půjdou vybírat jinak.“

Vypadal potěšený, že Ladoská Držba může nabídnout Weyru čtyři kandidáty na dračí jezdce. Mávl rukou, aby Neru a Nian, Orla a Chaum odešli, a pak pokynul Ruartovi, aby se vrátil se svými svěřenci do vyučování. Potom přišla nějaká žena s džbány horkého klahu a s krásnými sklenicemi s nejlepším červeným vínem, které dovezl Lado z Bendenu speciálně pro takovéto příležitosti.

Obě jezdce se natáhly po klahu, ale R'dik si vzal sklenku vína, uctivě upil a pak Ladovi uznale pokývl.

Palla s oběma dětmi doma chvíli naříkala, že nemají nic vhodného, v čem by se ve Weyru mohly ukázat. Pak jim Palla sbalila čisté spodní prádlo a ponožky, Neruovy do kožené brašny a Nianiny do vaku ušitého ze staré plachtoviny. Nian si úhledně složila své slavnostní šaty a Neru hezkou slavnostní košili, kterou pro něj Nian vyšila, a nakonec se oblékli do svých zimních kabátů. Všichni věděli, že v mezimezi je zima. Palla objevila Nianinu pletenou čapku, Neruovu však dlouho najít nemohla, než si všimla, že mu něco kouká z kapsy kabátce. Měli jen zimní boty, protože na Istanském ostrově bylo většinou teplo a chodilo se tu naboso. Balení jim trvalo je pár minut, a když skončilo, Palla je oba objala a rozplakala se.

„Přece nejdem na smrt, mami,“ řekl Neru, který se za ni styděl, i když ji viděla jen rodina.

„Necháš mě proletět se na draku, Ni?“ zeptal se Niall své starší sestry.

„Jestli nějakého zasvětim, tak určitě,“ odpověděla Nian měkce.

„Dračí jezdci jsou vždy velmi velkorysí a nechávají ostatní se svézt,“ dodal Ru.

Najednou zvenku zaslechli nějaký neobvyklý zvuk. Niall se rozběhl k oknu.

„Venku čekají dva draci!“ oznámil vzrušeně.

Nian několikrát políbila svou matku a opatrně jí setřela slzy z tváří. „Vrátíme se, vždyť to víš,“ řekla. „Nebude to žádný problém, zastavit se tu, kdykoli se nám bude chtít.“ Ačkoliv si nebyla zcela jistá, že se dračí jezdce doopravdy stane, snažila se své pochyby zahnat. Hlavně kvůli Ruovi. Ať už to s ní dopadne jakkoli, Ru musí získat svého draka.

Palla je doprovodila ke dveřím, zahlédla ještě, že jim ukazují, jak vylézt na zelené draky, a pak už jim stihla jen zamávat, protože draci se vznesli do oblak a zmizeli jí i s dětmi z očí.

Tady je ale zima, pomyslela si Nian a odvážila se opřít o Connu, aby se zahřála.

„Neboj se, Nian,“ řekla jí jezdce do ucha. „Teď vletíme do mezimezi, tak se zhluboka nadechni. A až napočítáš do osmi, budeme zpátky na sluníčku a budeme kroužit nad Istanským Weyrem. Jsi připravená? Tak začni počítat, teď! V mezimezi bylo chladno; chladněji než všude jinde, kde kdy Nian byla. Byla tam také tma, což jí připomnělo balady, které Ruart pilně učil své studenty. Jedna jí zněla v uších — „Černý, černější, nejčernější“ — a pak, přesně jak jí Conna řekla, byly najednou v teple a v záři ranního slunce se krouživě snášely na zem Istanského Weyru. Když tu dvojčata byla naposledy na slavnosti, připlula na otcově lodi. Z výšky sice Istanský Weyr nevypadal tak majestátně, jak si ho pamatovala, byl ale určitě větší než Ladoská Držba.

Přišlo je přivítat množství lidí a Nian se pokusila zachovat si nově nabytou sebedůvěru a neschovávat se za Ruem, který obvykle mluvil za oba.

„Já jsem Kilpie, Správkyně Dolních jeskyní,“ oznámila jim starší silná paní, která měla sluncem vybělené vlasy úhledně přičisnuté okolo hlavy. Měla přísná ústa, ale její oči byly milé a poskakovaly v nich veselé plamínky.

„Pojďte se mnou, ukážu vám kandidátům, kde budete bydlet. A také tam potkáte ostatní děti, které draci vybrali. Do Zasvěcení už mnoho času nezbývá. Pojďte dál. Až vám to tu všechno ukážu,“ pokračovala a postrkovala je před sebou, „tak se vrátíme zpátky na svačinu. Vždycky tu máme pro drakeny něco k snědku. Klah, polévku nebo ovesnou kaši udržujeme pořád horké, ať je den nebo noc.“ A ukázala na malé ohniště na konci jeskyně, u nějž stály hrnce, aby byly v teple. „Máme i čerstvý chléb.“

Ru se usmál na svou sestru. Měl hlad vždycky; nedávno se vytáhl a rostly a sílily mu kosti. Brzo bude větší než Nian. Hlavní kuchyně Istanského Weyru byla obrovská. Weyreni ji zbudovali v jeskyni a několik stalaktitů zůstalo na místě, jako kdyby měly podírat kamennou střechu. Podél vnější zdi, kde byly komíny, které odváděly kuchyňské pachy, byly zbudovány ohniště a pece, přesně jako v mnohem menší kuchyni jejich Pána v Ladoské Držbě. Některé pece byly ohromné a Nian napadlo, že v létě tu určitě musí být nepříjemně vedro. Budou tu v létě ještě oba dva, ona a Neru? Po celé místnosti stály stoly a židle, na vyvýšeném místě byl stůl pro Vůdce Weyru a jeho hosty. Doufala, že kandidáti nebudou považováni za „hosty“. Každý by na ně viděl a Nian nenáviděla, když ji někdo pozoroval. Nepříjemně si pak uvědomovala, jak je obvyčejná.

Kilpie je provedla širokou chodbou do další prostorné jeskyně. Tahle měla dvě patra, jedno, kde byly přístěnky oddělené záclonami, a pod ním druhé, kde byly komfortní židle, stoly a truhly na oblečení. Přístěnky ústily do chodby, která vedla do koupelny a k toaletám.

„Očekáváme, že každý, kdo žije ve Weyru, přijde k snídani a k večeři umytý. Teď si každý najděte prázdný přístěnek a dejte si tam zavazadla. Dala jsem do každého bílou kandidátskou tuniku, takže je budete mít po ruce.“

„Je tu hodně kandidátů?“ zeptala se Orla.

„Čtyřicet, pokud vím,“ řekla Kilpie. „A další ještě přijdou, máme třicet dva vajec a chceme, aby dráčata měla co největší výběr.“

„Ale jak poznáme, že se začínají líhnout?“ zeptal se Neru, který byl nadšen tím, jak snadno se dostal k bílé tunice a chtěl být v Líhni včas. Třicet dva vajec a přes čtyřicet kandidátů. Dobrá, i když ho draci mezi ně nevybrali, on zůstává.

Musím si zasvětit svého draka!

Kilpie se na něj dlouze zadívala. „Draci začnou mláďatům na uvítanou broukat. Jakmile to uslyšíte, všeho nechejte, převlékněte se do tuniky a utíkejte do Líhně.“ A ukázala k otvoru na vzdálenějším konci jeskyně. Nian se sehnula a podívala tím směrem - přímo před sebou viděla vstupní bránu do Líhně. „Bude tam také mnoho hostů, kteří budou chodit sem a tam. A vaši rodiče, jestli se rozhodli přijít se podívat.“ Povzddechla si. „Tak, teď si běžte vybrat přístěnek,“ řekla a pokynula rukou, „a ubytujte se. Pak se vraťte do Hlavní síně. Mám dojem, že tam na vás čekají sladké země a studené ovocné džusy nebo klah.“

Vidina jídla přiměla nově vybrané kandidáty k tomu, aby odhrnuli záclony a podívali se, které přístěnky jsou volné.

Neru a Nian, aniž by si cokoli řekli, se oba vydali k vzdálenějšímu konci jeskyně a vybrali si přístěnky vedle sebe. Orla a Chaum je následovali; drželi se pohromadě, Orla s očima zářícíma zvědavostí a Chaum zcela nevzrušeně.

V Nianině přístěnku byla postel, truhlice a na zdi několik háčků. Bílá tunika visela na jednom z nich. Vzala ji do ruky. Její rovný střih padl každému, ale někomu většímu by byla jen po kolena a ani rukávy by mu nebyly tak dlouhé. Látka byla díky častému používání a praní velmi jemná a Nian přemýšlela, kolik kandidátů ji asi mělo na sobě. Přinese jí a také Neruovi štěstí?

Neru zrovna vešel do její ložnice. „Neříkej, že už máš vybaleno,“ obvinila ho.

„Ne, jen jsem si položil brašnu doprostřed postele, aby každý viděl, že už je tam obsazeno. Ale mám hlad a určitě bych si dal pár sladkých housek, abych přežil do večera.“ Sebral ze země její zavazadlo a položil ho na postel. „Kdo vymyslel tyhle podivné tuniky? Vypadají jako normální holčičí šaty.“

„To je roucho kandidátů a ještě dnes ráno by málokdo čekal, že jednou takové oblékneme.“

„Já to tedy nečekal,“ řeklo její dvojče upřímně.

„Ani já ne, Ru.“

„Je dobře, že vybrali i Chauma a Orlu,“ řekl její bratr, rád, že jsou s nimi.

Zaslechla, jak mu kručí v žaludku. Opatrně pověsila tuniku zpátky na háček. „Tak se pojdme najíst.“

Svačinu si nenechal ujít nikdo, jak si Kilpie všimla, když dorazili zpátky do kuchyně a usadili se u vyhrazeného stolu. Džus byl velmi osvěžující a v žemlích byly zapečeny ořechy a suché plody a byly tak dobré, že Neru a Nian dostali chuť každý ještě na jeden kousek. Připojil se k nim starší muž s bílými vlasy, který se představil jako H'ran, Mistr Učitel, jezdec na bronzovém Prinithovi. Prohlédl si je jednoho po druhém a na všechny se usmál.

„Tak a teď několik slov a rad pro vás, kandidáti. Zaprvé, nově vylihnutý drak je vždycky hladový. Budou tam mísy s masem, takže je nakrmte, co se do nich vejde. Čerstvě vylihnutí dráčci mohou být trochu nervózní, takže nebudte překvapení ani vyděšení, až je uvidíte, jak se batolí a hledají svého jezdce, a rychle se jim klidíte z cesty. Pokud se s vámi dráček bude chtít zasněžit, tak to poznáte.“

„Jak?“ zeptala se jedna velmi hezká dívka oblečená v těch nejkrásnějších modrých šatech, jaké kdy Nian viděla.

„Ty její šaty ale musely být drahé,“ zamumlala Orla do Nianina ucha. „Takovouhle modrou je hrozně těžké sehnat.“ Orla se v takových věcech vyznala.

„Jak?“ H'ran se usmál. Jeho tvář získala tak něžný a láskyplný výraz, až to Nian překvapilo. „Nemůžete se splést.

Prozradí vám své jméno a bude se chovat, jako byste mu patřili, bude bránit ostatním drakům, aby se k vám přiblížili.

Drak může být čerstvě vylihnutý a může mít ještě mokrá křídla, ale jakmile uvidí toho pravého kandidáta, nic ho nezastaví. Dejte si pozor na jejich drápy. Jsou ostré a nebezpečné, i když nechtějí nikomu ublížit. Stejně jako vy se bojíte, že nenajdou svého partnera. Ale nemusíte mít strach. Zkušení weyreni budou v Líhni s vámi, aby tu melu organizovali. A bude tam spousta jídla, aby se draci mohli pořádně najíst. Jestli vás ještě něco zajímá, klidně se ptejte. Já a můj drak Prinith jsme tu pro vás.“

Nikdo se ale na nic nezeptal, a tak když dojedli všechny žemle, H'ran navrhl, aby se šli podívat do stájí pro malé draky, aby děti věděly, kam se s nimi mají vydat, až bude po Zasněžení. Stáje nebyly ani zdaleka tak pěkné a pohodlné jako přístěnky v Dolních jeskyních. Byla tu široká dřevěná lůžka pro mladé draky, pěkně poznamenaná drápy několika generací, které na nich vyrostly, a nad nimi úzké postele pro jezdce.

„Váš drak bude bydlet tady, ale vy se můžete vrátit do Dolních jeskyní. Záleží jen na vás.“ Z tónu jeho hlasu Nian pochopila, že se drakeni obvykle rozhodují zůstat se svými draky. Dobrá tedy, jestliže tady bude Ru, pak tu ona chce být také. Pokud ovšem budou oba zasněženi. „Vždycky budete vědět, když vás váš drak bude potřebovat, to vám mohu slíbit,“ dodal H'ran a nervózním gestem si uhladil vlasy.

„A teď se půjdeme podívat do Líhne na vejce.“

S vědomím povinnosti, ale také se vzrušeným mumláním ho následovali do Líhne. Ve skupinkách po dvou nebo po třech tu spočívala v teplém písku vejce. Nian byla ráda, že má na nohou zimní boty, protože děti v tenčích botách to asi páliho do chodidel, protože hopkaly jako brodiví ptáci hledající něco k snědku.

„Tak tomuhle se říká dračí tanec,“ řekl H'ran a pokusil se udržet si na tváři slavnostní výraz, přestože se také pohyboval rychle a obezřetně. „Můžete jít až k nim, jestli chcete. Nejsou ještě úplně tvrdá, ale brzy budou. Osvědčilo se nám, když si kandidáti zvykli na vejce ještě před Zasněžením, byli pak klidnější.“

„Můžeme si na ně sáhnout?“ zeptal se Chaum.

„Není známo, že by je to nějak ohrožovalo,“ řekl H'ran s pochopením. Chaum okamžitě natáhl ruku a dotkl se vejce vedle sebe. A okamžitě dal prsty pryč.

„Měla by být teplá,“ řekl H'ran, který se nyní pohyboval mnohem rychleji. „Tak si to zkuste. Já se hned vrátím,“ dodal a vydal se nazpátek k východu.

Neru se vydal k nejbližšímu vejci a svou sestru táhl za sebou. Jedno vejce, které vypadalo, že je největší, leželo nedaleko nich na malé vyvýšenině. Mělo zlatavou skořápku se světlými žlutohnědými tečkami a Nian se líbilo ze všech nejvíce. Neru ji však vlekl k tomu, které se líbilo jemu; to bylo také kropenaté, ale trochu tmavší. Oběma rukama objal vrcholek skořápky. „Je teplé, Nian, já to cítím.“

„Mně se líbí tohle,“ řekla a ukázala mu její. Pak se vydala své hezké vejce prozkoumat z větší blízkosti. „Určitě je největší. Nemohla by to být královna?“

„Hmm, je to možné, Ni,“ opáčil, ale mnohem víc ho zajímalo jeho vejce.

„Myslíš, že můžeme podle skořápky poznat, jakou barvu bude mít budoucí drak?“ zeptala se Nian zamyšleně a dotkla se rukou svého vejce. Orla zkoumala nějaké vajíčko hned vedle, zatímco Chaum stál opodál a prohlížel si celou Líheň. Krasavice v modrém si to namířila k Nian a tvářila se velmi přísně, jako kdyby chtěla Nian varovat, že se má vzdálit od vejce, které si vybrala ona. Nian se na ni podívala a pak přistoupila k Orle.

„Je to dcera Mistra Statkáře a jmenuje se Robina,“ řekl Orla Nian. „Řekla nám –“ Orla se odmlčela a mrkla na Nian, „– že jí slíbili vejce královně.“

„Slyšela jsi, co říkali drakeni. Nikdo nemůže nikomu zaručit, že bude zasvěcen. Záleží to na nově vylíhnutých dracích.“

„To já vím, ale ty bys určitě byla mnohem lepší jezdčyní na královně než tahle usmrkaná nudná káča.“

„Na mně přece nezáleží, hlavně aby se to povedlo Neruovi,“ řekla Nian pevně.

„Jenomže to je na těch nově vylíhnutých dracích,“ zopakovala poučku Orla.

Obě dívky se vydaly k Neruovi, který přednášel několika dalším vše, co věděl o dracích. Nian věděla, že Nerua trápí, že byl vybrán jenom kvůli ní. Věděla, že si své pocity nechává raději pro sebe, pozorně ho sledovala a spěchala k němu, aby obnovila spojení, ve kterém s ním odjakživa byla. Nejspíš dělá statečného, ale ona by se moc divila, kdyby to vydržel dlouho. Nian věděla naprosto přesně, že by byl zklamán, kdyby ona draka získala a on ne. Přála si, aby našla slova, která by ho povzbudila.

„Někteří lidé si myslí, že se dá barva draka uhodnout podle barvy skořápky, ale podle toho, co jsem slyšel já, to nejde,“ řekl Neru. Sledoval hezkou dívku, která nyní kroužila okolo Nianina vejce. „Snad s výjimkou královn,“ dodal.

„Dobrá. Tahle skořápka je tak trochu bronzová, tak se jí zkus dotknout,“ řekla Nian s úsměvem. „Musíš být bronzovým jezdcem.“

Potřásl hlavou a rohlédl se okolo sebe. „Myslím, že jsi měla pravdu a to tvoje je vážně větší než ty ostatní,“ řekl jí. „Ale jestli je to královna, mně to nepomůže.“ A nepřestával hladit vejce, které si vybral.

Od východu jim pokynul H'ran, aby se k němu přidali. „Už je čas, milí kandidáti, máme nějaké večerní úkoly a chtěli bychom, abyste se k nám připojili a pomohli nám s nimi.“

Slovo „úkoly“ vyloudilo z několika kandidátů zasténání, ale všichni následovali H'rana, který je zavedl do další jeskyně, kde leželo pět draků, kteří měli křídla a někdy i další části těla pokryté nejrůznějšími hadříky. Na podlaze tu byl jemný teplý písek - ne tak horký jako v Líhni, nýbrž jen tak teplý, aby to bylo drakům příjemné.

„Není to žádná hezká práce, ale alespoň se naučíte, jak draky ošetřovat. Myslíme si, že není na škodu, když s tím začnete už dnes. Tyhle draky před dvěma dny zranila Vlákna.“ Neru si vzpomněl na své ranní snění a pak obrátil pozornost zpět k tomu, co říkal H'ran. „Dáváme jim na rány znečitlivující bylinky a právě teď se jim musí vyměnit obklady. Už jdou jejich jezdci. Můžete jim pomáhat a přitom se leccos naučit. Být drakenem totiž neznamená jen tak si létat, kam se vám zachce.“ H'ran pokynul několika kandidátům, aby přistoupili k vybraným drakům, a přestože se Neru a Nian rozdělili, přišla k němu hned, když jí dal znamení, že je přidělen k drakovi, který má záda samý obklad.

„Já jsem C'tic,“ řekl jim bronzový jezdec mile. „Ubohý starý Brith se ošklivě poranil o změt' Vlaken.“ A začal opatrně snímat první obklad.

„A jak se jmenuješ ty?“ zeptal se a podíval se na Nerua. Dvojčata mu odpověděla unisono, jak to obvykle dělávala.

„Dobře. Neru, vezmi jeden obklad, ponoř ho do té nádoby s bylinkami, trochu ho vyždímej a pak ho dej zpátky.“

Brith sklonil hlavu a krk, aby mu mohli sundat obklady, a Nian spatřila, jak se chvěje, když C'tic opatrně vsunul pod hadřík nehet a začal ho strhávat. Rány byly hluboké, až do masa, a Nian se zachvěla, když to spatřila.

„Ubohý statečný Brith,“ řekla tónem, jaký používala, když se zranil některý z jejích sourozenců.

„Prý si je jistý, že to vypadá mnohem hůř, než jaké to doopravdy je,“ řekl C'tic laskavě a začal uvolňovat další obklad. Neru opatrně podržel vlhký hadřík v konečcích prstů a pokoušel se nedýchat ostrý pach, který vydávala bylinkami napuštěná látka.

C'tic se rozesmál. „Na pach těch bylin si člověk musí zvyknout, ale nebojte se, jde to rychle,“ řekl a vzal od Nerua za růžek obklad. Opatrně ho napnul a umístil na odkryté maso. Brith zasténal, ale spíše úlevou, kterou mu přinesl chladivý obklad, než bolestí.

„Jak dlouho se mu to bude hojit?“ zeptala se Nian.

„Tyhle rány se hojí velmi rychle,“ odpověděl C'tic. „Dobře je to vidět tady na tom povrchovém zranění. Po několik dnech už tu má novou kůži. Opravdu tě to zajímá?“

„Jistě,“ řekla Nian.

„Moje sestra má na léčení talent,“ řekl Neru upřímně.

„Dobrá, pokud umíš takové věci, můžeš mu zkusit jeden obklad sundat a tvůj bratr ho zase může namočit v bylinkách. Ale opatrně.“

Díval se na ni, jak opatrně zajela nehtem svého dlouhého ukazováčku pod růžek hadříku a pak ho opatrně strhla, jak to viděla u něj. Přikývl. Brithův krk se krátce zachvěl. Ru jí podal nový obklad a Nian ho jemně přitiskla na správné místo.

„Sám bych to neudělal lépe,“ řekl C'tic. „Hej, Brithe, dnes to bude hned hotovo,“ dodal svému drakovi odvahy.

V tom nějaký jezdec na druhé straně ošetřovny vydešeně vykřikl: „U dračích křídel, tady ta dívka omdlela. Podejte mi někdo studený obklad a já z ní zatím smetu všechn ten písek; musela se hrozně praštit.“

Neru se protáhl do skupinky, která se shromáždila okolo dívky, aby jí pomohla. Pak se se smíchem vrátil. „Je to ta dívka v modrém, Ni,“ uculoval se. „Ta, která tak stála o tvé vejce.“

„Vždycky se tu objeví někdo, kdo to těžce snáší,“ řekl C'tic. „Přinesl jí někdo něco na povzbuzení? Z té bude ale báječná jezdčyní!“ Jeho tón byl značně sarkastický.

„Člověk by si mýsl, že léčila zraněná zvířata, když je dcerou Statkáře,“ zabručela Nian k bratrovi.

„Nemůže za to, že je taková,“ řekl Neru s podstatně větší dávkou ohleduplnosti než jeho sestra, „dokonce i když jí slíbili královnu.“

„Té královně je mi opravdu líto,“ odpověděla Nian.

Brith opatrně natočil hlavu, aby na Nian a Nerua viděl. Modrou barvou jeho mnohafasetových očí probleskla oranžová.

„Doufám, že ti neubližujeme?“ zeptal se Ru omluvně.

Ne. Dvojčata vydechla, zdálo se jim, že drakova mysl vyplnila tu jejich. Čerstvé bylinky jsou tak příjemné.

„Opravdu jsem slyšel, jak ke mně mluví?“ zeptal se Ru C'tika, který se na ně zazubil. Nian vycítila, na co by se chtěl

zeptat ve skutečnosti: jestli to, že k němu drak mluví, neznamená, že má právo být mezi kandidáty?

„Draci mluví, ke komu chtějí,“ řekl C'tic a sundal další starý obklad. Ru mu rychle podal nový.

„Bude to takové i při Zasvěcení?“ zeptala se Nian. „Uslyšíme ve své hlavě dračí hlas?“

„Ano, přesně tak to bude,“ C'tic se zatvářil stejně jako předtím H'ran.

„A vy je slyšíte vždycky?“ zeptala se Nian. „Já takhle slyším svého bratra, hlavně když je v nesnázích.“

„Říkal jsem si, že jste si velmi podobní.“

„Ale my si nejsme úplně podobní,“ řekla Nian. „Neru je mnohem chytřejší a silnější. Bude z něj báječný dračí jezdec.“

„Z vás obou,“ překvapil ji C'tic.

„Jak to víte?“

„Můj drak mi to řekl,“ odvětil C'tic s úsměvem. Ale nebyl to úsměv ironický, ale vřelý a velmi milý.

Ještě mu pomohli se dvěma obklady a pak jim C'tic poděkoval za pomoc.

„Můžeme zas někdy přijít vám pomoci?“ zeptala se Nian.

To záleží na tom, co se stane v Lihni, odpověděl Brith sám. Ale mně takové něžné prsty dělají dobře. Možná bys mohla zkusit stát se dračí Ranhojičkou.

Nian překvapením ztuhla a jenom zamrkala.

„To bys ale vážně mohla,“ nadchl se Ru a pohlédl na svou sestru s pýchou. „Přece ses v naší Držbě vždycky starala o zraněné.“

„Pospěšte si, milí kandidáti,“ řekl H'ran. „Už bude čas na večeři.“

„Výborně,“ řekl Ru a mnul si ruce. „Mám hlad jako vlk.“

„Dobře si umyjte ruce,“ řekl C'tic a ukázal na umývadlo po jedné straně ošetřovny. „Pracovali jste s umrtvujícími bylinkami a bylinkami tišícími bolest, a pokud si dobře nevydrhnete ruce, mohlo by se vám něco dostat do pusy. A věřte mi, že není zrovna zábavné pokoušet se najíst, když jsou vaše rty úplně ztuhlé. A taky si zamažete oblečení a pak na vás nebude moc hezký pohled!“ Vesele se zasmáli, ale pak si všichni vydrhli ruce kartáčem a jemným pískem, až je měli celé červené. To už ucitili příjemnou vůni, která slibovala chutný pokrm. Potom je H'ran odvedl zpátky do Dolních jeskyní. V Hlavní síni weyreni roznášeli ohromné tácy a misky a pokládali je na stoly, aby se každý obsloužil sám.

„To je ale skvělá večeře,“ řekl Neru, když polkl první sousto.

„Tobě stačí ke štěstí trocha masa,“ škádlila ho Nian.

„Náhodou je to docela změna po všech těch rybách u nás doma,“ odpověděl Neru a nabral si z tácu uprostřed stolu další plátek.

„Necpi se tolik,“ dodala tlumeně, aby ji nikdo neslyšel. „Nikdy jsme nehladověli, a tak se nemusíme cpát jak nezavření a dělat Ladoské Držbě ostudu.“

„Hmm,“ zamručel Neru a ukázal na ostatní kandidáty, kteří se cpali úplně stejně. „Řekni to ostatním.“

„To by mě ani nenapadlo,“ řekla Nian důstojně.

Po jídle někteří mladší weyreni sklidili ze stolů a potom vstal Vůdce Weyru, který seděl v čele stolu.

„Jsem si jist, že jste si všimli, že tu s námi dnes sedí kandidáti. Je možné, že Líhnutí započne už dnes v noci,“ dodal a kandidáti do jednoho vydechli. Usmál se na ně. „Jednáme vždy podle přání našich draků. Všechno je již připraveno a vám všem děkuji, že jste sem přišli. Pokud máte nějaké otázky, zeptejte se prosím drakenů, kteří sedí vedle vás, nebo našeho dobrého H'rana. Nezapomeňte, že kdysi byli také kandidáty, jako jste teď vy. A byli stejně nervózní!“

„Je báječný. Stejný jako náš Pán Držby,“ zamumlala Nian ke svému bratrovi.

„Ale Líhnutí uprostřed noci?“ řekl Ru. „To je nepříjemné.“

V tom si všimli muže v harfenické modré s kytarou v ruce, jak si dává židli na pódium a usazuje se na ni. Zadrnkal akord a ostatní začali vykřikovat názvy písní, které by chtěli slyšet.

„Tak na tohle si zase ráda zvyknu,“ řekla Nian a pohodlně se opřela. Večery, kdy Harfeník Ruart bavit svými písněmi celou Držbu, milovala. Chvilí přemítala o tom, jestli místní Harfeník hraje každý večer. Najednou vydrnkal nějakou melodii, kterou v životě neslyšela, a vzduch byl hned plný ohňových dráčků. Sedali si na ramena lidí, kteří jim přišli do cesty, nebo hřadovali v kuchyňské jeskyni. Rychle pochytily melodii a začali zpívat další hlasy. Bylo to kouzelné. Dokonce i Nian se odvážila přidat se ke sboru a Ru, který dokázal zazpívat cokoliv, co jednou slyšel, zpíval svým tenorem druhý hlas. Měl tak krásný hlas. Podle Nianina názoru byl stejně dobrý jako kterýkoli harfenický učedník, ale pak v duchu řekla: nejlépe si povede jako dračí jezdec.

Harfeník dohrál a odešel a i ostatní weyreni se začali zvedat od stolů.

„Pro vás kandidáty to musel být vzrušující den,“ řekla Kilpie, která přišla k jejich stolu. „A ráno na vás budou čekat další úkoly - abyste se tu nenudili, dokud nebudou vejce připravena k Líhnutí. A proto byste si teď měli jít lehnout.“

„A co když bude Líhnutí dnes v noci?“ zeptala se Robina.

„V takovém případě se o tom dozvíte,“ ujistila ji Kilpie a pohlédla na ni, jak si Nian uvědomila, poněkud přezíravě. Nian teď bylo statkářovy dcery skoro líto, ale Robina vůbec nevypadala znepokojeně.

Nian byla docela ráda, že si může jít lehnout. Dnes se toho událo tolik, a ona byla doopravdy unavená. Toužila po koupeli a napadlo ji, že když si pospíší, podaří se jí zabrat jednu z mála van v dívčí koupelně. Řekla o tom Neruovi, a ten se usmál.

„Jo, já jsem slyšel, že tu mají horkou vodu pořád,“ řekl. „Také bych si mohl dát koupel. Nemůžu přece při Zasvěcení smrdět po rybách.“

„Nesmrdíme rybami,“ řekla Nian, když k němu přičichla, ačkoliv cítila jemný zápach rybiho tuku a moře. „To je prima, že nemusíme čekat, až se ohřeje dost vody na koupel.“

A tak předběhli ostatní kandidáty, vzali si věci na mytí a ručníky, které jim zabalila matka, a vydali se ke koupelně, než si na to ostatní vůbec vzpomněli.

Nian se ponořila do vany plné příjemně horké vody v okamžiku, kdy si na koupání vzpomněly i ostatní dívky. Usmála se sama pro sebe, že byla první. Pak si umyla vlasy speciálním šamponem, který vyráběla jejich matka. „To je udržuje hedvábné a sladce voňavé,“ říkala matka. „Nemohu snést ten věčný pach ryb,“ dodávala s trpkým povzdechnutím. Jednou se Nian své matky zeptala, proč si vzala jejich otce, když nemůže snést pach ryb.

„Hned z několika důvodů. Ten první byl, že jsem ho milovala a že mě požádal o ruku. Druhý důvod byl, že zdědil otcovu usedlost a já netušila, že to místo je prosáklé rybím tukem a jaká práce bude dostávat šupiny ze schodů a z podlahy. Ale je to dobrý muž, tvůj otec, a nikdy jsme netrpěli hladem, vždycky jsme měli k večeři alespoň rybu.“ Pak matka dodávala: „Já mám moc ráda hovězí a jemu není líto peněz, když mi ho kupuje.“

Bouchání na dveře koupelny ji vytrhlo ze vzpomínek.

„Ty jsi se šla koupat první,“ obvinila ji Robina. „Kdy máš v úmyslu skončit?“

„Až budu dost čistá,“ odpověděla Nian přikře.

„Aha, dvojčata z rybářské usedlosti. Myslím, že se nám všem uleví, až se opravdu umyjete.“

Robinina sprostá poznámka Nian vytočila. Už ji unavovalo, jak si z ní pořád někdo dělal legraci. „Pospíším si, aby sis mohla vymýt z vlasů všechny ten písek,“ řekla tím nejsladším tónem, když si vzpomněla na bezvládnou Robinu na pískové podlaze ošetřovny.

„Děkuju, že o tom nemluvíš,“ řekla Robina rozzlobeně.

„Ale drahá, nechtěla jsem tě urazit,“ řekla Nian beze stopy omluvy.

„Jen dopřej ostatním, ať se také vykoupou!“

„Přestaň už nadávat, Mistrova dcerko,“ zvolal někdo a Nian uslyšela, že Robina poodstoupila od dveří.

„Kdo to řekl?“ zeptala se.

„Další rybářská dcerka,“ a Nian se usmála, protože poznala Orlin hlas.

Teď už ale byla čistá dost, i vlasy měla umyté, takže vytáhla špunt. Zatímco voda s hlukem vytékala z vany, pomalu se usušila a ručníkem si začala drbat vlasy na hlavě. Kdyby si je chtěla opravdu usušit, potřebovala by víc času, ale nechtěla zbytečně zabírat koupelnu. Když vyšla ven, uviděla tam čekat šest nebo sedm dalších dívek. Robina stála na vzdáleném konci, a tak Nian pokynula nejbližší dívce, aby šla dovnitř.

„Cože — teď jsem přece na řadě já!“ uslyšela ještě vykřikovat Robinu, když šla k ložnici.

„Ty jsi přece byla na druhém konci místnosti,“ odpověděla jí bezelstně jedna z dívek.

„Měla jsem být příští na řadě,“ uslyšela Nian ještě, jak si Robina stěžuje, a pak už byla příliš daleko.

Stále si ještě sušila vlasy ručníkem, když uslyšela, jak někdo před závěsem přístěnku vyslovil její jméno.

„Můžu dovnitř, Nian?“ zeptala se Orla.

„Ale jistě,“ řekla a její kamarádka vklouzla dovnitř. Orliny kudrlinky byly ještě vlhké od koupele a její tvář byla posetá kapkami. „Ta Robina, to je něco, vid?“

„Dal jí nakonec někdo šanci se vykoupat?“

Orla zvedla své hnědé oči v sloup. „Nakonec jo. Myslím, že její poznámky o rybím smradu ji udělaly značně nepopulární. Jak jen může být tak arogantní? Nikdy jsem nepotkala druhou takovou dceru Mistra, jako je ona.“

„Je velmi hezká,“ řekla Nian toužebně.

„A myslí si, že si sem přišla zasnout dračí královnu!“ podotkla Orla.

„Pochybuju, že se jí to podaří,“ řekla Nian upřímně. „Slyšela jsi, co říkal R'dik o tom, že nemůže nikomu nic zaručit. A že je tak precitlivělá, že omdlí během výměny obkladů, přece taky musí hrát proti ní.“

„To byla Robina, kdo omdlel? Neviděla jsem tam dost dobře. Ale řeknu ti upřímně, že z těch ran, které jsem viděla, se mi dělalo na zvracení.“

„Měla jsem přesně ten samý pocit,“ otfásla se Nian.

„Jenže ty jsi neomdlela, že ne? Ani já ne,“ řekla Orla. „Zajímalo by mne, koho si dračí královna vybere. Můžu ti pomoci usušit vlasy, Nian? Dala bych cokoli, abych je měla rovné jako ty.“

„Kdybys je měla, nechtěla bys je. Ale budu ráda, když mi pomůžeš,“ odpověděla Nian, našla v ranci druhý ručník a podala ho přítelkyni. Byla unavená a ruce ji bolely od toho, jak si sušila své bohaté těžké vlasy.

Následujícího rána uslyšela Nian, jak někdo energicky buší do gongu, a pokusila se vzpomenout si, kde je. Na Ladoské Držbě byla siréna, kterou zapínali každé ráno a nebo v bouři, když bylo potřeba svolat lidi, aby byli v případě nouze připraveni pomoci. Doufala, že všechny úkoly, které jí toho rána čekají, bude moci plnit s Brithem a C'tikem. Chtěla se zeptat, zda je možné, aby byl nějaký kandidát vybrán předem. Bylo jí lhostejné, jakého draka si zasnout, nebo zda si vůbec nějakého zasnout, jen aby se to podařilo Neruovi. Bylo jí jedno, jakou barvu bude bratrův drak mít, ale v duchu ho viděla jako bronzového jezdce, jak vede vlastní letku při spadu Vlákén, jak o tom vždycky snil.

Když kandidáti usedli a dostali mísy s ovesnou kaší, přišel H'ran se seznamem v ruce, odškrádal si jména a každému řekl, co má dnes ráno dělat. Nian se rozhlédla po prázdné jídelně a začala uvažovat, kde asi všichni jsou - když předchozí noci tu bylo plno.

„Nian?“ dostal se H'ran až k ní a ona se na něj usmála. „C'tic požádal, zda byste mu ty a tvůj bratr nemohli pomoci s Brithem. Prý máš obratné ruce.“

„Děkuju, H'rane,“ řekla a se šťastným úsměvem se otočila na svého bratra.

Neru si právě strčil lžici kaše do pusy a zjevně se ho nijak nedotklo, že je jeho sestra středem pozornosti. „Dobrá kaše.“

„Ano, to je,“ řekla Nian láskyplně a vděčně pohlédla na bratra, který nebyl ani za mák žárlivý.

Kandidáti si mohli přidat ovesnou kaši a pak dostali ještě opečený chléb s džemem z jeřabin.

„Tak máme oba práci v ošetřovně,“ řekl Neru. „To je dobře, protože jsme sehraný tým, Ni.“ Pak sklonil hlavu, jako by se

snažil zaslechnout něco špatně slyšitelného. Nian se na něj tázavě podívala, ale on ji ignoroval.

Pak Nian pochopila, co ho zaujalo - jasné vzdálené broukání, tiché, ale stále hlasitější. Vstala a ucítila, že jí ten zvuk vibruje skrze kůži na nohou až k hlavě. Byl to příjemný zvuk, plný lásky a povzbuzení, plný nedočkavého očekávání: očekávání, které jí začalo naléhavě vibrovat celým tělem. Otočila hlavu k bratrovi, a ten se usmál. Vzápětí k nim přistoupil H'ran.

„Někteří z vás už zaslechli dračí broukání. Nastal čas!“ zvolal. „Mají to dobře načasované,“ dodal se širokým úsměvem na tváři a otočil se směrem ke stolu kandidátů. „Stačili jsme se všichni nasnídat. Běžte teď do svých přístěnků a převlékněte se do bílých šatů. Hned potom přijďte do Líhně; můžete chodit mezi vejci, nebo můžete zůstat stát a čekat, až si vás nějaký dráček zvolí za jezdce. Je to velký okamžik v životě Weyru a ještě větší ve vašem životě. Tak, teď jděte a převlékněte se!“ a s hlasitým tlesknutím rukou je propustil z jídelny.

Nian počkala, až se Ru převlékne. Trvalo mu to dlouho, nespíš si celou tu dobu lámal hlavu, jestli má jít do Líhně s ostatními, když vlastně nebyl vybrán mezi kandidáty. Promrhal také spoustu času upravováním tuniky, přepásal si ji svým starým páskem. Nian se neodvážila mu říci, že takhle vypadá tunika ještě více jako ženské šaty. Pospíšila si na záchod, protože úzkostí začala cítit nepříjemný tlak ve střevech. Pak si umyla obličej a ruce, které měla ulepené od džemu. Žaludek se jí bouřil nervozitou, u snídaně se přejedla a teď jí nebylo dobře. Robina byla v koupelně také, pečlivě si prsty upravovala své blond vlasy.

„Nemyslím, že si draci budou všimnout tvých vlasů, Robino,“ řekla Nian povzbudivě, ale dívka ji ignorovala.

„Ty taky nevíš všechno, dvojčátko,“ opáčila nedůtklivě. Zrychlila česání a začala sprostě nadávat, když si všimla, že jí z vlasů pořád ještě padá písek. „Nech mě na pokoji,“ dodala rozzlobeně.

Nian ochotně odešla za svým dvojčetem. Pak se Nian a Neru bok po boku vydali jeskyněmi k Líhni. Pohled na vejce ležící v horkém písku je přiměl zastavit hned u vchodu. Pak se odvážili vejít a ucítili, jak je horký písek pálí do nohou. Nian si hned všimla obou dračích rodičů, kteří stáli vzadu v Líhni a sledovali, jak kandidáti putují k rozházeným vejcům. Zlatá královna byla obrovská a její bronzový partner nebyl o moc menší. Nian se schovala za bratrovou statnou postavou, protože se při pohledu na obrovské draky lekla.

Nian se s úzkostí dívala na vejce, které se jí líbilo, a ulevilo se jí, že blízko něj nikdo další nebyl. Třeba Robinu tolik rozrušil písek v její hlavě, že se zapomněla v koupelně. A nikdo nebyl ani u vejce, které si oblíbil Ru. Kráčeli spolu po písku a viděli ostatní kandidáty v bílých tunikách, jak se rozprehli po Líhni. Nian se pořád ještě divila, jak mohou draci poznat, s kým se mají zsvětřit - Líheň byla tak velká a kandidátů bylo tolik. Rozhlédla se, kde je Orla a Chaum — a našla je po své pravici. Okolo Líhně bylo místo pro diváky, bylo jich tam mnoho a všichni přišli, aby tento kouzelný okamžik sdíleli s kandidáty. Nian byla zklamaná, když si všimla, že její matka ani otec mezi diváky nejsou, ale věděla, že by přišli, kdyby mohli. Alespoň se jí však podařilo dostat do Líhně Nerua. Určitě si nějaký dráček všimne, jak výborný jezdec by Neru mohl být!

Nian začalo být horko a zadoufala, že to nebude dlouho trvat, než se dráčci začnou líhnout. Neměla se ráno tak nacpat. Žaludek se jí svíral úzkostí. Umřela by hanbou, kdyby měla vyzvracet všechnu tu ovesnou kaši a džem. Posunula s blíž k Ruovi a jenom doufala, že se na ni nikdo nedívá.

Broukání draků zesílilo. „Podívej!“ řekl Neru a ukázal na nejbližší vejce. Začalo se ve své jamce v písku viklat. Rozruch na galerii ukázal, že i ostatní si toho pohybu všimli. Praskání skořápky teď bylo slyšet po celé Líhni a královna zvedla hlavu a upřeně se na vejce zadívala. Nebylo to daleko od Nera a Nian, a tak mohli přihlížet, jak skořápka vejce praská a rozpadá se. Zadrželi dech, když vejce prasklo po obvodu a něco - koneček křídla, pomyslela si Nian - proniklo skořápkou ven. Najednou se rozpadlo na dvě půlky a ten, kdo byl uvnitř, se začal vynořovat. Když lesknoucí se malý bronzák konečně opustil svou skořápku, podivila se, že byl schopen směstnat tak velké tělo do tak malého prostoru.

„První bronzový, to je dobré znamení —“ zaslechla H'rana, když se z galerie ozval potlesk.

Královna roztáhla křídla a zvedla se majestátně do výše, aby přivítala malého bronzáčka. Vzápětí se začalo viklat a praskat hned několik dalších vajec, že Nian nevěděla, kam se má dříve dívat.

„Nian!“ vykřikl její bratr, a vrátil ji tak nazpět k němu. Ukazoval na vejce, které se líbilo Nian. Objevovaly se na něm prasklinky a pak se najednou vrchní část rozpadla na tisíc kousíčků, které se rozletěly okolo, když se objevila mokrá zlatá hlava. Robina již chvátala směrem k malé královně, i když se celou dobu držela za břicho. Nian pobavilo, že ta domýšlivá Robina také trpí nevolností a nervozitou.

„Jdi za tím bronzovým, Ru,“ řekla Nian a postrčila ho směrem k putujícímu dráčkovi.

„On ale ví, za kým jde,“ řekl Ru a ukázal na vysokého chlapce, který seděl při snídani vedle Rua.

Nyní si své jezdce volili zelení a modří a weyreni podávali novopečeným drakenům mísy s masem a radili jim, jak krmít právě vylihnuté dráčky.

Mám hlad! Mám velký hlad! řekl nějaký hlas úplně jasně v Nianině hlavě. Ale ona jej ignorovala, protože všechny dráčky okolo ní už krmili. Několik vajec vzadu v Líhni se právě začalo viklat a praskat. Zatahala bratra za rukáv.

„Pojďme tamhle, tady už není žádný volný.“

Pokusil se ji setřást. „Jestli mě některý z nich chce, pak si mě najde.“

„Ale ty si musíš nějakého dráčka zsvětřit, Ru,“ řekla a vlekla ho na opačný konec Líhně.

„Třeba ti dráčci vědí, že mě nevybrali mezi kandidáty,“ namítl.

„Nesmysl!“ Najednou uklouzla, nebo jí spíš něco podrazilo nohy a ona se tváří zabořila do horkého písku. Něco těžkého se jí usadilo na zádech.

Co je to s tebou? To mě neslyšíš? řekl netrpělivě známý hlas. Mám hlad. Potřebuji nakrmit. Slyšíš? Něco jí šláplo na hlavu.

„Nian, je to královna. Máš na zádech královnou, Ni, královnou!“ vykřikoval Neru vzrušeně.

„Ale vždyť jsi to ty, kdo si musí zsvětřit draka, Neru,“ řekla plačtivě. Její rodina by jí nikdy neodpustila. Ru by jí nikdy

neodpustil.

Já ti odpustím, jestli mne nakrmíš, Nian, řekl hlas. Jmenuji se Quinth. Proč se mi vyhýbáš? Já tě miluji. Jsi moje.

„Pojď sem, H'rane, pomoz mi,“ řekla nějaká weyrena. „To ubohé dítě se nemůže zvednout. Quinth, teď běž pryč, nebo si svou jezdkyni pošlapeš ještě víc.“

Nian ucítila, že jí ze zad zdvihli její břemeno. Začala krváčet z nosu a krev se jí dostala i do pusy, z vlasů si vytřepávala písek. Nějaké ochotné ruce ji chytily v podpaží a pomohly jí na nohy. Pak jí podaly mísu a ona se rozhlédla a uviděla zlatou Quinth, jak se snaží setřást ze sebe ruce, které ji držely, aby se nemohla na Nian zase vrhnout.

V Nian se bily dva odlišné pocity - báječné překvapení a hořké zklamání.

Já se ti nelíbím? zeptala se dračice a zklamáním svésila hlavu a křídla jí klesla do písku.

O to tady vůbec nejde, Quinth, odpověděla Nian a volnou rukou pohladila draka po hlavě a bradě, kterou zdvihla.

Dračí oči, zlaté láskou, si ji měřily a Nian se roztřásla v absolutní rozkoši. Jde jen o to, že jsem si neměla zasvětit draka bez svého bratra, víš.

Můžeme počkat, jak to dopadne, řekla malá královnička imperátorsky, a zatím mě můžeš nakrmit, Nian. Hladovím.

Vzpomněla si na mísu, kterou držela v ruce, vylovila několik kostek masa a nabídla je Quinth, která je zhltnula tak rychle, že Nian mohla vidět zvenčí krku siluetu masa, jak jí klouže do žaludku. Pak Quinth otvírala ústa zas a znovu a zas a znovu. Nian popotahovala krvácejícím nosem a krev jí kapala na rukáv tuniky.

„Přineste někdo studený ručník a nějaké léčivé byliny,“ zvolala weyrena. „Nian, jezdkyni na Quinth, krvácí nos. Já vím, že je to nepříjemné, drahoušku.“ A nabídla Nian svůj čistý kapesník. „Oni nechťejí nikoho doopravdy zranit,“ řekla, „ale Quinth o tebe zjevně hrozně stála a ty sis nevšimla, že má k tobě namířeno, když se vyklubala.“ A malinko se pousmála. „Královny bývají velmi rozhodné.“ Weyrena si však zjevně myslela, že je to dobrá vlastnost.

„Jak to, že si královna vybrala ji, a ne mě?“ vykřikla Robina, která stála před nimi a ukazovala na Nian prstem.

Prostě jsem si ji nevybrala, řekla Quinth Nian odmítavě a křídlem se po Robině ohnala.

„Tak to je vrchol!“ vztekala se Robina, když musela uskočit, aby ji Quinth nesrazila do horkého písku. Když znovu získala stabilitu, dala si ruce v bok a špičkou nohy zlostně dupala do písku.

„Robino, támhle se líhnou zelení draci,“ řekla weyrena velice mile a ukázala doprava. Nian se otočila tím směrem a spatřila Orlu, jak jednou rukou hladí zeleného dráčka a druhou mu dává maso.

„To jsou největší bojovníci,“ řekla žena. „A je zdaleka nejobtížnější je vycvičit. Chop se své životní příležitosti, Robino. Prospěje ti to.“

Rozhněvaná Robina zvedla hlavu a vydala směrem k východu. Za ní na malinkých nožičkách klopýtal malý zelený dráček, ještě celý mokrý.

„Ale ne! Skoro všichni dráčci se již zasvětili. To Neru musí být dračím jezdcem, ne já!“ mumlala si Nian pro sebe.

Rozhlédla se, aby ho našla, a spatřila ho, jak stojí zpátky u vejce, které se mu včera zalíbilo. Vejce už bylo celé popraskané a Neru stál vedle, ruce zaťaté v pěst, a dráčka povzbuzoval.

„Tak pojď, ta poslední rána byla výborná. Ještě jednou a budeš venku.“

Nian nacpala další hrst masa do Quinthiny tlamy a pak zamířila k bratrovi. Weyrena ji zadržela a potřásla hlavou.

„Máme zkušenost, že když se z nějakého vejce nedokáže drak vylihnout sám, je pravděpodobně poškozené. Zkrátka je lepší nechat na přírodě, jak se rozhodne.“

„Pak tedy necháte dráčka zemřít?“ zbledla Nian.

Přistoupil k nim nějaký weyren s vlhkými ručníky. Jeden z nich položila weyrena zezadu na Nianin krk, a ta vydechla, když ucítila příjemný chlad. Druhou rukou jí žena otřela tvář a také jí vmasírovala trochu bylinkové masti k nosní přepážce. Zahanbena tím, že se o ni weyrena takhle stará, vzala jí ručník z rukou a sama si omyla nos a tvář. Někdo další jí podal druhou mísu masa.

Mám pořád hlad, Nian, nezapomeň, řekla jí Quinth nejistě, a mrzí mě, že ti kvůli mně krvácí nos.

Nian zalila vlna lásky a otočila se, aby viděla do milujících očí svého nového životního partnera. Ach promiň, já jsem zapomněla. A podala své královně ještě větší hrst masa než obvykle.

Quinth drcla do Nian, až dívka ztratila rovnováhu, a byla by upadla, kdyby se Quinth hned nepostavila před ni, aby ji zachytila.

Mladý dráček si musí prorazit cestu skořápkou sám? zeptala se svého draka.

To ukáže, zda je uvnitř dost silný drak, informovala ji Quint.

Jak to víš? Vždyť jsi se sama teprve vylihla.

Jsou věci, které o jiných dracích víme instinktivně, odpověděla Quinth se slabou výčitkou.

Ale můj bratr si prostě musí zasvětit draka, skoro zasténala Nian, oči upřené na skořáčku vejce vedle svého bratra, který ji hladil a pobízel jejího obyvatele, aby to zkusil znovu.

Má takový hlad, jako jsem měla já, řekla Quinth Nian. Potřebuje jídlo.

Požádej tu weyrenu, abychom tu skořáčku mohly rozbít.

Jsou určité věci, které musí udělat každý sám, odpověděla Quinth. Já jsem to zvládla a taky jsem měla hlad. Pořád ho ještě mám.

Když Nian nabrala další hrst masa z mísy, v níž už toho mnoho nezbývalo, dostala konečně nápad.

„Potřebuji pro tebe víc jídla, ty moje nádherná bezedná díro,“ řekla nahlas a všimla si, že jejich cesta ke vchodu do Líhně vede kolem Nerua a praskajícího, ale dosud nerozlomeného vejce. „Pojďme tudy,“ řekla a nasměrovala Quinth, aby prošla okolo vejce úplně těsně. Když se přiblížily, otočila se Nian ke své dračici a naléhavě na ni pohlédla.

Quinth, má drahá královničko, mohla bys mi zase podrazit nohy, až půjdeme okolo ?

Proč? Vždyť krvácíš!

Jen mi je podraž, zopakovala Nian a zpomalila, aby její cíl neminuly.

Žádáš po mně podivné věci, odpověděla Quinth.

Když jsi to udělala poprvé, žádné potíže si s tím neměla, Udělej to znovu, teď!

Quint ji porazila s takovou energií a přesností, že Nian spadla přímo na vršek vajíčka a těžkou mísou na maso roztržila vršek. Z otvoru se okamžitě vynořila vlhká bronzová hlava, a když dráček zatlačil rameny proti skořápce, dostal se ven a vyskočil na písek Líhně. Neru napřáhl ruku, aby se dotkl jeho hlavy, a stvoření vzhledlo, jeho oči jako drahokamy vzrušením zazářily oranžově. Pak dráče vyplázlo jazyk a olízlo Neruovi ruku.

Jako požár ve hlavě cítila Nian sílu nové osobnosti, která vstoupila mezi ni a jejího bratra. Jako by měla pouta, která ji s bratrem svazovala, zmizet, a ona slabě vykřikla a chytla se Quinth. Ale Neruovo Zasvěcení malého bronzáka bylo u konce.

„Jméno mého draka je Larinth!“ vykřikl hlasitě Neru, aby to všichni slyšeli, a slzy radosti mu tekly po tvářích.

Mám hlad! Já mám hlad! řekl malý drak žalostně a drel do Nerua, aby ho krmil.

Neměj strach, můj statečný draku, nakrmím tě, až budeš prskat, řekl Neru a pohladil nadočnicové hrbolky svého draka.

„Neru, vezmi si tuhle mísu a nakrm svého draka,“ řekla Nian, vděčná, že má v míse ještě nějaké maso, a může být bratrovi prospěšná.

Quinth zaburácela zlostí, že její vlastní jezdec chce jejím jídlem krmit jiného draka. Ale to už k nim přispěchali tři jezdcí a Nian mohla Quinth nacpat tak, že měla tlamu plnou, že musela začít žvýkat, jinak by se udusila. Neru dostal plnou mísu a Nian vzápětí také, takže v krátké době byli oba dráčci, zlatý i bronzový, spokojeni.

H'ran s weyrenou začali bronzového dráčka zkoumat, rozevírali a skládali mu vlhká křídla, proklepávali mu hrud', zkoumali jeho nohy a ocásek, aby si byli jisti, že je zdravý.

„Říká, že nedokázal rozlomit skořápku, protože byl slabý hlady. Ale vždyť on ji měl tak jako tak skoro rozlomenou, když na ni Nian upadla,“ řekl Neru a pohladil svého draka. „Je nádherný, že?“

„Vypadá to, že je celý a zdravý,“ prohlásil H'ran a podíval se na weyrenu, zda s ním souhlasí.

Ano, je, opravdu je, řekla Quinth Nian.

„Určitě jsi upadla náhodou?“ zeptala se žena a přísně si je obě měřila pohledem. „Po tom, co jsem vám řekla?“

„Pokusila se mi sebrat zbytek masa v míse,“ řekla Nian a dívala se na ni stejně pevně.

Pořád mám hlad, řekla Quinth, jako by to mohlo všechno vysvětlit. Nian jí poslušně podala další hrst a postarala se, aby se každý kousek dostal do královny pusy. Měla jsem velké štěstí, že jsem měla dost síly, abych prolomila vlastní skořápku, dodala Quinth, rychle maso spolýkala a strčila hlavu znovu k Nian. A ty jsi se pak rozhodla ode mne odejít! Promiň mi to, miláčku, řekla Nian něžně a podala jí další hrst masa. Já jsem jednoduše nevěřila, že si zasvětim jakéhokoliv draka.

„Dobře, ale teď jsem tady a jsme spolu,“ řekla Nian, „A Larinth vypadá na velmi milého druha.“

Děkuji ti, řekl Larinth a oči mu žhnuly, když Nian a Quinth oddaně pozoroval.

Quinth, která stála vedle ní, řekla ironicky: Nemáš za co. Patrně se jí nelíbilo, že se Nian s Larinthem baví. O tom ostatně mluvil H'ran, když říkal, že čerstvě zasvěcení draci jsou na své nové partnery žárliví.

„Nian a Neru, dovolte nám, abychom vám pomohli ke stájím, kde se s draky usadíte,“ řekla weyrena.

Quinth, prosím už bez vrávorání a podráždění nohou, řekla Nian a podala jí poslední jídlo z poslední mísy. „Může dostat ještě?“ zeptala se s pochybami.

„Bude to potřebovat,“ řekla žena. „Hodně toho teď napochoduje.“

Nian ani nepřipadalo, že by ženu nějak podvedla - to, že si Neru zasvětil bronzáka, její čin poněkud ospravedlňovalo.

Některé věci zkrátka potřebují trochu popostrčit, aby mohly správně pokračovat.

Jeden malý detail, řekla Quinth přísným mentálním hlasem. Já jsem tvůj drak. A Larith je tvého bratra. Veď to prosím v patrnosti.

Samozřejmě, milá Quinth, samozřejmě, patřím jenom tobě.

Ano, jsi moje, a Quinth se k Nian přivinula, jak jen to šlo.

„Hej, dávej pozor, Quinth, nemůžeš mi sedět na klíně, chápeš?“ promluvila Nian nahlas ke svému drakovi. „Už jsi mi rozbila nos a také mě bolí žebra, jak jsi mě srazila. Mohly bychom se prosím k ostatním připojit ukázněně?“ řekla Nian tak láskyplně, že se z věty zcela vytratil vyčítavý osten. Samozřejmě, odpověděla Quint podezřívavým hlasem. Když přišli k H'ranovi, podal Nian do ruky další mísu s kostkami masa, široce se na ni usmál a mrkl, což se Nian rozhodla ignorovat. Její plán koneckonců vyšel.

V tom přišla Nian pográtulovat Conna. Když uviděla Nerua s Larinthem, trhla sebou. Nian se zastavil dech. Řekne Conna weyreně, že její dvojče nepatřilo mezi kandidáty? Nakonec se odvážila povídat se jí do očí. Zelená jezdčyně se ale usmívala.

„Vždycky je rozhodnutí na vylihnutých dracích, drahousku,“ řekla jemně. „Mám velkou radost za vás oba.“

Nian se najednou cítila tak slabá, že se musela opřít o svou královnu. Položila si ruku na Quinthin hřbet a pokračovaly směrem ke stájím.

Napůl cesty z Líhně uviděla Robinu, která trpělivě krmila malého zeleného draka, jenž ji pronásledoval po celé jeskyni, protože si ji vybral. Robina vypadala šťastně a její malý zelený dráček zrovna tak.

„Velmi dobře,“ řekl H'ran. „Myslím, že ti dva se k sobě báječně hodí. A naše malá královna si určitě také vybrala dobře. Teď vás musím všechny ubytovat, určité se potřebujete vyspat. Následujte mne, mladí drakeni. Nebo mám raději říct: následuj mne, Nian, jezdčyně na zlaté Quinth, a N'ru, jezdče na bronzovém Larinthovi?“

H'ranův milý tón na dvojčata fungoval a oba zároveň se usmáli na muže, který je bude učit všemu, co potřebují o svých dracích znát. Neru se vypnul, když uslyšel, že ho Mistr na znamení, že ho přijímá mezi dračí jezdce, nazval novým jménem.

Když Nian a Neru přešli horký písek a vydali se k novému domovu, každý těsně následován svým drakem, viděli, jak

dav, který byl svědkem jejich Zasvěcení, pomalu opouští galerii okolo Líhně Istanského Weyru. Pro tyto diváky se život vracel do normálních kolejí, ale pro Nian a Nerua právě začínal nový. Oba se tvářili vážně a zamyšleně, když pomáhali svým drakům do stájí.

Quinth i Larinth byli oba vyčerpaní, když jim jejich jezdcí jemně pomohli do nejbližších neobsazených lůžek. Quinth se usadila sama, a jakmile položila hlavu na přední packy, okamžitě upadla do hlubokého spánku.

Když to Nian spatřila, s hlubokým uspokojením vylezla vedle svého zlatého draka, položila si hlavu na Quinthinu pravou přední packu a přitiskla se k drakovi. Nasávala dračí vůni; kořeněnou jako kuchyně v Ladoské Držbě před slavností. Kořeněnou a trochu masitou, po tolika kusech masa. A uklidňující, jako by se znaly odjakživa, stejně jako se Nian znala celý život s Neruem.

„Ni?“ Nian uslyšela Ruův hlas, jak ji jemně volá. „Larinth už usnul a já jsem zrovna chtěl...“ Ru se zajíkl a Nian byla okamžitě vzhůru. Seskočila z postele a přistoupila k bratrovi, který stál v chodbě. Většina z ostatních novopečených jezdců už dávno spala a všude bylo slyšet oddychování.

„Copak je, Ru?“ zeptala se Nian a snažila se ho uklidnit.

„Já... já jsem ti chtěl jenom říct... Ach, U dračích křídel, děkuji ti, Ni, za všechno ti děkuji -“

„Ale prosím tě,“ přerušila Nian svého bratra. „Nemáš mi za co děkovat. Jsi mé dvojče.“

„Ale já ti poděkovat chci, Ni,“ prohrábl si vlasy a pokračoval. „Nedávno v Držbě, když přišli draci... Byl jsem tak zklamaný, že si mě nevybrali, že jsem nedokázal nic říct ani udělat. Já...“ Nian bylo jasné, že její mladší bratr chce říci něco velmi důležitého. Natáhla ruku a uchopila pevně tu jeho, on jí stisk oplatil, ale pak ruku z jejího sevření uvolnil. Narovnal se a podíval se jí přímo do očí.

„Nikdy dřív jsem to nezažil, Ni, ale tehdy - tehdy jsem žárlil, že si draci vybrali tebe a mě s sebou vzali jen tak mimoděk. Promiň, Ni, nikdy dříve jsem nežárlil. Ale když jsem si představil, že ty budeš mít draka a já ne - to bylo... to bylo hrozné.“ Sklopil hlavu a zamumlal: „Myslel jsem si, že jsi mi ukradla můj sen.“

Nian k bratrovi přistoupila o krok blíže a jemně mu zdvihla bradu, takže byl nucen podívat se jí do očí

„Ale, Ru,“ zvolala Ni, „Já jsem cítila to samé! I mně bylo líto, že ti kradu tvůj sen, a navíc tě v ten samý den opouštím! Nechtěla jsem, abychom se rozdělili takovým způsobem.“ Chvíli se tiše dívali jeden na druhého a pak Ru své sestře jemně řekl:

„Víš, Ni, v ten moment, kdy začalo Zasvěcení, začalo i naše rozdělení.“

„Co tím myslíš? Vždyť jsme pořád spolu,“ řekla Nian a najednou si vzpomněla na zvláštní pocit, který měla, když si Neru zasvěcoval Larintha.

„Ty jsi teď jezdce na královně, Nian, a já jezdec na bronzovém draku. Tebe a Quinth mohou poslat do jiného Weyru, a já zůstanu tady, v Istanském Weyru. Jako jezdce na královně budeš mít jiné povinnosti než já.“ Trochu se zasmál a pak se vše podíval na svou sestru. „Není to ironie, že tím, že se z nás obou stali drakeni, budeme rozděleni mnohem lépe, než kdyby nás poslali na opačné konce Pernu?“

Najednou dvojčata zaslechla dvojí dračí mručení. Z Quinthina lůžka na ně pohlédly dvě velké modré dračí oči.

Můžete být od sebe jakkoli daleko, ale Larinth a já, vaši draci, vás vždycky budeme spojovat. Nikdy nebudete dál než na délku myšlenky - a nikdy nebudete sami, ujistila oba dračí jezdce Quinth.